Q23:38.21198 SU
M93
115136

OFFICE OF THE REGISTRAR
18 DEC. 93
MADRAS.

உ

சிவமயம்

முத்தமிழ்க்கவிராய ரியற்றிய

சுசீந்திர ஸ்தல புராணம்.

165
4-1893

இஃது

கோட்டகநல்லூர் ஸ்ரீ சுந்தரசுவாமிகளின் சீடர்

திருநெல்வேலி

ம॥ வ டி

சிதம்பரம்பிள்ளையால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

சுசீந்திரத்துக்கடுத்த காக்குமூர்

வைரவநாதபிள்ளை.

கேட்டுக்கொண்டபடி

யூனியன் சென்றல் பிரசில்,

பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.

திருநெல்வேலி.

1893.

Copyright Registered.

Q23:38.21198SU
— M93

115136

951 595

13 DEC. 93
MADRAS

௨

தாணுதுணை.

சேரநாட்டார் சாற்றுக்கவிகள்.

இஃது. திருவனந்தபுரம் சமஸ்தானம் நாகர்கோவிலைச்சேர்ந்த புத்தேரி மக-ா-ா-ஸ்ரீ செ. குமாரசுவாமியாபிள்ளை யியற்றியது.

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வஞ்சிமரு நாட்டினுக்கோர் திலக மாக
வளமலியுஞ் சுசீந்திரத்தின் மகிமை முற்றுஞ்
செஞ்சொலின்முத் தமிழ்க்கவிஞன் செப்ப வத்தைச்
சீர்காக்கு மூர்வளர்சொக் கலிங்க னீன்ற
வஞ்சுதன்வை ரவநாத னன்பிற் கேட்ப
வரற்கியைவாய் நெல்லைநக ரமரும் யோக
விஞ்சையன்மா வடிவில்சிதம் பரவேள் பார்த்து
மேதினியோர்க் கச்சியற்றி விளம்பி னானே.

இஃது, டை. புத்தேரி மக-ா-ா-ஸ்ரீ ஆறுமுகம்பிள்ளை இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஊர்வளருஞ் சுசீந்திரத்தின் மகிமையைமுத் தமிழ்க்கவிஞன் றெரித்தான் காக்கு, மூர்வதியும் வைரவநா தனுங்கேட்ப வதற் குள்ள முவந்தே கொன்றைத், தார்புனையும் வேணுவன நாதருறை நெல்லைநகர் தன்னில் வாழ்வோன், பார்வையுறச் சியற்றி யெய்க்கும் பரப்பினன்மா வடிவிற்சிதம் பரக்கோமானே.

இஃது, கடுக்கரை ஆறுமுகப்பெருமாள்பிள்ளை இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

சொற்றருமா சுசீந்தையென்னுந் தொன்னகரின் மான்மிய மாஞ் சுருதி தன்னை, பற்றருநன் மூன்றுதமிழ்ப் பாவலன்சீர் தென்மொழியிற் பாவாய்ச்செய்தான், நற்றருமம் வளர்காக்கு நகருறை வை ரவநாத னச்சி னூட்டிக், கற்றவரு மெனைநிசர்கல் லாதவரு மேயுணரக் காட்டி னானே.

பாண்டிநாட்டார் சாற்றுக்கவிகள்.

திருநெல்வேலி இராமய்யன்பட்டி மக-ா-ா-ஸ்ரீ வேங்கடசுப்பையரவர்க ளியற்றியது.

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கலையாரு மறிஞரு மருவார் பதங்களொரு
கணமேனு மறவி யடையாக்
கலைஞானி கட்குருத மணியாய் விளங்குபல
கவிவாண ரென்னு மியலான்
நலையான முத்தமிழோன் னுவரியுண் மெழுமுனி
குறுமுனிவொளி ருஞ்சு சிகிரத்
தலப்புரா ணம்பத்தி யிற்சாற்று நெல்லைவார்
சுற்சனர் பரிச்ச கவிநு
விலையான பரிவுடைக் கோத்திர நூற்றுமே
ளிதொறுஞ் சீர்த்தி முற்று
நெறியிற் படைத்திலகு மாவடி சிதம்பர
விசுழிலக் கணவ முழுமுனுங்
குலைவறுப் பக்காக்கு மூர்சொக்க லிங்கவேள்
குமரன்வை ரவநா தனுட்
கொண்டவா றச்சிட வினையத்தன னதின்மகிமை
குவலய மெல்லாம் பரவவே.

இஃது, ஷை மாவடி சிதம்பரம்பிள்ளையின் ஆசிரியர் தி—சை—க—அ—சிதம்பரநாதக் கவிராஜ ரியற்றியது.

முத்தேவுமானதெனத் திருப்பேர் மூன்றோர் மூர்த்திகொண்டு வைகுசுசீந்திரபுரான, மந்தேவதேவியற்று மாடவாமுன் னறிதலின் முத்தமிழ்க்கவிஞனன்மைந்தான்கல்விச், சொத்தேவலதெனவித்தைக்காக்குமூர்வாழ்சண்முகவயிரவநாதன்வெண்டத்தூக்கிச், சித்தேவர்களும் வியப்பக் கலைதேர்நெல்லைச் சிதம்பரமால் பார்வையினச்சிட்டான்றோர்ந்தே.

இஃது, திருநெல்வேலி மாவடி சிதம்பரம்பிள்ளை குமாரரும், சிட்ருமாகிய சண்முகம்பிள்ளை யென்ற சி- சுப்பிரமணியபிள்ளை இயற்றியது.

தனிச்சொல்லின்றி பலவிகற்பத்தான் வந்தபத்தடிப் பஃறொடைவெண்பா.

திருவளருஞ் சேரைச் சுசீந்திர நாட்டி
லுருவொளிருந் தாணுவி னுஉக்குபு ராணத்தைப்
பாடினன் முத்தமிழ்ப் பாவலரைய னல்லிசையைச்
சூடினன் காக்குமூர் சொக்கனின் மைந்தன்
வயிரவ நாதன் வழூஉக்களைய வெந்தை
பயிர்வளரும் நெல்லைச்சி தம்பரவேள் மிக்க
லிசைப்ப வினிய வுளங்கொடு யாப்பி
னசைச்சீ ரடிதளையா ராய்ந்திக ழக்கா
யெழுதா வெழுத்தி லியைந்தா ரவணி
கழுவா யுணரத் தொகுத்து.

இஃது, ஷை மாவடி சிதம்பரம்பிள்ளையின் மாணாக்கரில் ஒருவராகிய ஆழ்வார்குறிச்சி வள்ளியப்பக் கவிராய ரியற்றியது.

கலிவெண்பா.

பொன்பூத்த சேரன் புவியிற் புகழ்ஞான
ரீனபூத்த தாணுமால் வேதனக—ரின்பூற்ற
மெண்ணு மியலிசையா டகப்பே ரின்புலவன்
பண்ணும் புராணப் பழவலையே—தண்ணளியார்
காக்குமூர் வாழ்சொக்க லிங்கன் றவப்பயனால்
வாய்க்கும் வைரவநா தன்கேட்பப்—பார்க்கணியா
நெல்லை யரனுமைமையை நெஞ்சிருத்திச் செஞ்சொலா
னல்ல றுடைக்கு மறிவுடையான்—கல்லலிக
ரேன்மனத்து னீங்கா தியங்கு மருரகற்றிச்
சின்மயமாக் குங்கலையிற் றேற்றுவிப்பான்—றன்மயமா
யோங்குஞ் சிதம்பரமா லுற்ற வழூஉக்களைந்து
பாங்குடனே யன்னவன் பாலியத்—தீங்கசன்ற
வச்சி லமைத்திவ் வுலகமெல் லாமுணர
மெச்சும் புகழ்தரித்தான் மேல்.

இஃது வெ. மாணுக்கருளொருவராகிய திருநெல்வேலிப் பேட்டை சப்ரிஜிஸ்தர் ஆபீசு கிளர்க்கு ஆழ்வாரப்பபிள்ளை இயற்றியது.

நேரிசையாசிரியப்பா.

பூமா துறையும் பொன்மலர்த் தடமு
நாமா துறையு நன்மல ரகழியு
மந்தண ரசன மயிலன சாலையுஞ்
சந்தனஞ் செண்பகஞ் சார்தரு நிரையு
முக்கனித் தேறன் மொய்த்துறு நதியு
நற்கனிச் சோலையு நான்மறைப் பள்ளியும்
எக்கணும் பரவி யிலங்க நிதனுளே
மிக்கபே ரொளியான் விளங்கிடும் பற்ப
நாப னருளினாற் சேரைநன் னகரிற்
பூபன் குலசே கரன்வழி புகுந்து
செய்கோல் செலுத்துந் தீரை யெனர்களுந்
தங்க ளாவிற் சாற்ற வரிதென
மன்னு மூலமன்னர சுறுகால்
அன்னத ளாட்டி யமர்சுசீந் திரத்தல
மான்மை வழுத்தினன் மகிழ்மூத் தமிழ்வலோன்
சேண்டொடு பயிர்வளர் சீர்காக்கு மூரிற்
றிலக மெனவாழ்ந் திலகுசொக் கலிங்கனீ
னலகில் வைரவ நாத னவையகற்
றிரீனா முன்னி செஞ்சாலி நகரிற்
றிடமுறு கார்காத் திடுங்குல திலகனும்
பரிவுடைக் கோத்திரம் பரம்பரை விளங்கத்
திருமலைக் கொழுந்து செறித்த மரபி
லுதித்தொளிர் சுப்பிர மணிய னுயர்கவம்
பதித்திட வுதித்து பார்புகழ் திசைக்கு
மாவடிச் சிதம்பர வண்மையற் கிய
தூவடி வாக்கித் துகழுறத் தளிப்ப
யாவரு மெளிதி னறிவுற மெழுந்தி
னமுத்தினன் றன்னை யடைவினை
யொழித்தனன் குறுமுனி யுயரரு ளாலே.

சருக்க அட்டவணை.

நம்பர்	பெயர்	கவி	பக்கம்
க	பாயிரம்	கக	க
,,	புராணவரலாறு	ஙஉ	ங
க	அத்திரிதவம்புரிமகிமை	ஙரு	கூ
உ	அத்திரிபிரமசபையிற் சென்றது	உக	கசு
ங	அனசூயை கற்புமகிமை	ஙய	உக
ச	தேவிமார் விரதம்	ஙக	உஎ
ரு	நாரதன் வருதல்	உஉ	ஙங
சு	காசூழி கொடுத்தல்	உங	ஙஎ
எ	இலிங்கோற்பத்தி	உசு	சஉ
அ	அருச்சனை	உரு	சசு
கூ	சத்தவிருநாளன் பூசித்தல்	உக	ருரு
ய	வசிட்டாதியர் பூசித்தல்	உஉ	ருகூ
கக	சங்கராசாரியர் பூசித்தல்	உக	சுங
கஉ	அயிராவதச் சருக்கம்	ருஉ	சுகூ
கங	தீக்கைச் சருக்கம்	ஙரு	எகூ
கச	இந்திரன் பூசித்தல்	சரு	அசு
கரு	வெள்ளிமலைச் சருக்கம்	ஙச	கூசு
கசு	கங்கையுற்பத்தி	ஙய	கயங
கஎ	கன்னிமாகுமரி	ய	[illegible]
கஅ	அகத்தியமுனி பூசித்தல்	அ	ககஉ
ககூ	மருத்துமலை	கக	ககங
உய	பரசிராமன் பூசித்தல்	எ	ககரு
உக	மூவேந்தர் பூசித்தல்	உய	ககஎ
உஉ	பிரமோற்பத்தி	சரு	கஉக
உங	புன்னகவனம்	ககூ	கஙக
உச	மதுசூதனனை அகத்தியன் பூசித்தல்	கூ	கஙசு
உரு	மதுசூதனனைக் கருடன் பூசித்தல்	கக	கஙஅ
உசு	கலாவதி சரிதை	கங	கசய

உ அட்டவணை.

உஎ	நக்கிராலயச் சருக்கம்	௩௪	௪௬
உஅ	சனகாதியர்க்குபதேசித்தல்	கக	கரு
உகூ	அதிதிசை மகிமை	கரு	கரு
௩௰	ஆக்கினவழ்ழி சருக்கம்	உ௰	கரு

உ

ஸ்ரீ தாணுமாலயன் துணை.

சுசீந்திரஸ்தல புராணம்.

விக்கினேசுரர் வணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

முன்னுறு நவவா வண்டின் முகம்பொரு கொம்பு மும்பர்
பின்னுற முன்வந் தெய்திப் பிரமருஞ் சலித்து வேதம்
பன்னுற வளிரும் கன்னும் பரம்புதே னிரம்பு தாரு
மன்னுறு மெழில்சேர் தும்பி வதனனை வணங்கு வோமே. (க)

வேறு-தாணுமாலயன்.

பூமா துடொருந் தியமார் பினனு
காமா தூதிருந் தியகா வினனும்
மா தாணுந் சிவதா ணுவெனுந்
மா னோகிசோர் துதினம் பணிவாம். (உ)

உமையவள்.

இமையா சலமீன் றருமா ரிசொலம்
தமையா வுலகந் தருமன் னைமுனோர்
தமையான் முகிறவ் கைசியன் புணர்மா
துமையா ளையுஞ் துதினந் தொழுவாம். (௩)

வேறு-விநாயகன்.

தேவரு முனிவருந் தெரிசித் தேத்துமம்
மூவரு மியற்றுமுத் தொழிற்கு முன்னமே
மேவருந் திறல்பெறும் வேழ மாமுகன்
பூவரும் பதத்தையெப் போதும் போற்றுவாம். (௪)

முருகன்.

தேவயா னையைத்தினஞ் செயிர்க்கும் வல்லிதி
மாவுமான் வயிற்றுவ தரித்தி யென்றுமின்

மேவவேள் விமலையில் வேட்ட வேட்டுவப்
பாவைசேர் சரவண பவனை வாழ்த்துவாம்.

வேறு-சம்பந்தர்.

ஈன சம்பந்த மெய்துஞ் சமணுயிர்க்
கூன சம்பந்தஞ் செய்தோ னுலகெனுந்
தான சம்பந்தஞ் சைவமென் றாக்கிய
ஞான சம்பந்த னுமை விற்றுவாம்.

சுந்தரர்.

எடுத்த பேருல கெங்குமெள் ளெண்ணைபோற்
றடுத்த நான்மறை யாதியை யாதியிற்
றொடுத்த காதற் பரவைமுன் றூதென
விடுத்த சுந்தரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

திருநாவுக்கரையர்.

தாக்குஞ் சூலைக்கி டைந்துச கோதரி
வாக்கு மந்திர மாக்கொண்டு வல்வினை
நீக்கு மாறு நினைவு சிவனிடத்
தாக்கு நாவுக் கரசனை வாழ்த்துவாம்.

சண்டியடிகள்.

தந்தை தாளைத் தடிந்தரன் றாளினிற்
சிந்தை பூண்டவன் சேடமுந் தாமமு
முந்த நாமமும் பெற்றருண் முற்றிய
வெந்தை யானதண் டீசனைப் போற்றுவாம்.

மாணிக்கவாசகர்.

பூச கன்புகழ் பூசைகொள் வேனெனுந்
தேச கன்மகர்த் தாவின் செயலினாற்
பாச கன்மம் பறித்தசொன் மாணிக்க
வாச கன்றிருத் தாளை வணங்குவாம்.

வேறு அடியவர்.

சுத்தி யுள்ளனீ றணிந்தக்கு மாலிகை சூடிச்
சித்தி யுள்ளவ ராகியஞ் செழுத்தையுஞ் செபிக்குஞ்
சத்தி யுள்ளவ ராய்ச்சிவ ஞானுவின் றண்மேற்
பத்தி யுள்ளவ ரெவரவர் பாதமே பணிவாம். (௰௧)

பாயிரம் முற்றிற்று.

புராணவரலாற்றுச் சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை.

பாரும் வானமும் வரன்முறை யாவையும் படைத்துச்
சேரும் வாணியோ டகமகிழ் நான்முகத் தேவன்
சாருஞ் சத்திய லோகத்தி லமரர்மா தவத்தோர்
யாரு மேதொழப் பதுமபீ டிகையில்வீற் றிருந்தான். (௧)

இருந்த காலையில் முனிவரர் பலருமவண் டீண்டிப்
பொருந்த யாந்தவஞ் செய்தரு மகம்பல புரிந்தே
யிருந்த வோரிட மெவ்விட மெனவருள் செய்யென்
றருந்த வஞ்செயும் புங்கவ ரியம்பவவ் கவனும். (௨)

விருப்ப தாயொரு தருப்பையை நேமியாய் விடுத்தித்
தருப்பை தான்சென்று தரித்ததெத் தானமத் தான
மிருப்ப தாமுமக் கெனவிறை யியம்பவவ் விறைவன்
றிருப்ப தாம்புயந் தொழுதது செல்வழிச் சென்றார். (௩)

சென்ற தம்புவி தனிலொரு வனத்திடை சேர்ந்தே
நின்ற தாமென நைமிச மமர்ந்ததந் நலத்தா
லன்ற தவ்வன நைமிசா ரணியமென் றறைய
நின்ற தெவ்வன மவ்வன மொப்பதின் னிலத்தில். (௪)

காய் மூலங்காய் கனிகனி கலந்தன கலந்தே
சந்த நாண்மலர் குழுமின கெழுமின தருப்பை
யுந்த வேள்விசெய் சமிதையு நிறைந்தன வதனை
யிந்த நல்வனத் தெய்தவெந் தவஞ்செய்தோ மென்றார். (௫)

என்று மியாமிருந் திருந்தவ மியற்றுதற் கிடமீ
தொன்று மேருவை யின்றெனு வருந்தவ முதற்றித்
துன்று வெள்ளியுஞ் செய்துவே தியர்வனுஞ் சூழ்ந்தா
ரன்று மாதவச் சூதமா முனிவனுங் கலந்[illegible]. (௬)

சிவந்த மேனியில் வெளுத்தவெண் ணீற்றொளி திகழ
நிவந்த வார்சடை தாழ்தர வருபவ னேர்போய்த்
தவந்த வாறுசெய் மறையவர் வரன்முறை தாழ்ந்தே
புவந்து தம்மிருக் கைவிரித் தொண்டா தாசன முதவி. (௭)

அங்கு நற்றவ னிருந்தபி னருக்கிய முதலாய்த்
தங்கு பூசனை வரன்முறை யியற்றிமா தவத்தோ
ரிங்கு நீவரப் பெற்றதெந் தவப்பய னென்னப்
பொங்கு மாதரம் புகன்றிட வாங்கவன் புகல்வான். (௮)

இற்றை நாள்வரை செய்தநற் றவப்பய னெனக்கின்
றுற்ற தாதலா லுங்கள்பா லடைந்தினி தவப்பப்
பெற்ற னாரிதன் மேற்பெறும் பேறென்கொல் பெருமை
நற்ற போதன ரேயென முனிவரர் நவில்வார். (௯)

முன்ன ரேபதி னெண்புரா ணத்தையு மொழிந்தா
யன்ன மாபுரா ணங்கடோற் றியவர லாற்றை
யின்ன முமினித் துணர்த்துதி நீயெமக் கெனவே
சொன்ன மாதவர்க் குவந்துசூ தன்சொலத் தொடுத்தான். (௰)

முனிவிர் காணன்று நன்றுநீர் மொழிந்தவம் முறையே
யினிது யானுமக் கியம்புவ னுட்கொள்வீ ரென்னத்
தனிமு தற்பரா சரனெனு ஞானவான் றருவின்
கனியை நல்வியா தனைத்தியா னித்தனன் கருத்தில். (௰௧)

முற்ற வேலினைத் தொழுமையா யிருகைமேன் முகிழ்த்து
சொற்ற நான்மறை யந்தணீர் கேண்மின்மெய்ச் சுருதி
கற்ற [illegible]நம்வே தமுமின்றி முன்பிலோர் காலத்
தற்ற நாலெனத் தலைமைக் குற்றதிவ் வகிலம். (௰௨)

எம்ம தத்தினி லெய்தின ரம்மத மிதுவே
சம்ம தப்பொரு ளெனமதித் தறநெறி தவிறி
வெம்ம தத்திறன் [illegible] தருள் வேதன்
செம்ம லர்க்கண னிவர்மிசை வாளியாற் சென்றார். (௰௩)

புன்னி யந்திரண் டெனத்திகழ் வெள்ளியம் பொருப்பி
னன்னி யிப்பரி சுரைசெய விதழியி னறும்பூங்
கன்னி யன்மலர்க் கண்ணனை நோக்கினின் கலையி
லன்னி யோர்கலை பராசர முனியிடத் தெய்தி. (௰௪)

முந்தை யோசனை கந்தியோ டம்முனி முயங்க
மைந்த னாகியே யவதரித் திடுதிமுன் மறைவா
மெந்த வேதமு முனக்கென தருளின் வந்தெய்து
மந்த வேதத்தை நால்வகை யாய்த்தொகுத் ததனால் (௰௫)

போத மிக்கதோர் வியாதனென் றொருபெயர் புனைந்தவ்
வேத நான்கையும் வேதியர்க் குணர்த்திவெவ் வினைதீர்த்
தேத நீக்கிமீ மற்றுமொழு வருணத்தா ரெவர்க்கு
மோத வேண்டுவ தின்னமோ ரருமறை யுளதால். (௰௬)

மறைக ளங்கமா கமங்களுஞ் செவற்றினு மறைவாங்
குறைக டீர்த்திடு நினைத்தவை யாவையுங் கொடுக்கு
மிறைசொ னூல்களு ளெமதியல் பாமது விதுவென்
றறைத ரிற்புரா ணங்களா மவற்றினை யன்னாள். (௰௭)

ஞான நந்தியா லுணர்த்தின முணர்ந்தவந் நந்தி
யூன சிச்சனற் குமாரனுக் களித்தன னவன்பாற்
றுன மோடுகோட் டிடுதியின் னுத்தம தவத்தோர்க்
கீன மன்றியோ துதியறி வெவர்க்கும்வந் தெய்தும். (௰௮)

என்று கூறுதற் கிசைந்தன ரடியினை யிறைஞ்சிச்
சென்று சேர்ந்தனர் தத்தம துலகினிற் றிருமா
லன்ற ரன்சொன்ன வாறுஇத் தருமறை யனைத்துந்
தான்ற நால்வகைப் படுத்தினன் முனிவர்க்குச் சொன்னான். (௰௯)

வேறு

சொற்றவர் நால்வரை நோக்கித் தொன்னெறி
நற்றவர்க் குணர்த்துதி யென்று நான்மறைக்
கொற்றவ னருட்சனற் குமரன் முன்புசெ
றுற்றவன் சொற்புரா ணங்க ளுட்கொண்டான். (உ௰)

கொண்டனன் புராணத்தின் கூறு பாடெலாங்
கண்டன னினியன்மேற் கருணை கூர்ந்துற
விண்டன னிக்கதை விரும்பிக் கேட்பவர்க்
குண்டென வுணர்த்துதி யென்ன வோதினன். (உக)

ஈதுமுன் னிகழ்ந்தவா றெனது தேசிகன்
பாதுகந் தலைமிசை கொண்டு பாரக
மீதுற விளம்பினன் விளங்கு கின்றவே
போதுமீ ரொன்பதாம் புராண மென்பவே. (உஉ)

அரன்றனக் கொருபதங் கரிக்கு நான்கயற்
கிரண்டனற் கொன்றுமற் றிரவிக் கொன்றதாம்
வரன்றரு புராணத்தின் வகையென் றுன்பரா
சரன்றரு வியாதனுந் தவத்தின் மேன்மையான். (உ௩)

காண்டகு சைவமார்க் கண்டங் காந்தஞ்சொற்
கூண்டிடு பௌடிக லிலிங்கங் கூருமங்
தாண்டரு வராகம்வா மனமச் சம்பிர
மாண்டமென் றிவைபர மன்பு ராணமே. (உ௪)

காருடம் விண்டுபா கவத நாரதம்
பேரரிக் கயற்கதாம் பிரமம் பாத்மமே
யாரழற் காக்கினே யந்தி வாகரற்
கோதரு பிரமகை வர்த்த மென்பவே. (உ௫)

மறைகளைச் சைமினி வைசம் பாயினர்
துறையறி பயிலவர் சுமந்திர நால்வர்க்கு
முறைபெற முன்னரே மொழிந்து பின்னெனக்
கிறையருள் புராணத்தி னியல்பி தாருமே. (உ௬)

வேறு.

என்னுஞ் சூதனை வேதமா தவரெழுந் திறைஞ்சி
மன்னு ஞானியா னைசுசீந் திரத்தல மகிமை
முன்னுங் கேட்டன பின்னரும் கேட்பமா மோகந்
துன்னு மெந்தமக் கியம்பென் றெமெனத் துதித்தார். (உ௭)

ஆய்ந்த சீர்ப்பதி னெண்புரா ணங்களங் கவற்றிற்
காந்த மொன்றதிற் காண்டமா றவற்றிலோர் காண்ட
மேய்ந்த தானுமவை பவமிதிற் சுசீந்திரத் தியல்பாம்
வாய்ந்த மாதவத் தீர்களே கேண்மென வகுப்பான். (உ௮)

ஞான தீர்த்தமுந் தீர்த்தனு மத்திரி நலனும்
ஞான லிங்கமு லிலிங்கமா மரசுநற் றவத்தோர்
ஞான பூசையும் பூசைகொள் தாணுவு நடித்த
ஞான லீலையுஞ் சிறந்தது ஞானகா னனமே. (உ௯)

வேறு

அத்திரிமா தவமகிமை யவன்பிரம சபையடைந்த தனருமையப்பேர்
பத்தினிகற் பியன்மூவர் விரதநா ரதன்வருதல் பரம காட்சி
சித்திலிங்கோற் பத்திமுதன்மூவர்புரி பூசையோடத்திரிசெய்பூசை
சத்தவிரு டியர்வசிட்டா தியர்பூசை சங்கரன்மா தவன்செய்பூசை()

ஆறயிரா வதங்கொணர்தல் லரிதிக்கை யரிபூசை யறுமுகேசன்
கூறுகலி யாணகிரி மகிமைகங்கை வரல்கன்யா குமரி மேன்மை
யீறிலகத் தியன்பூசை மருத்துமலை மகிமைபர சிராமன் பூசை
தேறுமியற் சேரனுஞ்சோ ழனும்பாண்டி யனுமியல்பிற் செய்த
பூசை. (௩க)

அருள்பிரமோற் பத்தியொடு புன்னைக வனமகிமை யகத்யன் பூசை
தருகருடன் பூசைகலா வதியியல்னக் கிராலயமே சனகாதி
யிருடிகடம் பூசையுமி லிகைமகிமை யாஞ்ஞவற்க ரியற்கை யாகப்
பரவவரு ஞானகா னனச்சருக்க முப்பதெனப் பகர்ந்திட்டானே()

புராண வரலாற்றுச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆக திருவிருத்தம் சா.

பூலோகந் தேவலோகமுதலிய வுலகங்களெல்லாவற்றையு முறைப்படி யிருட்டித்து சரஸ்வதி சமேதரா யகமகிழ்ச்சியுடன் பிரமா சத்தியலோகத்தில்சுரர்முனிவரியாவருந்தொழப் பதுமாசனத்தில் வீற்றிருந்தான். அப்படியிருக்குங் காலையி லிருடிகள்பலரும் வந்து தொழுது யாங்கள் தவம் யாகஞ்செய்து விருத்தியடைய, இவ்விடத்திலோரிட மெய்விடம் அருள் செய்யுமென்று கேட்க; அவனும் விருப்பமாயொரு தெற்பையை வளையஞ் செய்து இது எவ்விடத்திற்றங்குகின்றதோ அவ்விடமுமக்கென்றருள; அவனது பாதத்தைத்தொழுது அங்கேயிசெல்லுமிடஞ்செல்லுகையில் அது பூமியில் ஒரு வனமத்தியிற் சேர்ந்தது. அவ்விடத்தை முனிவர் கண்டு நன்றென்று மகிழ்ந்து நேமிசம்பந்தத்தால் நைமிசாரணியமென்று பெயர் கூறினர். மலர் காய் கனி கிழங்கு தருப்பை சமிதைமுதலியவற்றுனிறைந்து தாலிந்நையடைய வெந்தவஞ்செய்தோ மென்றும், தவம் வேள்வியியற்ற விதுவொன்றுமே குறைவற்றதென்றும், பலரும் அங்கமர்ந்திருந்தார்கள்.

அக்காலையில் மகாதவத்தையுடைய சூதமாமுனிவர் அவ்விடத்திற் செழுந்தருள, சிவந்த திருமேனியில் வெண்ணீற்றொளி விளங்கவுஞ் சடை தாழவும் வருவதையெதிர்சென்று முனிவரர் வணங்கி, அவ்வனந்துக்கழைத்து வந்து ஆசனமுதலிய வர்க்கியபாத்தியத்துடன் பூசனை புரிந்து, மாதவமுடையவரே! தேவரீர் இங்கெழுந்தருளப்பெற்றது எங்கள் தவப்பயனென்று தோத்திரஞ்செய்ய; அதற்குச் சூதமுனிவ ரிற்றைநாளவரைசெய்த தற்றவப்பய னிங்கெனக்குற்றது நுங்களையலவைக்கு இனிதுவப்பப் பெற்றேன்; எனக்கிதன்மேற் பெறும் பேறெவ்வளவுளதென்னலும்; முனிவரர் ஓ சூத புராணிகரே! முன்னமே பதினெண் புராணத்தையு மவைதோன்றினவலாற்றையு மருளிச்செய்தீர் இன்னமுமதை விரித்துணர்த்த வேண்டுமெனக்கேட்கச் சூதர் சொல்லத்தொடங்கினார். முனிவர்களே! நீங்கள் மொழிந்தது நன்று நன்று யான் சொல்வதை யுட்கொள்ளுங்களென்று தனி முதலான பராசரனென்னும் ஞானவிருட்சத்தின் கனியாகிய வியாதனைக் கருத்திலிருத்தி தியானித்து மனமொழிமெய்யுட னிருகரமுஞ்சிரமிசை குவித்துக்கொண்டு நான்குவேதங்களையுமுணர்ந்த முனிவர்களே கேளுங்களென்று சூதர் சொல்லின்றார். முன்னொரு கற்பத்திற் பூமண்டலமானது கற்றவோரும் வேதமியின்றி தலைமயக்குற்று எம்மதத்தோரும் தாமடைந்தமதப்பொருளே சம்மதப்பொருளெனமதித்து அறநெறிதவறி மதத்தினுண்மையறிந்துசலித்து பிரமாவும் விட்டுணுவும் புண்ணியமே பொருளாவாய்த்திரண்டு விளங்கியதுபோன்ற வெள்ளியங்கிரி பார்வதிநாயகனிடத்துச் சிவபெருமானிடத்திலிதை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்பரமபதி மாலோகி பராசரர் யோசனகந்தியோடு முயங்கையில் உன் கலையிலொரு கலையை மைந்தனாயவதரிக்கச் செய், அவனுக்கெந்த வேதமும் எனது அருளின் வரும், அதனை நாற் கூறு செய்தகாரணத்தால் வேதவியாசனெனப்பெயர் பெற்று, வேதியர்களுக்

த்தி யவர்வினை யொழித்திட்டு மற்றை மூவருணத்தார்க்கும் அதனங்கமான ஆகமபுராணங்க ளிவற்றினை யாவுணர்த்திய நந்தியிடத்திற் பெற்ற சனற்குமாரன் பாலுணர்ந்து உலகத்துக்குணர்த்துவையாயின் எவர்க்கும் ஞானம் வருமென்றருள; அவ்விறையை யிறைஞ்சித்தேவர் கடத்த முலகிற்சேகினர். இப்பாலரியும் வியாசனாயவதரித்து நந்திபரம் பரையில் மறைகளெவற்றையுமுணர்ந்து எனக்குணர்த்திய புராணம் பதினெட்டினுள் சைவம் - மார்க்கண்டேயம்- காந்தம்- பௌடிகம்- இலிங்கம்- கூர்மம்- வராகம்- வாமனம்- மச்சம்- பிரமாண்டம்- சிவபுராணம் பத்தும், காருடம் வைணவம்- பாகவதம்—நாரதீயம் விட்டுணுபுராணம் நாலும்- பிரமம்- பதுமம்- பிரமன்புராணம் இரண்டும் பிரமகைவர்த்தமாகிய சூரியபுராணம்- ஒன்றும்- ஆக்கினேயம் என்ற அக்கினி புராணம் ஒன்றுமாம். வேதங்களை சயமுனிவைசம்பாயினருக்கும் அவர் பைபிலவர்க்கும் அவர் சுமந்திரர் நால்வருக்கு முன்முறையேயுணர்த்தினேன் பின்னரெனக்குணர்த்தினரென்று சூதர் சொல்ல; மாதவரெழுந்திறைஞ்சி சுசீந்திரத்தலமகிமையை யாங்கள் முன்னங் கேட்டிருந்து மின்னங்கேட்க வாசையுற்றோம் தேவரீரெமக்கியம்பவேண்டுமென்று துதித்தார். சூதர் மேற்கூறிய புராணம்- ௰அ-ல்- காந்தசங்கிதையாறிற் றுனுவைபவத்திற் கூறப்பட்டுள்ள சுசீந்திரமகிமையை யானுங் கட்டியம்புவன் கேண்மினென்று அவற்றின் மகிமையை அத்திரி தவம்புரி சருக்கமுத லியாக்ஞவற்கர் சருக்கமீறாக முப்பது சருக்கமாக்கித் தொகுத்துக்கூறினர்.

௧-வது அத்திரி தவம்புரி மகிமைச்சருக்கம்.

பூங்கம லத்தயன் புதல்வன் பூதல
மாங்கவ னிவனென வயிர்க்குஞ் செய்கையா
ளோங்கிய பிரணவத் துண்மை தேர்ந்தவ
னீங்கவ னன்மையா றியம்புந் தன்மையே. (௧)

ஆரண நான்கவற் றங்க மாறுசம்
பூரண வாகமம் புராண மேமுத
லாரண வரும்பதி னன்கு வித்தையுங்
காரணம் பெறநனி தரித்த கண்ணினன். (௨)

ஆறினை நூறியைக் நடக்கி நான்கினை
யூறினை யொழித்துமுன் றுணர்ந்தி ரண்டினைத்
தேறினை யில்லதோ ரொன்றைத் தேர்ந்ததி
லேறினை வழிவினு டிருந்த தன்மையான்.

ஏயுமா றுணவொழிந் துடலந் தூயனாய்
வாயுவை நிறுத்திமேல் வழிகண் டப்புறத்
தாயுமோர் வெளியினூ ரமுத மேநுகர்ந்
தேயுமுண் பொருளினின் றின்பந் துய்த்துளான். (௪)

ஆய்ந்திடுங் கற்பினுக் கரசி நல்லெழில்
வாய்ந்திடும் புண்ணிய வடிவு தன்மனத்
தேய்ந்திடு பன்னியோ டிருந்துஞ் சிந்தின்மேற்
றோய்ந்திடு பழுமென் றேடும் போன்றுளான். (௫)

அறிவரு மரன்முத லான மூவரைக்
குறிவருஞ் சிறார்களாய்க் கொள்ளும் பெற்றியா
னெறிவரு மாமறை நிலைகண் டந்நிலை
பிறிவரு மத்திரி யென்னும் பேரினான். (௬)

ஆயவன் பன்னியா யமைந்து ளாளொரு
தூயவ ளவதிறஞ் சொல்லற் பாலதோ
மாயவன் கதிர்மணி மார்பில் வைகிய
சேயவ ளாமெனச் சிறந்த செல்வியாள். (௭)

ஏதுமுற் றுணர்ந்துதன் னிறைவ னுவெடுத்
தோதுமுன் குறிப்பறிந் துஞற்றும் பெற்றியாள்
போதுவின் டொழுகுதேன் பொழிவ தேயெனப்
பேதுறு மொழியுடைப் பெற்ற தாயனாள். (௮)

எப்பணி புரிந்திடி னினிமை யெய்துமென்
றப்பணி செய்வதற் கன்பு பூண்டுளாள்
மெய்ப்பணி மாதவ னன்றி வேறுமற்
றெப்பணி தெய்வமொன் றுண்டென் றெண்ணிலாள். (௯)

அருந்ததி முதலினோ ராய கற்புடைப்
பெருந்தடங் கண்ணியர் புகழுங் கற்பினாள்
பெருந்திறன் மறையவள் பெய்யென் றூற்பெயுந்
திருந்துநல் லறமெனுந் தெய்வ மேயனாள். (௰)

மருமல ரடியினை வருடி மாதவன்
னிருவிழி துயின்றபின் றுயிலு மின்னுளா
ளொருவரை நோக்குறு தொல்லும் வல்லிபோற்
பெருவிரல் நோக்கியே பெயருஞ் பெற்றியாள். (௧௧)

இறையவ னெழுமுன மெழுந்து தன்மனைப்
பொறையுறு தொழிலெலாம் புரிந்து பின்பரு
மறையவர்க் கேற்றன வியற்றி மற்றவ
னறைகுவ தென்கொலென் றயிர்க்குஞ் சிந்தையாள். (௧௨)

ஆரணம் விரும்பினா ரவர்க்க ளித்துயிர்
சீரன தன்பதி நுகர்ந்த சேடமா
நீரன நித்திய மிசையு நேர்மையா
ளோரன ரூயையென் றுரைக்கும் பேரினாள். (௧௩)

ஆமவ ளோடும்வந் தத்தி ரிப்பெயர்
மாமுனி யிமையமால் வரையின் பாங்கரிற்
றுமினி தியற்றினன் றவமத் தன்மைகண்
டேமுனந் தோன்றின னெழிலி போன்றுளான். (௧௪)

கார்நிறக் கண்ணனைக் கண்ணிற் கண்டுளத்
தார்வுறப் பெரிதவ னடியிற் றாழ்ந்து வீழ்ந்
தேர்நிறத் துடல்புள கெழும்பக் கண்கணீர்
வார்தரப் பற்பல சொல்லி வாழ்த்தினான். (௧௫)

அன்னவ னுங்கள்பா லன்பு கூர்ந்தன
மின்னநீ ரில்லறத் திருந்து வாழ்ந்தபின்
பின்னமில் பரகதி பெறுகு வீரெனச்
சொன்னமாற் கெதிர்முனி சொல்ல லாயினான். (௧௬)

பொங்குவெங் கொடுவினை புரிந்து பூமியிற்
றங்குபல் யோனியாஞ் சரீர பேதங்க
ளெங்குமெங் கும்பிறந் திறந்து பேதையே
மங்குமிங் குஞ்சுழன் றலக்க ணுற்றனம். (௧௭)

சித்தனை சென்மமியா மெடுத்த சென்மமீண்
டத்தனி லுற்றவிர்த் ததிக சென்மமா
வைத்தனை யின்றுனை வணங்கப் பெற்றுளோஞ்
சித்தனை யாதருள் செய்ய வேண்டுமால். (௰அ)

ஆதலா லின்பத மாகு மம்புயப்
போதலான் மற்றொரு புகலி லோமென
வோதலா லுளமகிழ்ந் துமக்கு நற்கதி
யீதலா தொன்றுள தென்று கூறுவான். (௰௯)

இருந்தவ ரெழுவரு மீங்கோர் தானத்தி
லருந்தவ மியற்றுநின் முர்க ளாயிடை
பொருந்துவோ மாய்குறும் புதல்வ ராகியாங்
இருந்துவோம் பெறுவிர்பின் சித்தி முத்தியே. (௨௰)

தாணுவே முதலியாந் தங்குந் தானம
தாணவ விருளினை யகற்றுந் தீபம
தேணுறு பாகதிக் கேறு மேணிய
தாணுமு துடையவர்க் குறையுள் என்னதே. (௨௧)

தொல்வினைத் தொடர்வினை தொலைக்குந் தொன்மைசேர்
பல்வினைப் பகையினைப் பாற்று மாற்றிலா
நல்வினைப் பயனையே நல்கும் பல்கியே
வெல்வினைத் தபோதனர் மேவ மேவுமே. (௨௨)

மருவளர் தீர்த்தங்க ளனேக மாகம்போன்
றுருவளர் மூர்த்திக ளனேகம் யோகர்வாழ்
தருவளர் சோலைக ளனேகஞ் சந்ததம்
பெருவளந் தருமதற் கெல்லை பேசுவாம். (௨௩)

நந்தலில் காசிநன் னகர்க்குத் தென்றிசை
யந்தமா மலையவெற் பதற்குத் தெற்குற
வந்ததென் கடற்குநேர் வடக்க தாய்வளந்
தந்தபூ தலஞ்சொலச் சார்ந்த தத்தலம். (௨௪)

அத்தலந் தனக்குமே ராகப் பாரகத்
தெத்தல மியற்றுமவ் விருவ ரும்பயின்
முத்தல மதுமறை முனிவ கேட்டியுன்
கைத்தல நெல்லியங் கனியிற் காண்டியால். (௨௫)

ஞானசா னனமென்று நாம மன்னதற்
கானதோர் வடக்குமேற் காக வங்கொரு
தானமாம் யாகதீர்த் தமுமந் தீர்த்தத்தின்
றேனவங் கரையிலோ ரரசுஞ் சேருமால். (௨௬)

முடியுடை முத்தொழின் மூவ ரும்மதற்
கடிநடு முடியென லாகு நற்றளிர்க்
கடிமலர் முதலிய கடவு ளோர்கடம்
வடிவது பிரணவ வடிவ தாகுமால். (௨௭)

மாசிலா வரசுவின் மயம தாகுமியாம்
பேசிலோ பெரிததன் பெருமை நீவிர்போ
யாசிலா வவ்விடத் தமர்ந்தங் கீழலிற்
றேசிலாச் சிரமஞ்செய் திருந்தல் செய்திரால். (௨௮)

என்னவே யத்திரி யியம்பு வான்முனஞ்
சொன்னதா னத்தியல் சொற்று ளாயவன்
முன்னமா தவஞ்செயேழ் முனிவர் தன்மைசெம்
பொன்னவா மார்பநீ புகல வேண்டுமால். (௨௯)

என்னுமத் திரிக்கரி யியம்புமுன் பேர்நாள்
மன்னுமவ் வனியங்கிரி வரத னெம்மொடுந்
தின்னும்வே தனனொடுந் தோற்றுங் காட்சிய
துன்னுமவ் வவர்க்கினி துதவ வானவர். (௩௰)

இயம்புவர் நுங்களை யெம்ம னோர்களே
நயம்பெற வேத்துத லன்றி நாதர்நீர்
பயன்பெற வேத்தவெற் பவர்கள் யாரெனச்
சுயம்பெற வுரைத்தன மவர்க்கத் தொன்மையே. (௩௧)

வேறு.

வந்த பூசைபலாக்கொள்வோராகுமு வருமியா
பிந்த வாரறி வீர்புல வீரென விசைத்தோ
மந்த வேளையேழ் முனிவரங் கதனையா மறியச்
சிந்தை கூர்ந்தருள் செயுமென வெமைத்துதி செயவே. (கஉ)

எம்மை யாங்கியா மிப்பதும் பூசைசெய் தேற்குஞ்
செம்மை யானதுங் காட்டுது நீவிர்தென் றிசைபோய்
வெம்மை நீங்குறு ஞானகா னனத்திடை மேவி
மும்மை யெந்தமைச் சிந்தைசெய் தருந்தவ முயல்வீர். (கங)

அங்கு மேன்மையத் திரிமுனி யடைவனங் கவன்பாற்
றங்கு பாலராய் மூவரும் வந்தவ தரித்து
மங்கு றுதச தாசிவ லிங்கத்தில் வதிந்து
பொங்கு பூசைசெய்வோங்கொள்வோ முழுதுமெப் பொழுதும். ()

ஆய நாள்வரு காறுமங் குறைதிரென் றறைய
வேய நாளிலாய் கேகின ரிருந்தவ ரீன்ற
தாயனொ டொடாங் குறுதியீ தாறுதிவே தஞ்சொல்
வாய ஞறிமு வர்களுநும் புதல்வராய் வருவோம். (கரு)

முற்றிற்று.

க-வது அத்திரிதவம்புரி சருக்கம்

பிரமாவின் புதல்வனும், அவனோவென் றுலகமையப்படுஞ் செய்கையாளும், பிரணவத்துண்மை தெரிந்தவனும், நான்குவேதம் ஆறங்கம் பதினெண்புராணம் இருபத்தெட்டாகமம் அறுபத்துநாலு கலைஞானங்களையு முணர்ந்த வுணர்வினனும், காமாதியாறையுந் தள்ளியைம்புலனடக்கி யந்தக்கரணத்தை நீற்றிச் சகசிவபரமுணர்ந்து பக்தமுத்தியைத்தெரிந்து ஏகமாகிய பிரமத்தைக்கியமாய் அது மாத்திரமாய் விளங்குந்தன்மையனும், உளவொழிந்து சுத்த சரீரவானுய் வாசியையடக்கிப் பிரமரந்திரங்கடந்து அதற்கப்பாலிலங்கும் பரவெளியினூறு மமிர்தத்தையுண்டு நன்னியவஸ்துவோடின்பந் துய்த்துள்ளவனும், கற்பினுக்கரசியும் அழகு வாய்ந்த புண்ணியவடிவமே தன்மனத்தொளிரு மனைவியோடிருந்தும் புளியம்பழந்தோடு போலிருப்பவனும், அயனரியரனுகிய முந்தேவரையுந் தனக்குச்சிறார்களாய்க்கொள்ளும் பெருந்திறையுடையவனும், அரியவேதத்திறனிலையைக் கண்டவனும், ஆகிய அத்திரியென்னும் பெயரையுடைய வொருமுனிவனிருந்தான். அவன் மனைவி பதிவிரதமுடையவளும், அழகிலிலக்குமியை யொத்தவளும், எதையுங் கொழுநன் சொல்லுமுன் குற்றமுணர்ந்து செய்யும் பெற்றியுள்ளவளும், தேன்மொழியாளும், தாயையொத்தவளும், எதுசெய்யினுமவகனின் புறவானே; அதுசெய்வதற்கன்பு பூண்டுள்ளவளும், கணவனையன்றியோர்கடவுளுண்டென்றெண்ணிலாளும், அருந்ததி முதலியோர் புகழுங்கற்பினளும், பெய்யென்றுன்மழை பெய்யுந்திறமுடையவளும், தருமதேவதையை யொப்பவளும், நாயகன் கால்பிடித்து விழித்துயின்ற பின்றுயிலுமின்பமுடையவளும், ஒருவரையு நோக்காது பெருவிரலை நோக்கி நடப்பவளும், இறையவனெழுமுன்னெழுந்து வீட்டைப்பொறுத்த தொழிலெல்லாம் புரிந்துமறையவர்க்கேற்பன வியற்றி நாயகனுறவுதேவனே வென்னையுறுஞ் சிந்தையுடையவளும், நாயகனுண்ட சேடமுண்ணு நீர்மையுடையவளும், அனசூயையென்னும் பெயரையுடையவளுமாம். அவடிறம் சொல்லற்பாலதோ! அவளோடு மத்திரி முனிவன் இமோற்பருவதத்தோர் பக்கத்திற்றவமியற்றினமை கண்டு விட்டுணு பிரசன்ன மானர். அவரை வணங்கி அவரடியிற்றாழ்ந்து வீழ்ந்தெழுந்துடல்புள கெழுங்கண்ணீர்வாரப் பலதோத்திரம் புனைந்தார். அரியுமுங்கள் பால் அன்புகூர்ந்தனம் நீரின்னமில்லறத்திருந்து வாழ்ந்து பின் பின்னமில்லாத பரகதிபெறுவீரென்று அருளியமாலைப்பார்த்து முனிவர்சொல்லுகின்றர். தீவினைபுரிந்து பூமியிற் பலயோனி பேதங்களோறும் பிறந்திறந்தங்குமிங்குஞ்சுழன்று லக்கணுற்றனம்; யாமெத்தனை செனனமெடுத்தும் அத்தனையுந் தவிர்த்து இதனையதிக செனமமாய் வைத்தனை; ஆதலின் உன்னை வணங்கப் பெற்றுளோம். சித்துள்ள புத்திரனை யருள்வதற்கு நின்பதாம்புயப்போதல்லால் மற்றொரு புகலிலோம் என்று கூற; அரியுளமகிழ்ந்து உமக்கு நற்கதியீதல்லாமல் மற்றொன்றுளதென்று கூறுவார். பெரிய தவமுடைய சத்த ரிஷிகளுமீங்கோரிடத்திற்றவமியற்றுகின்றர். அவ்விடஞ்செல்வேம் அங்கே நம்புதல்வராகி மூவரும் வருவேம் நீர் பின்னர் சித்தி முத்தி பெறுவீர், தாணுமுதலியயாம் வசிக்குந்தானமும், ஆணவவிருளையகற்றுந்தீபமும், பரகதிக்கேறு மேணியும், ஊனுள்ளவர்க்குறைவிடமும், பழவினையையும் தொடர்வினையையும் பல்வினைப்பகையையுந் தொலைக்குமிடமும், நல்வினைப்பயனை நல்குமிடமும், வினைகளை வென்ற தபோதனர் மேவுமிடமும், அநேகந்தீர்த்தங்களுள்ளதும், அநேகமூர்த்திகளுள்ளதும், யோகியர் வாழிடமும், அநேகஞ்சோலைகள் சூழ்ந்ததுமான பெரியவனம்பொருந்தியவவ்விடம் காசிக்குத்தெற்காம், பொதியமலைக்குத்தென்பாலுள்ள கடலுக்கு வடக்காம், அத்தலத்துக்குச் சமானமெத்தலமுன்னாது; யாதுமந்த விருவரும் வசிக்குமத்தலமுமது; அதற்கு

ஞானகானனமென்று பெயராம். அதன் வடமேற்காக யாகதீர்த்தமும் தென்கரையில் ஒரு அசுவத்தவிருட்சமுமுளதாம். முந்நோரிலுள்ள மூவரும் அதற்கடி நமுடியாம் மற்றத்தேவர்கள் தளிர் மலர் முதலியவாம் அதன்வடிவு பிரணவசொரூபமுஞ் சின்மயசொரூபமுமாம். பெருமை பொருந்திய நீயிர் அக்கிமுனிவாச்சிரமஞ்செய்து வசிப்பீரென்றுள அத்திரிமுனிவனைத்தலத்தியல்பையருளினீர் அவ்விடத்தில் சத்தரிஷிகளின்றன்மையை யருள்வீரென ஆழியான் முன்னொருகாலத்தில் அரன் என்னோடும் அயனோடும் தேவர்கட்கும் காட்சிகொடுத்தருள் அவர்கள் மும்மூர்த்திகளாகிய உங்களை யெம்மனோர்களே யேத்துதலன்றியலன் பெற வேத்தற்பாலாரென்று கூறவதற்குச் சயஞ்சொரூபத்தைப்பெற முன்னினர்; அயேயவர்க்கருளி பூசை- பூசகர் பூசைகொள்வோ ரிம்மூவரு மீபாமேயென்று இத்தப்பிரகார மறியீர் புலவர்களே யென்றருள; அக்காலை யெழுமுனிவர்களும் அவ்விடத்ததனையறிய சிந்தைகூர்ந்து அருள்வீரென்றன் தோத்திரஞ்செய்ய; அரியும் எம்மையர்ச்சியா கிப்பதற்கும் பூசை செய்வதற்கும் செம்மையான தலத்தைக்காட்டுதும்; நீவிர் தெற்கே ஞானகானனத்தை யெய்தி முக்காலத்திலுமெம்மைத்தியானித்து அருந்தவம்செய்யீர் அவ்விடத்து அத்திரிமுனிவன் பால்யாமூவரும் பாலராயவதரித்து சதாசிவலிங்கத்திடைவதிந்து, எப்போழ்தும் பூசைசெய்வோம் கொள்வோம் ஆதலின் அக்காலம் வரும்வரை அங்கிருப்பீரென்று அருளியவாறு வதிகின்றார்கள். அத்திரிமுனியே நீரும்தாயச் கொப்பான மனைவியுடன் அவ்விடத்திற்போயிரும் யாமூவரும் பாலராய் அங்குவந்தவதரிப்போம் என்றருளிமறைந்தனரென்று சூதர் நைமிசாரணிய முனிவருக்குச்சொன்னார்.

௨-வது அத்திரி பிரமசபையிற்சென்ற சருக்கம்.

என்றன னகன்றன னிமைய வெற்பைவிட்
டன்றன சூயையோ டரிய மாதவன்
சென்றனன் ஞானகா னனத்தைச் சேர்ந்தவ
னென்றின வளனெலா முற்று நோக்கினன். (க)

வேறு

அரசினையெ திர்ந்துவலம் வந்தருக தாக
கரைசெய்மக வாவியுறல் கண்டுகளி கொண்டான்
விரைசெய்வன மீதலது மேதகவு டைத்தா
யுரைசெய்வன மெங்குமிலை யென்றுள்மு வந்தான். (௨)

தருப்பைகள்ச மித்துகட ருக்கள்கனி காய்கள்
விருப்புறமி குத்தவனெ னத்தனிவி யந்தான்
மருப்பெருஞ் சாலைசெய்து மங்கையில வளோடிங்
கிருப்பதுசி றப்பெனவி யந்தவணி ருந்தான். (௩)

தவமுனிவர் செய்தனர்கள் சாலைதமை யாலே
யவனுமன சூயையொடு தாமௌவ மர்ந்தான்
செவதவமி யற்றிவை செய்துசில கால
முவகையொடு மவணிவு ரோடினிது றைந்தான். (௪)

வேதநுவல சத்தவனோர் வேள்விபுரி கிற்பா
னேதுமா னேமுதலி யோரவண டைந்தார்
போதிலயன் மாலினொடு போதமுற வேள்விக்
கேதமில்ச டங்குசெய்வ தியார்மொழிதி யென்றான். (௫)

என்னுமன வத்திரியெ னும்பெயரி னன்வான்
மின்னவுயர் ஞானவன மீதினுறை கின்று
மென்னவனை யிங்கினித மைத்திடென வன்னோ
னுன்னுமுன மங்கவனு னார்த்துதனை செய்தான். (௬)

எதிவண கைத்ததென வேமுனிவர் கேட்ப
வேதநுவல கத்தில்வர வேயெனநி னைத்தா
னாதலின கன்றிடுவ னென்னவன சூயை
காதலினெ டிங்கினள்பி றிந்திடுக ருத்தால். (௭)

ஆயிடைய டைந்திவண டைந்திடுதல் காறு
நீயிவணி ருத்தியுனை நீங்கவரி தென்னத்
தூயவன சூயையெதிர் சொல்லரிது வல்லே
யேபுமென தன்புநினி டத்திலுள தென்றும். (௮)

என்றபொழு தேயடியி றைஞ்சியிரு தாண்மீ
தொன்றியகண் ணீர்முனிவ னுண்டவனை சேடந்
துன்றுவகை கொண்டவன சூயைதொழு திங்ஙன்
னின்றனளை கண்டனன்க னேயமுனி யய்யன். (௯)

தொடருமுனி வோர்களொடு தூயவன ருயைக்
கொடறவெ லாமினிதி யற்றுதிரை னச்சொற்
றடர்வனமி கர்தவய ஞருலக டைந்தான்
மடவாலு மோர்தனிவ திந்தனன்வ ருந்தான். (௰)

வேதமுனி பாதசல மிச்சிலது ராய்ந்தே
யேரமற வங்கினிதி ருக்குமவள் கற்பாற்
கேதமறு காய்கனிகி முங்குமுத லாய
பேதவகை யெங்கணுமி ருத்தனபெ ருக்கே. (௰௧)

ஒருகுறையு மின்றிமுனி வோர்குறைவில் சாலைக்
கருகுறையு நங்கையவ ளங்குறைதல் செய்தாண்
முருகுறைச ரோசன்மக முந்துகிலின் முந்தும்
பெருகுறையு ளும்பமுனி பெற்றிசொல வற்றே. (௧௨)

வேறு

வருத்த மின்றிம ணேவதி யெய்தியய்
திருத்த மூவரைக் கண்ணுற்றி யாவரும்
பொருந்தும் யாகச பையிற்பொ லிந்ததோ
ரருந்த வர்க்கண் டதிசயித் தானரோ. (௧௩)

ஏதில் மானிட யாக்கைகொண் டெய்திய
வாதி ருத்திர ருங்கொ லமுற்கிறைச்
சோதி யாருங்கொ லென்று கருதியி
னீதி யோர்சொல நின்றுரை செய்குவான். (௧௪)

ஈண்டு வேள்வி யியற்றுதற் கேற்றன
தேண்டும் வேதநின் சேவடி தாழ்ந்தயான்
வேண்டுந் தன்மைய தென்னென வேள்வியிற்
பூண்டு முற்செய னீசெய்து போதியால். (௧௫)

என்ன வேபுல் லெடுத்தவன் கையிலீய்ந்
துன்ன வேகொண் டொருதிரு மாலடி
பொன்ன வர்முடிப் பெய்தப் பொழுதவண்
மன்னும் வானவர் வாழ்த்தத் தொடங்கினர். (௧௬)

14

தொடங்கி வேதஞ்சொ லும்படி யேமுதற்
சடங்கு செய்தவி தானக் கடவுளோ
ரடங்க லெய்தவ ராசிமி யம்பவே
திடங்கொண் டாவன் சிந்தை யுவந்தனன். (௧௭)

அத்தி ரிக்கு மயுக்கு மாலுக்குஞ்
சித்தி ரத்தவி ட்டதிற் சேர்பெற
வைத்தி ருக்கிமறையோன் மறைசொலு
மித்தி றத்துப சாரஞ்செய் தேத்தினன். (௧௮)

அந்த வேளை யமரர்க் கிறைவனோர்
சந்த வேள்விசெய் வானவன் முனர்த்தி
லிந்த மாதவ னைக்கொட்டங் கேகவே
முந்த வேள்வி முயன்றய் கிருந்தனன். (௧௯)

அண்டர் கோன்செயும் யாகத் தடைந்தவி
யுண்ட மூவரு மூறுற வேதருக்
கொண்டு மேருக் குலகிரிக் குத்தர
கண்ட மீதுறைந் தார்சில காலமே. (௨௰)

உவந்த மூவரு ளத்தன ருயைதன்
னிறைந்த கற்பை நிறுத்திட நின்முகில்
சிறந்த காவலந் தீவிற் செலாதமந்
துறந்து செல்லத் துணிந்தனர் குட்சியால். (௨௧)

முற்றிற்று. ஆ திருவிருத்தம் ௭௩

௨-வது அத்திரிபிரம சபையடைந்த சருக்கம்.

௨ நைமிசாரண்ய வாசிகளாப்பார்த்துச் சூதர்சொல்கின்றார்; விட்டுணு அருளினமாத்திரத்தி லத்திரிமகாரிஷி அனசூயையுடனி மையமர்வதம் விட்டு ரூனகானனம் அடைந்து அதிலுள்ள சிறப்பினைத்தும்பார்த்து அரசினையும் அதனருகுள்ள ஞானதீர்த்தத்தையும் கண்டுகளிகூர்ந்து, இவ்வனத்துக் கொப்பாக வொருவனமெங்கு மின்றென்றகமகிழ்ந்து; தருப்பை சமிதை தருகாய் கனிமிகுதியிருக்கின்ற தெனவியந்து மற்றமுனிவர்களாச்சிரமமிய ற்ற மனையவிளாம் செவம் தவம் யாகம் இவை செய்து முனிவரைக்கொண்டு சில காலமகிழ்வாயக்கிருந்தான. இப்படி யிருக்கையிற் சத்தியலோகத்

நிற் பிரமன்வேள்வி யொன்றியற்ற அதற்கு அரன்மால் முதலோர் அவ்விடம் சென்றார்; அக்கால் அயன்மாலைப்பார்த்து வேள்விச்சடங்கு செய்வதியார் உரையென; ஞானகானனத்தத்திரி முனிவனிருக்கின்றான் அனசூயைக்கழைமெனா; அர்நான்முகனினைக்கு முன்னம் இம்முனிவனதிக்குருகைசொன்ன, அத்திரிருந்த முனிவர்முறாவலித்த நென்னனென்றழைந்து, யானும் மகன்றன்னிடம் வரவுன்னினன் செல்கின்றேனென, நாயகன் பிரிவுணர்ந்த அனசூயை காதலினாலெய்தினள்; முனிபான் அவள் போயிவண் கூறாது நீயிங்கிரு வென, அவள் உம்மைப்பிரியவரியதென்று கூற; தவசிட்டம் பரிசுத்தமுள்ள அனசூயையெதிர்சொல்வ தரிதென்றுன்னி சீக்கிரமிவணம் வந்து சேருவேனதவரை யெனதன்பு நின்னிடத்தேயுளதென்று மொழிய; கேட்டபொழுது அணைவன்றொழுது பாதநீர்த்தமும் பரிகலப்பிரசாதமுங் கொண்டிங்ஙன நின்றனள், உடனேயருகினின்ற முனிவரை நோக்கியனசூயை அன்பமற வெல்லாமியற்று நீரென்று கூறியயனுலகடைந்தான். மடவாலும் பிரிவின்வருந்தித்தனிவசித்தாள். பாதநீர்த்தமும் உச்சிட்ட முந்தாய்த்திவள் வசிக்குங்சத்பாற் காய் கனி கிழங்கு மூலி பேதவகையெங்கணும் பெருந்தப கிருந்தன, முனிவரது பல சாலைகளருகுநிறைதலா னொருத்தையுமின்றியங்குறைந்தாள். இங்ஙிப்படியிருக்க அத்திரிமுனிவன் வருத்தமின்றி மகேந்திரகிரியையடைந்து அங்கேயிருந்த மூவரைத்தரிசித்தியாவரும் பொருந்தமியாகசாலையிற் சென்ற வருந்தவனைக்கண்டு எவரும்மகிழ்ந்தார். இம்மாவிடையாங்கை தரிந்தவனுதிருத்திரனே அழற்கடவுளின் சோதியோவென்று வேதவேதியர் கூறினர், முனிவன் வேள்வியாற்றுதற் கேற்றனதேடும் வேதனைவினவிடத்தொன்டியற்றமியான் வேண்டுந்தன்மையதென்னை அவர் யாகத்திற் செய்யவேண்டுங் கிரியைபரினைத்து நீசெய்திடுயென்று தற்பையைக்கையிற்கொடுக்க, அதை பெற்றுத்திருமாலடியினுங் கேசவன்முடியினுந் சார்த்தினபொழுது சார்வாழ்த்தினர் வேதயோகமுனைவயாக முதற் சடங்கு செய்து கடவுளர்க்கு அவிசளித்தான். அவர்களும் அகமகிழ்ந்திருந்தனன். அத்திரி அரன் அரியவர்க்குச் சித்திராசனம் விரித்து அதிலெழுந்தருளச்செய்து வேதன்வேதமுறையினுபசரித்தான். அப்பொழுது இந்திரன் ஒரு வேள்வி செய்ய அவன்முனத்திலிந்த மாதவனை வைத்து மகமியற்றி மூவர்க்குமவியுதவ் அதனைக்கொண்ட மூவரும் வேறுவேறுருக்கொண்டு மேருவுக்குத்தரதிசையில் உறைந்தார். அங்ஙனமுறைந்தவர் அனசூயையின் கற்பை நிலைநிறுத்த நினைந்து காவலன்றிலோருபாயத்தால் மழை பெய்யமேகஞ்செல்லாமல் அறம் தரித்து செல்வத்துவளிந்தனர் என்று சூதர்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

15

என்று சூத னியம்புதல் கேட்டது
நன்று பின்னர் நடந்தவெல் லாமினி
இன்று சேட்கறி யந்தன மாதவக்
குன்று போல்பவ கூறெனக் கூறுவான். (க

வேறு

ஆகலிம்குல மேருவுக்கய லாயதெக்கண திக்கெலாஞ்
சேதமுற்றக லாதிமைப்புயல் சேர்விலாதுதன் னீரிலா
தேசமுற்றன வானகற்றுயிர் யாவுமங்குறி லாதகார்
மீதுறப்பெய்வ தேதுகிக்கெள் வேகினேந்துதன் னாமோல். (உ)

போகமற்றன பூசையற்றன புனிதமற்றன மனிதர்சூழ்
மோகமற்றன தாகமுற்றின முறையுமற்றன முனிவர்பால்
யோகமற்றன யாகமற்றன வுரனுமற்றன மாமெலாஞ்
சாகமற்றன வேர்களற்றன சலமதற்றன நிலமெலாம். (௩)

குளம்வறந்தன நதிவறந்தன கூவல்வற்றின பூவிலோர்
களம்வறந்தன நாவறந்தன கருவறந்தன வுருவுறு
துளம்வறந்தன வுடல்வறந்தன வுயிர்வறந்தன பயிரில்வாழ்
வளம்வறந்தன மழைவறந்திடில் யாவையோவற ளாதவே. (௪)

அன்னகாலையி லன்னமேயரி தாகியேகனி காய்கிழங்
கின்னபோகமு மின்றியாமினி யெங்ஙனேகுவ மென்றுமுன்
றுன்னுமாதவ ரியாவரும்பெறு துயரறிந்தன சூயைதன்
பன்னசாலையி னூடுறைந்தொரு பண்புசெய்தன ளன்பினால். ()

நிறைதவத்தின னடிவிளக்கிய நீரையேகையி லேயெடுத்
திறைவனைத்தன திதயமத்தியி லேயிருத்திநி தானியா
முன்றசொன்மைப்புயல் பொழிகவெங்கணு முன்புபோன்மிக வி
குறைவறப்பெரு குகவெனத்தனி கூசிடாதுற விசினள். (ன்பமே) (௬)

ஆயிரண்டெனும் யோசனைக்குளன் னரியமாமழை சொரிகெனக்
கூறிவிண்டநன் னீரெழுந்தெழு கொண்டலாய்நிரை கொண்டதோ
தேறுகின்றில மூவருஞ்செய்த திறமகற்றிய திறலினு
மேலிலன்பினர் கற்பினுக்கெதி ரியலுமோமெவர் செயலுமே. (௭)

மங்கைகற்பெனு மேன்மையாலுயர் மழைபொழிந்திடு பான்மை
மங்குநற்கனி காய்கிழங்கொடு சாகமும்பல போகமு (யாம்
மெங்குமற்புத மேயிகப்பசி யேயளர்ந்துட லேதளர்ந்
தங்கிளர்ந்தவ செவநுமிக்குற லாயினரிடம் போயினர். (௮)

வந்தமெய்த்தவ ருக்கெலாமதி வாசசந்தன சீதளந்
தந்துடம்பளர் வாறவீசுறு தால்பிருந்தம தாலமே
யுந்துமுக்கனி பால்சருக்கரை யோடனேக்துவி டமலுண்
டந்தமுற்றிட வன்னமிட்டன ளாளயொத்தன ருமையே. (௯)

அங்கடைந்தவ ருக்கெலாமரு ளன்னபூரணி யென்னவே
சங்கடந்தவி ரச்செய்திங்கிவ டங்குமெல்லையின் மேருவின்
பங்கடங்கிய மூவருமுனி பன்னிதன்செய லுன்னியே
யிங்கடங்கரு மாடலேசெய வேயினர்கிழ மாயினர். (௰)

வேறு. அடியோடு தமொழித் தளர்ந்துமூப் பினாந்துநடை தத்தி
ப்பொத்தி, முடியோடவ் வுடலைத்து முகமும்மலித் தச்சுரித்து
முக்கிக் சக்கிப், பிடியோடென் புக்ரப்புந் துன்னநான்மார் பின்மி
ன்ன மேனிகூனி, மடியோடு பசிதனற்ற மறைக்கிழவ ரநக்கிழமா
ய் வந்துற்றாரால். (௧௧)

வந்தபன்ன சாலையிலார் பசிகொடிதென் றழன்றுரைக்
கும் வார்த்தை தான்கேட், டந்தவன்னை வெளியில்வரக் கண்டினை
ப்புக் தவிப்புமிகுந் தவசமாகச், சிந்தைபயந் தெடுத்தன்னோர் மூர்
ச்சைகேற்றனெகொடுத்துத் தேற்றத் தேற்றந், தந்தபின்ன ரடிவி
ளக்கி யாசனமிட் டிருத்தியுப சாரஞ்செய்தே. (௧௨)

இன்னபாத் திரங்கிடையா தெனமனம்பற் றிடப்பெரிக்
கு மிடந்துரய்தாக்கி, யன்னபாத் திரம்விளக்கி யறுசுவையுண் டியு
முறையோ டமைத்துக்கைமேற், சொன்னபாத் திரீர்விட் டமு
துசெய்யு மென்னவன்னை சொன்னசொல்லின், பின்னபாத் திரா
கி மூவரும்பே சாதவுரை பேசினாரால். (௧௩)

உடுத்ததுகி லகற்றியுண்ணயோ மன்றே லுண் ணோமென
வன் றேதக் காதி, லடுத்தபொழு தாகரவென் ருசியின்னன் மி

ரியுன்ன லாமோசீகி, செடுத்தமொழி புன்மொழிநி திருகேட்க
வெனக்குவிதி யின்றுநன்று, கொடுத்தவன்னம் பொசித்தநான்மை
கூறுவதுந் தன்மையென்று கூறும்போது. (௧௪)

[illegible]மதுமொழி கேட்டிலையே லுண்ணோமின் றயிரிழப்
போமென்னவன்னோர், தமதுமொழி கேட்டிதுவோர் சோதனை
யோ வெனமனதிற் றுக்கிநோக்கி, யுமதாகருத்தெப்படியோ வப்ப
டியே முற்றுமிகீ துண்மையாமென், றனைத்பெறத் தன்கணவன்
பாததீர்த்தத்தையெடுத் தங்கைகொண்டாள். (௧௫)

வேறு

என்னிறை யெனதுளந் திருக்கு மென்னிலென்
முன்னிறை யவரிவர் மூவ ருந்திரு
மெய்க்கிறை சிறார்களாய் விடுக வென்றுதங்
கைக்கிறை புனலைச்செங் காந்தில் வீசினள். (௧௬)

வீசின பொழுதற வெட்டு யுட்கியுட்
கூசின பேரெனக் குழவி மாசறு
தேசினர் சிறுவராய்ச் சிறுகிக் கிழ்கிடக்
தேசின ரெனவமு திரங்க லாயினர். (௧௭)

கிழவுரு வெய்திய கேடில் மூவரு
மழவுருப் பாலராய் மயங்கி வாய்திறந்
தழவுரு மாற்றிய தென்னி லற்புத
விழவுருக் கற்பலால் மிக்க தில்லையே. (௧௮)

கருத்துமுற் றியதெனக் கனிந்து பாலராம்
விருந்தரைத் தன்றுடை மீதிலேயெடுத்
திருத்திமெய் பால்சுரந் தேற்றச் சம்மில்வார்த்
தருத்தின ளருந்திமெல் லணையிற் சேர்த்துவாள். (௧௯)

மீட்டுமப் புதல்வரை யெடுப்புள் புக்கதி
ராட்டுவ னுதலினி றனரிவள் சங்கனி
பூட்டுவ ளுச்சியி லெண்ணெ பொற்றடவ
ளாட்டுவ டொட்டிலிற் கிடத்தி யன்பினால். (௨௰)

தேவரு முனிவருஞ் செகத்தின் மாதவ
ரியாவருங் காணொணு திருக்கு முத்தொழின்
மூவரு மிவரெனை முற்றுங் காப்பதற்
காவரென் றறிந்துதா லாட்ட லாயினள். (உக)

தாலாட்டு.

ஒன்று சரமு முரமுந் திருநாவுந்
தேங்கமல மான்சேரச் சேருவீர் கண்வளரீர்
தாங்கு முடிக்கணியுந் தன்னிறமு நற்றவிசு
மாங்கமல மென்னவினி தாக்குவீர் கண்வளரீர். (உஉ)

எந்நாளு மும்பரியம் பரிதா மம்புயத்திற்
பொன்னு ரணியே பொருந்தல்செய்வீர் கண்வளரீர்
மின்னு ரணியும் விரிகுடையு மில்லிடமு
நன்னுக மென்ன நலம்பெறுவீர் கண்வளரீர். (உங)

மன்னுமலை மின்னையுஞ்சொன் மானையுமம் மாசயனப்
பொன்னையுமுத் தாரமெனப் பூணுவீர் கண்வளரீர்
பின்னமிலா நான்மறையின் பின்னுநடு வுந்நடுவின்
முன்னுமா வர்முதலா மூவர்நீர் கண்வளரீர். (உச)

மேவலரு முண்ணீறு வெண்ணீறு முச்சிரிக்குஞ்
சேவகனே யானை திருவாகீ கண்வளரா
யேவகனுங் கன்னல்வில்லி யென்றவனே யன்றுவென்ற
பாவகனுங் கண்ணுடைய பாலகனே கண்வளராய். (உரு)

ஓங்கியவின் றேவி யுடுத்தவுடை மீதவளைத்
தாங்குமவன் பானுறங்குஞ் சந்நதியே கண்வளராய்
தேங்குகனை நான்குடைய தென்னிலங்கை மன்னுயிரை
வாங்குகணை தாங்குமிலை மைந்த நீ கண்வளராய். (உசா)

ஓதக் கடல்குழுடையவனை யீன்றுபெற்ற
தாதைக் களித்த தனியனே கண்வளராய்
யேதைச்சொல் வேறுலக மெல்லாம் படைத்தொருபெண்
பேதைக்கு வந்துதித்த பிள்ளாய்நீ கண்வளராய். (உஎ)

உய்வண்ணன் மூவரையு மொன்றாய்த் தனித்தனியா
யிவ்வண்ணந் தாலாட்டி யேற்றெடுத்துப் பாலூட்டிச்
செவ்வண்ணத் தன்னுடை சிலம்புசிறு தாளிலணிக்
கவ்வண்ண மாயவனை யாழிகையி லேழுட்டி. (உஅ)

மைந்தர் வனப்பு மணிவாய்க் குறுநகையுஞ்
சுந்தரமுங் கண்டா டெண்டாள் களிகூர்ந்தாள்
நந்தையா யாவருக்குந் தாயருமா மூவருக்கு
மந்தமொரு நற்றாயுண் டான ததிசயமே. (உகூ)

என்னுமுறைச் சுதனைப்பார்த் தேந்திழையாள் சற்பினியல்
புன்னுதொறு மிறும்பூ துற்றவப்புப் பெற்றனமாற்
பின்னு நிகழ்ந்த பரிசனைத்துறும் பேசுசெனத்
துன்னுமறை மாதவர்முன் சூதனெடுத் தோதுவனால். (ஙய)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் [illegible].

ங-வது அனசூயை கற்புமகிமை.

அது கேட்டு முனிவரர் சல்லது பின்னடந்த அனைத்தும் கேட்கவிரும் பினேம் மாதவரே மலைக்கொப்பானவரே உரைப்பீராக வெனவுரைக்கின்று ர். பெருமை பொருந்திய மகம்மேருவுக்குத் தென்றிசை முற்றும் மேகத்த வழாததனுற்றண்ணீரின்றிக்கெடுற்று உணவற்று எவ்வுயிரும் அங்குதங்கா மல் எத்திக்கின் மழைபெய்கின்றதெனச் சினைத்து நன்னாடினை. மனிதர் பா ல் புனிதம் போகம் யோகம் அற்றன முனிவர் பால் யாகம் யாகம் அற்றன தாகமுற்றின முறையுரன் அற்றன மாமெலாம் ..கம் வேர்கள் அற்றன கு ளம் நதிகூவல் வறந்தன பூமியிலுள்ளோர்க்கு உயிர் உடல் கண்டம் நாவு வறந்தன உருவுறு கருவும் வறந்தன பயிர்களெல்லாம் வறந்தன மழை வறந்த டின் வளாதன வெவை! அப்பேர்ப்பட்ட காலத்தில் அன்னம் அரிதாயிக்கா ய் ... கிழங்கின்றி எங்ஙனம் ஏகுவம் என்று இங்ஙனத் துன்புறு மாதவர் ..அறிந்து அனசூயை தன் பன்னசாலையினுள்ளிறைக்கு நன்பினுறொருப ன்புசெய்தாள். தன்றவத்தனாடி விளங்கிய கீரைக்கையிலெடுத்து இறைவனை நினைந்து எங்ஙனு மழைபொழிக்க முன்போலவெள்ளம் பெருகுக வெ ன்று வீசினாள். அந்த சன்னீரெனது எழுந்து பன்னிரண்டு யோசனை தூர த்துக்குள் சப்தமேகங்களாய் திரண்டெசொண்டே நா தேவகின்றிலம்- மூவர் செய்த திருமணத்திய வலியினால் முடிவிலாத அன்பினர் கற்பினுக்கு எவர்செ யது மெதிரியதுமா! மங்கையது கற்பெனு மேன்மையால்மழை பொழிந்த

தாற் காய் கனி கிழங்கு சாகம்பலபோசமுமிருந்தன. பசிவளர்ந்து உடற
மூர்ந்து இளைத்தவரெவருமங்கடைந்து இடரையகற்றினார். வந்தவந்த தப
சிகட்கெல்லாம் சந்தன மரங்கள் சீதளம் தரவும் கூந்தற் பனையும் மூங்கிலு
ம் தளர்வாரவீசவும் முக்கனி பால்சருக்கரையனைத்த வன்னத்தை தாயை
யொத்தவன குயைபடைக்க வுண்டானந்த மடைந்தனர். அங்கடைந்தவர்
சங்கடங்களை யெல்லாம் அன்ன பூரணி யென்னத்தவிர்த்து வசிக்குங் கா
லத்தில் மேருவின் பக்கத்தில் வதிந்த மூவரு முனிபன்னியின் செயதுன்னி
அரிதாகிய திருவிளையாடல் செய்யக்கிழமாகித், தடியோடு தடுமாறித்தளர்
ந்து மூப்பினமிழந்து நடைதத்திப்போந்தி தலைமுடி யோடுடனரைத்து
முகம் வலித்துச் சுரித்து முக்கிக்கக்கி என்பு நரம்புதன்ன யந்ஞோபவீத
மின்னமேனி கூனிவயற்றிற் பசி கொதிப்பப் பன்னசாலையின் வந்து பசி
கொடிதே யென்றுரைப்ப; அதைக்கேட்டன்னை வெளியில்வர இவர்கள் இ
லைப்புத்தவிப்புமிருந்து அவசமாக, அவள் சிந்தை பயந்தெடுத்து அன்னோர்
மூர்ச்சைக்கேற்றன கொடுத்துத்தேற்ற, தேறிய பின்னர் அடிவிளக்கி ஆச
னத்துளக்கி யுபசாரஞ்செய்து இன்ன பாத்திரங்கிடையா தென்றுளம் பற்
றிப் பொசிக்குமிடந்தாய்தாக்கி பாத்திரம் விளக்கி அறுசுவையுண்டியமை
த்து நீர்வார்த்து அமுதுண்மினென, பின்னர் மூவரும் உடுத்திய ராவின்ற
துகிலகற்றிலுண்பேம் அஃதேல் உண்ணோம் என்றுரை யாதளவுரைத்தா
ர். கேட்டளவிற் செவிபொத்தி அரகரவென்றஞ்சித் துன்பமிஞ்சி நீவிரெ
ந்தமொழி தீது இது கேட்க விதியோ; நல்லது கொடுத்தவன்னம் பொசி
த்து நன்மை கூறுவதே தேவீரது தன்மை யென்றுகூற; அம்மூவரும் எ
மதுமொழி கேட்டிலையேல் உண்ணோம் உயிரிழப்பேமென்ன, அம்மொழி
கேட்டு இதுவுமோர் சோதனையோவென்று மனதுட்கொண்டு, உமது கரு
த்தெப்படியோ வப்படியே முற்றுமென்று கூறித் தன்கணவன் பாததீர்த்
தத்தை அங்கைகொண்டு என்னிறைவன் என்னுள்ளத் திருப்பானேல் என்
முன்பாக விம்மூவரும் சிறார்களாய் விடுகவென்று செகத்தில் வீச, எதிரே
சினர்போலக் கிடக்கிடந்த சிறுவராயழலாயினார். கிழவுருவெய்திய மூவ
ருமழவுருவாகிமயங்கியழவுருமாற்றிய கற்பினாற்புதத்துக் குமிக்கதியானாள்!
தங்கருத்து முற்றியதெனக் களித்து பாலராம் விருத்தரைத்தன்றுடை மீ
தெடுத்திருத்தி நெய் பால் கலந்து சங்கில் வார்த்துப் புகட்டி அணையிற் சே
ர்த்து வாள் மீட்டும் புதல்வரை யெடுப்பாள் நீராட்டுவாள் நெற்றியில் நீற
ணிவாள் சங்கணிபூட்டுவாள் உச்சியிலெண்ணெ தேய்ப்பாள் தொட்டிலினிரு
த்தி யாட்டுவாள் தேவர்முனிவரி யாவருங்காணேனுமூவரும் எமைமுற்று
ங்காப்பதற் காவரென்று தாலாட்டிடுவாள் என்றுரைத்த சூதனைப்பார்த்து
மேனடந்ததைச் சொல்லுமென்று கேட்கச்சொல்லுவார்.

முற்றிற்று.

இங்கிவர்க ளிவ்வணமி ருப்பவிவர் காதன்
மங்கையர்க ளோடியுயர் வானுலக டைந்தே
யங்கவரோ டேவினவ லானபொழு தானு
நங்கையர்க ளோடுமறை நாரதனு ரைப்பான். (௧)

ஆவலுறு மூவர்செய லன்னையரே கேண்மின்
ஓவலுறு தீவினுயர் ஞானவன மங்கே
தாவலுறு மத்திரித வம்புரிவ னன்னோ
னேவலுறு பன்னியவ ளின்னமுத மன்னாள். (௨)

அத்தெரிவை கற்பியல றிந்திடநி னைந்தே
மெய்த்திறவி ருத்தரென வேடமிமி குந்தே
முத்திறந டத்துமவர் மூவரும டைந்தா
ரெத்திறம்வி ளைந்ததெனோ லென்றறிகி லோமே. (௩)

நீவிருயர் ஞானவன நீளிடையி நாளிற்
போவிரவ ளோயவர்போ ருந்துவரெ னாமுன்
றுவரிய தேவர்பதி தன்னையக ளாய்மார்
மூவருமி மாசலமு கட்டிடைய டைந்தார். (௪)

[illegible]திரித வத்திறைவ னன்னமுனி பன்னி
மெய்த்திரிவி லாளவடன் வீறறிகு வோமென்
[illegible]த்திரிகு ணத்தர்செல்வ தேதமென வேத
முத்திரிக ளுக்குமன முற்றினகி லேசம். (௫)

எதினிவி சாரமதெ னப்பனிவ ரைத்[illegible]
மா[illegible]ரு மூவருமி மாசலம கன்றே
[illegible]னிசொல் ஞானவன மேவிமக வாகி
பே[illegible]திமுன் மீதவர்பொ ருந்தினரு வந்தே. (௬)

ஆதி[illegible] வோருறைத லானவன ஞானச்
சோதிமய மாய்நிறைதல் கண்டு[illegible] வண்டே
நீதிபா ரிய்குறைத னிச்சயமெ னக்கா
சோதியர்கண் மூவரவ னூற்றனரு வப்பால். (௭)

ஆயபொழு தத்திரிதன் னாச்சிரம மெல்லாந்
தூயரிவர் மெய்யிலுறு சோதியுற லாலே
மேயபக லெககனமீ திலுறு சோதி
யேயும்வகை யாதெனவி ருந்தவரெ ழுந்தார். (அ)

மாதவரெ லாருமக வாவியரு கேபோ
யாதவரு மேபரவு மன்னையரை யன்னாள்
சூதறுபுள் ளேறுமிசை சூட்சிபெறு காட்சி
தீதறிவி னூடுதெரி சித்ததிச யித்தார். (கூ)

தெரிசனைசெய் தேயதிச யித்தவரெல் லோருந்
துரிசறும னத்தொடன சூயையொடு கூறப்
பரிகபெரு மத்திரிப தத்தினையி னைத்தே
வரிசைபெறு புத்திரரை வாரமொடு பாரா. (ய)

சிந்தனைசெய் தன்னவள்சி றப்பிவெவ ராலும்
வந்தனைசெய் மூவருமம் மாதவர்கள் சூழ
வந்தநிலை வாளினைய கன்றுமக வாவிச்
சந்தநிறை போதிநிழ றன்னிடைய டைந்தார். (கக)

பங்கயம ணித்தொடைப ரித்தயனை யுன்னி
யங்கயனெ னச்சிலவ ரங்கணமர் கின்றார்
பொங்குதுளப த்தொடைபு னைந்தரியை நாடிச்
செங்கண் முகிலன்னசில செல்வருறை கின்றார். (கஉ)

அக்கமணி மாலிகைய ணிந்தரனை யுன்னிச்
செக்கர்முடி யோடுசில திவ்யருறை கின்றார்
பக்கமற மிக்கதொர்ப ரப்பிரம மென்பா
ரொக்கவுணர் கிற்குமவ ருங்குழுமு கின்றார். (கங)

ஆயவர்சி றப்புமவ்வ ருந்தவரு வந்தே
மேயவன மேன்மையும் விருப்பினொடு நோக்கித்
தூயவன மீதெனம கிழ்ந்துநிறை சோதிச்
சாயவுரு மாதியுயர் கன்னியர்க ளானார். (கச)

கன்னியர்க டம்வடிவு கண்டுசடை கொண்ட
சென்னியர்கள் வேதியர்கள் சீரியர்க ளன்னோர்
பன்னியர்க ளன்பினர்கள் பண்பினர்க ளல்லா
லன்னியர்க ளல்லவென வன்னவர்கள் சூழ. (கரு)

அன்னையன சூயைத னகத்திடைய டைந்தே
முன்னையரா றிபொரு மூவரையு மூவர்
பின்னனைய பாலரென மெய்ப்பொடு வளர்ப்பா
யுன்னையென கூறுவ துளக்குமிக ருண்டோ. (கசு)

வேறு

காமினீ யெம்முயிர்க் கணவர்க் குற்றதா
யாமினி யென்றுனை யடைந்த வெங்கட
மாமினீ பொறுமையின் வளத்தி னிகையிற்
பூமினீ யென்றவர் புகன்ற போதினில் (கஎ)

சீரிய ரிவரிவர் தேவி மாரெனக்
கூரிய மனத்தினிற் குறித்துக் கொள்கையால்
வேரிய மலர்சொ டர்ச்சித்து வேட்கையா
லேரிய நீரென விடத்தி லெய்தவே. (கஅ)

துமா தவஞ்செய்தே னெளிய னென்னவே
மாதுதாழ்ந் தெழவவள் வதன நோக்கியிப்
போதிலெம் புருடர்பின் புதல்வ ராவதற்
கேதுநீ நினைத்தியென் றிரங்க லாயினர். (ககூ)

அன்றவ ரிரந்தன ரன்னை முன்னையூ
மின்றிவர் தங்களை யிரக்கின் றேமெம்பா
லின்றவர் தம்மைநீ நல்கி லொல்கியே
யென்றவர் மொழிந்தவற் கிரக்க மெய்தினள். (உய)

அப்படி யாவதற் கைய மில்லையென்
மெய்ப்படி மாதவன் விண்ணு ளானனே
யிப்படி வருமென விருத்தி ரிங்கென
மைப்படி கண்ணினள் மகிழ்ந்து கூறினள். (உக)

கூறிய வார்த்தையுட் கொண்டன் னோர்மனந்
தேறிய துணர்ந்துகாய் கிழங்கு தீங்கனி
யேறிய போகம்யா வைய வேனுகர்ந்
தாறிய வுளத்தொடிங் கமைதி ரன்னோயீர். (௨௨)

என்றிம்மா துரைப்பவெம் மிறைவ ரெம்மிடத்
தொன்றினு லல்லதொன் றுண்ப துத்தம
மன்றுநீ யருள்செயு மளவு நோற்பதற்
கின்றுநீ யோரிட மிதுவென் றேதென்றார். (௨௩)

கனிவரு மொழியினள் கழறு வாளெழி
னனிவரு ஞானகா னனமொன் றுண்டருட்
டனிவரு ஞானதீர்த் தமுமுண் டாங்கதின்
முனிவர ரெழுவரு முயல்கின் றார்தவம். (௨௪)

தவமியற் றிடுபவர்க் கேற்ற தான்மற்
றவமகற் றிடுமுமக் கன்பு ராகிய
சிவன்முதற் றலைவரைச் சேர்க்கு மென்னவங்
குவகைபெற் றத்தலத் துற்று நோற்கின்றார். (௨௫)

நோற்றிடு மூவருந் நோன்மை நீர்படிந்
தேற்றிடப் பாதலத் திருந்து மூவரோத்
தாற்றிடு முந்நதி யந்த வாவியிற்
றோற்றிடுந் தன்மையார் சொல்லற் பாலதோ. (௨௬)

பாற்பதி கங்கையிற் பங்க யானனி
மாற்பதி யமுனையில் வாணி வாணியி
லேற்பதின் மூழ்கித்த மிறைவர் மூவர்தம்
மேற்பதி யன்பினல் விரத முற்றுளார். (௨௭)

நன்மமா ஞானதீர்த் தத்தின் மூழ்குவார்
சென்மமாங் கடலைவிட் டேறித் தேறரும்
கன்மமாந் தீவினை கடந்து காண்பரும்
வன்மமா முத்தியின் மார்க்கஞ் சேர்வரால். (௨௮)

தங்கிய ஞானதீர்த் தத்தி னுந்திரங்
கங்கைதென் கிழதா யமுனை காமுறப்
பொங்குதென் மேற்கதாய் வாணி பொற்பினோ
டங்குறு மவற்றில்வின் னவர்வந் தாடுவார். (௨௯)

எந்நதி படிந்திடும் பலனு மேற்றமா
முந்நதி மூழ்கிடி னுதவு மோகமா
மந்நதி மூன்றுமிங் கமைந்த வாலதி
னன்னதி யாகுமிஞ் ஞான வாவியே. (௩௰)

அன்னவா வியினரு காக வங்கவன்
சொன்னவா றருந்தவந் தொடங்கி மூவரு
மின்னவா றிருந்தன ரென்னச் சூதனு
முன்னவா வற்றமா முனிவர்க் கோதினன். (௩௧)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௱௬௪.

௪-வது தேவிமார் விரதச் சருக்கம்.

இங்ஙனே யிப்படியிருக்க விம்மூவர் தேவிமார் தேவலோகத்திற்போய் சுரரிடம் விசாரித்துக்கொண்டிருக்குங் காலையில் நாரதர்சந்தித்தன்னையரே கேள்மின் பூலோகத்தில் நாவலந்தீவில் அத்திரிமுனிவன் பத்தினி கற்பை யறியமுத்திறம் நடந்து மூவரும் கிழவுருவாய்ச் சென்றார் எத்திறம் விளைந்ததோ தெரியாது, ஆதலால் நீவிர் அவ்வனத்திற்கிப்போதே போனறிகாணலாம் என்றோது முன் மூவரை நீங்கிய தாய்மார் அவ்விடம் விட்டு இமைய பருவதத்து[illegible] அனசூயை கற்பின் வலிமையறிவே மென்றும் இத்திரி[illegible]தர் சென்றது குற்றமென்றும் முத்திரிகளும் மனக்கவலையுற்று ஒரு வா[illegible] தேறிமலை மகளோடு அவ்விட நீங்கி ஞானகானனத்தில் யாகதீர்த்த[illegible]ல் அரசின் கிழக்கண்ணிருந்து ஆதியிறைவர் இக்குறைதலால் இவ்வ[illegible] ஞானச்சோதியாய்விறைதல் கண்டு உடனுவண்டு நீதிபரிக்குவதிதனிச்சயமென்று மூவருமுவந்தார். அக்காலத்தில் அத்திரியாச்சிரமமுற்றுமிவர் மேனியின் காந்திபடலால் பகலோனைப்போன்ற விதமியாதென்று முனிவரெழுந்தார் எழுந்து சூரியர்கள் தெரிசிக்கும் அன்னையரையும் அக்காலத்திற் றுமரைப்பூசித்து அன்னமேறி யிருந்தனையும் குற்றமற்ற விடந்திற் றரிசித்து அதிசயித்து பரிசுத்தமான மனதோடுஅனசூயையுடன்கூட, இவளும் அத்திரிமுனிவன் கழலினைத்து உரிமையுடன் புத்திரரைப்பார்த்தாச் சித்தனைசெ

ய்து சிறப்புற்றிருப்ப எவராலும் வந்திக்கப்பட்ட அம்மூவரும் தாமரை மணிமாலையைத்தரித்துச் சிலர் பங்கயனை நினைந்து தவம்புரிதலும் துளசிமாலையைத்தரித்துச் சிலர் அரியை நினைந்து தவம்புரிதலும் உருத்திராக்கமாலையைத்தரித்துச் சிலர் அரனை நினைந்து தவம்புரிதலும் உலகனைத்தும் பரப்பிரமமாயிலகுவதறிந்து சிலர் தவம்புரிதலும் சில முனிவர் பிரமானந்தமடைந்திருத்தலும் ஆகிய இவற்றை விருப்பத்தோடு பார்த்து பரிசுத்தமாகிய வனமிது வென்று மகிழ்ந்து அச்சோதிக்காயவுருமாறிக் கன்னியர்களானார்கள். அக்கன்னியர் வடிவைக்கண்டு சடைகொண்ட சென்னியர் வேதியர் சிரியரிவர்பன்னியர் சன்பினர் பண்பினர் அன்னியரல்லர் இவர் கடந்குழ அன்னையர் அனசூயை யில்லத்திடையடைந்து மின்னையொப்பாய்! முன்னொருநாளி மூவரையும் வளர்க்கப்பட்ட வுன்னை எவ்வனங் கூறுவாம் உனக்கு நிகருண்டோ! எம்முயிர்க் கணவர்க்குத்தாயா மென்றன்னையடைந்தோம் எங்கடம்மாமியே பொறுமையில் வளத்தில் ஈகையிற் பூமியேயென்றிவர் கூறலால், அவள் இவர் தேவிமாரென்று மனத்திற் குறித்து மலர்கொண்டர்ச்சித்து நீ விரென்னிடத்தெய்த எளியேனியாது தவம்புரிந்தேனென்று அம்மாது தாழ்ந்தெழ; அவள் வதனநோக்கி இட்டோ தெம்புருடர் நின்புதல்வராதற் கேது நினைந்தாயென்றிரங்கினார். அக்காலத்தில் நின்பாலன்னவிரந்தனர், அவர்களையிப்போ நின்பாலிரக்கின்றோம் எம்பாலவர்களை நல்கிற்றனேரம் என்று சொன்னவர்க்கிரங்கி அப்படி யாவதற்கையமில்லை, முனிவர் தேவலோகத்துப் போயிருக்கின்றாரவர் வரும் வரை யிங்கிருத்திரென்று மைக்கருங்கண்ணாள் மகிழ்ச்சியிற்கூற; கேட்டு மனந்தேறியதனாற் காய் கனி கிழங்கிவன் புசித்தச்சந்தோஷ மனத்துடன் இங்கிருங்களன்னையர்களேயென; அதற்கவர்கள் எம்பிடத்தெம்மிறைவர் வந்தாலன்றின்று முன்னேமென்; அப்படியானால் அழகு பொருந்திய ஞானவனத்தில் ஞான தீர்த்தமொன்றுண்டு அதிற் சுந்தரிவழி கடைந்துசெய்கின்றனர், அத்தவசிகட் கேற்றவிடம் அங்கே யுபவசித்துத்தவமுயல்வீரேல் விரைவில் முந்நறிவரைச்சேர்க்கு மென்றுகூற நன்றென்று அங்கே வந்தார்கள். அவர்கள் படித்து தவம் கோடிட பாதலத்திருந்து ... தேவாசிரியர் வாயிற் றோன்றின பார்வதி சரஸ்வதி இலக்குமி யிவர்கள் கங்கை சரஸ்வதி யமுனையிவற்றின் முறையே யாடித்தத்தமிறைவர் மேற்பதியன்புடன் விரதம் நோற்றார். ஞான தீர்த்தத்தின் மூழ்குவோர் செம்மக்கடலும் கன்னியாக்கினியையும் கடந்து முத்தியடைவர். ஞான தீர்த்தத்தின் வடக்கில் கங்கையும் கிழக்கில் யமுனையும் தென்மேற்கில் வாணியுமாக விளங்கும் இவற்றின் விண்ணவராகிவர்: எத்தீர்த்தத்திற்படிந்த பலனும் இம்முத்தீர்த்தம் உதவும்; ஆனதால் இந்த ஞான தீர்த்தமிக்கமேலாயது என்று அனசூயை சொல்ல, அந்தீர்த்தத்தருகே மூவருமாதவஞ்செய்யத் தொடங்கியிருந்தார் என்று சூதர் நைமிசாரணிய வாசிகட்குச்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

21

நூதனை வணங்கிக்கேட்பச் சொல்லுவான் முனிவர்க் கன்னான்
வேதனை முகுந்தன்றன்னை விமலனை யமல மான
மாதனை யர்களா யன்னாள் வளர்க்கவிக் கன்னிமார்கள்
போதனை யாது காதல் புரிந்துமா தவஞ்செய் போது. (௧)

நாரதன் வானி னின்று ஞானகா னனத்தை நண்ணிச்
சீரது தவருக் கற்பின் செல்வியாச் சிரமத் திற்போய்
மாரத மழலைச் செவ்வாய் மைந்தரைக் கண்டா னன்பு
கூரதி சயமுற் றானக் கோதைவந் தடியிற் றாழ்ந்தாள். (௨)

அடியிணை விளக்கி யன்போ டறுசுவை யுண்டி யீந்தா
ளொடியிடை யவளை நோக்கித் துதியுஞ்செய் தமுதந் துய்த்த
முடியுடை முனிவன் சொல்வா னயன்மக முடித்து வானில்
வடிவுடை வேந்தன் யாகம் வளர்க்கமா தவனங் குற்றான். (௩)

அத்திரி முனிவ னங்கே யாயிழை நீயிங் கேயிப்
புத்திர ரார்கொ லென்று புகன்றனன் புகலக் கேட்டுச்
சித்திர மனையாள் சொல்வாள் சிறுவர்தஞ் செயலும் பொற்பு
மித்திர மென்ன நீயே யறிவையா னறியே னென்றாள். (௪)

என்றிவள் சொல்லக் கேட்ட விருடியிங் கிவரை நாடி
யொன்றிய மடவார் தாமெய் குற்றன ருரையென் றோத
வன்றவர் ஞான வாவியருகருந் தவஞ்செய் கின்றார்
துன்றெனு வன்னாள் கூறத் துன்னியன் னவர்பாற் சென்றான். (௫)

அன்னையர் மூவ ரூணி லாதுமா தவமே செய்ய
முன்னைய முனிவர் பன்னி மார்தவ முயலா நிற்பப்
பின்னையிம் மூவர் தன்மை தேர்ந்தடி பேணா வன்னோர்
தன்னைய முனிக்கு நெஞ்சத் தாலுப சாரஞ் செய்தார். (௬)

ஆசைவற நிற்ப வேகண் டதிசயித் தன்னை மார்க
ளாசையறத் தவஞ்செய் தாரேள நலியுமா றென்கொ லங்கட்
கிசைவுறு மிறைவர் தாம்வந் தெய்துதற் கேற்ற தாய
வசையறு விரத மொன்றுண் டுரைக்குவன் மனக்கொள் வீரால்.()

ஆகிரை விரத மாம தாரனுட் டித்தா ரேனுந்
திதினை யகற்றி யேசிந் தித்ததெல் லாம்பெற் றய்வா
ராசரம் பெருகு நன்மார் கழித்திங்க ளாதி ரைக்கு
மாதரீர் நோற்கு நோன்பா மதின்வர லாறு சொல்கேன். (௮)

ஆதியிற் றோன்று மாயை யகன்றவின் மலன்றன் மெய்யிற்
சோதியிற் பஞ்ச பூதந் தொல்லுயிர்க் கணங்கள் யாவும்
பேதியற் றெங்கு மாயை பின்புபா வனைக்கு ளன்பின்
னேதமற் றமிர்த ரூபி யாயுளத் திருத்த றன்னால். (௯)

தீமைக் குணங்க டீர்ந்த நிருமல ஞான சத்தி
கூடுமப் பொழுதி லேமுக் குணங்களோ டிணங்கு கோலம்
பீடுறப் புவன மெல்லாம் பிறப்பன வுதிப்பச் செய்த
நாடன்மார் கழித்திங் கட்கே யாமதா லதுமிக் காகும். (௰)

மூன்றுறு புவனம் யாவு மூற்றுற வுற்ற காலப்
பன்னிரு திங்க ளுக்குட் பகருமார் கழிமிக் காகுந்
தன்னரு ளுதவு ஞான சத்தியா கையினு லந்நாட்
டுன்னிரு பத்தெ ழுச்சுந் தூயவா திரைமிக் காகும். (௧௧)

அக்கணி சடில முக்க ணுதிதன் சோதி யாகு
மிக்கவா திரைநா ளன்றி மிக்கநா ளின்றந் நாளிற்
றொக்கதோர் ஞான சத்தி தோன்றுகா ரணத்தி னாலே
தக்கபேரனந்த ஞான சத்தியி னின்றும் போந்தே. (௧௨)

ஒன்றுமுக் குணங்க ளாகி யுற்றமுத் தொழிற்கு நாத
னென்றுற ஞான சத்தி யகண்டமும் பொதிந்து தானுந்
துன்றுறு குடிலை ரூப மாகியே தோன்று றும
வென்றுமூ வரையும் பேத மாக்கிய தென்ன சொல்வோம். (௧௩)

முற்குணத் தோடு நான்கு முகத்தோடு கமலை யோடு
மெற்குணத் தரிய வாறு மெழுத்திலும் பவித்தான் வேதன்
சற்குணக் கவுரி யோடுந் தங்கிரா சதகு ணத்தோ
டற்குண மாய மாயை யக்கரத் தரிவந் தற்றான். (௧௪)

சோதியாங் கமலமா தோடுஞ் சொலுந்தமோ குணத்தி னோடு
மாதியந் தமதாய்ப் பெற்ற வக்கரத் தரன்றான் வந்தான்
றிப்பா திவர்கண் மூவர் பேதைமார் மூவ ரோடுஞ்
சார் ஞான சத்தி தனைப்பணிந் துரைக்கின் றூரால். (௧௫)

இயனும் குடிலை ரூப சத்திகே டனைய ராரேனோர்
யன வியற்றுஞ் செய்கை நிகழ்த்தென வன்னை சொல்வான்
மேயநான் முகநீ வாணி யின்னொடும் படைத்தி பின்னர்
மாயநீ கமலை யோடு மருவியே யுலகைக் காத்தி. (௧௬)

பரமவென் வடிவ மான பார்ப்பதி யோடுநீ கூடி
யுரமறு கால மேபார்த் தொடுக்குதி யுலகை யென்னத்
திரமுற மனத்திற் கொண்ட செய்கையா ராற ரந்நாள்
வரமரு ளிந் நாளின் மற்றிநோன் பியற்று வீரால். (௧௭)

இந்த நோன் பியற்றிற் காளி யென்னுமோர் ஞான சத்தி
யுந்தநோன் பின்ப லத்தை யுடனுமக் குதவு முண்மை
யந்தநோன் பியற்றுஞ் செய்கை யறைவனேழ் தினமிவ் வாவி
சந்தநீர் படிந்து ஞான சத்தியைக் கருத்துள் வைத்தே. (௧௮)

மித்திகை புன்னை தாழை பெருகுமல் லிகைச ரோச
மித்திரு வலரி சாதி யென்னுமேழ் மலரான் ஞான
சத்தியை யிறைஞ்சச் சத்தி சக்காத் தியல்பு கேண்மின்
பத்திசே ரநேக சத்தி பல்குமப் படிவந் தானே. (௧௯)

எழுகோ[illegible]ராப்பண் ணியலுமோர் வட்ட மிட்டு
ளாழுமறி யையி னெழுத்தை யழுத்தியேழ் கோணஞ் சூழ
வாறுமா றெழுதி நான்கு வாயிலும் வகுத்தப் பாலிற்
றூழுமெட் டிதழிட் டந்தச் சத்தியை யதிற்று பித்தே. (௨௰)

வேறு

ஓதலா மேழ்விர முற்ற நீஞ்சுவைப்
பேதன மேழ்விதம் பெறநி வேதித்தே
சேதனச் சத்திமந் திரத்தை மூலத்தோ
டேதனிச் செவித்திடி னெய்துஞ் சித்தியே. (௨௧)

தின்னமென் றிவர்க்கிது செப்பி நாரதன்
விண்ணவ விளைவதை மேற்கொண் டேங்கிவ
ரெண்ணவ வியற்றின ரிந்த நோன்மையென்
றண்ணலாஞ் சூதனங் கவருக் கோதுவான். (அ)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௱அ௪.

ரு-வது நாரதன்வரு சருக்கம்

சூதரை நைமிசாரண்ய வாசிகள் பின் நடந்தவற்றைக் கேட்கச்சொல்லுகிறார். அந்நாளில் அயன் அரி அரனைத் தனையர்களா யடைவளர்க்க இங்கே கன்னிமார்கள் அவர்கள் மீது காதலோடு மாதவஞ்செய்ய, அக்காலை நாரதன் தேவலோக நின்றும் ஞானகானனம் நண்ணிகற்பினளாச்சிரமத்திற் போய் மழலைச்செவ்வாய் மைந்தரைத்தரிசித்து அன்புகூர்ந்ததிசயமுற்றான். அக்கோதை வந்தடியிற்றாழ்ந்து அடியிணை விளக்கி யன்போடமுதசுவையுண்டியளித்தனள், அவளை நோக்கித்துதியஞ்செய்து அமுதருந்தி முனிவர் சொல்வார் அயன்மகமுடித்துத் தேவலோகத்திற்றிரண்யாகம்வளர்க்க அத்திரிமுனிவனங்கே சென்றனனே பாவாய்! யிங்கேயிப்புத்திரரார் எது கொல் என்று கேட்க; சித்திரமணியாள் இச்சிறுவர்செயலுமழகும்இத்தன்மையதென்று தேவரீர் அறிவீர்யானறியேனென்றாள்; கேட்ட நாரதர் இவரை நாடிவந்த மாதரெங்குற்றனரென, ஞானவாவி யருகே தவஞ்செய்கின்றனர் போய்ப்பாரீரென; முனிவர் அவரிடஞ்சென்று மூவருமுனிலாது மாதவஞ்செய்வதும் அவர்கள் முன்பாக மற்ற முனிவர் பன்னியர் தவஞ்செய்து நிற்பதும் உணர்ந்து அடிபேண; அன்னோர் முனிக்கு உள்ளத்தானுபசரிக்க; முனியுமிவர்களைச்சுற்றநிற்றல் கண்டதிசயித்து, அன்னைமீர்காள்! தவஞ்செய்து உள்ளம் நலியுமாறென்கொல்! உங்கட்கிசைவுறுமிறைவர் வந்தெய்துதற்கேற்ற விரதமொன்றுண்டு அறைகுவன் கொள்வீரென்றான். அஃதாவது ஆதிரை விரதமாம்; அநுட்டித்தவரெவரும் இதகன்று சிந்தித்தவெல்லாம் பெற்றுய்வர். அதனினு மார்கழித்திங்களில் வருமாதிரையே சொற்குகோன்பாம்; அதின் வரலாறு சொல்லக்கேண்மின்; ஆதியில் அகண்டபரிபூரணமான பிரமத்திலிருந்து மாயை தோன்றி, அதினின்று பஞ்சபூதங்களும் பாஞ்சபௌதிகங்களான உயிர் உலகங்களுந்தோன்றி யொடுங்கும். பின்னரந்தமாயையிற் குற்றமற்ற வயிர்தருமியா யதனுள்ளக்காலத்திருந்தீர்; முக்குணங்கணிக்கிய நின்மலன் ஞானசத்தியைக்கூடுமப்போது, முக்குணங்களோடிணங்கும் வடிவமாய்ப்புவனங்களனைத்தையுஞ் சிருட்டித்து அவையியங்கும்தகுந்தானடித்ததலே மார்கழித்திங்களாம். இங்கே யானைப்படுகின்ற புவனங்களியாவும் ஒடுங்கியதாற் பன்னிரு திங்களின். மார்கழி மேலானதாம். தன்னருளுதவுகின்றது ஞானசத்தியாதலாலவளருந்நாட் பொருந்துநாள் இருபத்தேழு நாளினுமுயர்ந்த வாதிரையாம். இந்நாளையங்கி நாளென்று மீச னென்றுங் கூறப்படுதலாலந்தக்குப்பேரான நாரிக்கேயாம். அ

ந்நாளில் ஞானசத்தி தோன்றுங்காரணத்தாற் றக்கபேருள்ள அந்த ஞானசத்தி தோன்றி ஒவ்வொன்று முக்குணத்ததாகியதனைமுத்தொழிற்கு முரியர்பொருந்த அச்சத்தி யகண்டமாய்த் தன்னுளடக்கித்தாமாய்ப் பிரணவருபமுடைத்தோற்று வியயாமல் மூவரையும் பேதாபேத மாக்கிற்று. சத்துவகுணம் நான்குமுகம் இலக்குமி இவற்றோடும் ஆதி யெழுத்தில் வேதனும் இராசதகுணம் கௌரி இவற்றோடு மாயையக்கரத்திலரியும் தாமதகுணம் சரஸ்வதி இவற்றோடு ஆதியந்த மெனுமக்கரத்தினரனுமுற்பவித்தான். பேதித்த இம்மூவரும் முப்பேதையரோடுஞ் சோதிருபமான ஞானசத்தியைப் பணிந்து பிரணவருபசத்தியே எங்களை யின்னதின்ன தொழிலியற்றுவீரென்றருள்வாயென; நான்முகன் வாணியோடு படைத்தலையும் மாயன் கமலையோடு புரத்தலையும் பரமன் பார்வதியோடொடுக்குதலையும் உலகத்தியற்றுவீரென்றருள; அதை மனதிற்றரித்தவரானார்; ஆதலாலருளின நாளாம் அந்நாளிந்நாளாம் இதின் நோன்பியற்றுவீர், இந்த நோன்பியற்றிற் காளியென்னும் ஞானசத்தி தன்னோன்பின் பலத்தை உமக்குதவும் இஃதுண்மை; இந்நோன்பியற்றும் விதம் எழுநாளித்தீர்த்தத்தின் மூழ்கி ஞானசத்தியைச் சிந்தித்து, சிறு சண்பகம் புன்னை தாழைமல்லிகை தாமரை அலரிசாதியென்னுமேழ் மலரானருச்சிக்குஞ் சத்திரக்கரமியம்புவன்; எழுகோணங்கீறி நடுவில் வட்டமிட்டுள்ளே மாயையெழுத்தைவரைந்து கோணத்தைச் சூழவாம்பவரையெழுதி யப்பாலெட்டி தழிட்டு அந்தச்சத்தியையதிற்பூசித்து நால்வாயிலும் வகுத்து, எழுவகைபன்னம் எழுசுவைப்பதார்த்தம் நெய் வேதித்துச் சத்தி மந்திரத்தை மூலத்தோடு செபிக்கிற் சித்தி யெய்தும் இது நிச்சயமென்று வகுத்து நாரதன் விண்ணுலகடைந்தான். இங்ஙனமிவ்வாறு நோன்பியற்றி இருந்தனரென்று சூதர் நைமிசாரண்ய முனிவருக்குச்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

௬-வது காட்சி கொடுத்த சருக்கம்.

வரமுனி நாரதன் வகுத் தெய்திவச்
சிரமுனி யாகத்தைச் செய்யு மந்திரிப்
பரமுனி வனத்தெரி சித்துப் பத்திசேர்
தரமுனி வரர்சுர ரிருக்குஞ் சாலையில். (க)

இருந்தன ரிருந்தன சூழை யில்லகம்
பொருந்தின புதல்வர்தம் புதுமை யாவையுந்
திருந்தால் லுரைகொடு செப்பக் கேட்டனு
ளிருந்தின னருந்தவத் தரச னத்திரி. (உ)

முயலுநம் மகத்தினை முடித்து வச்சிரத்
தியலினை னேத்தவர் கெழுந்து மாதவச்
செயலினர் சூழவாச் சிரமத் தெய்தும்வா
றயலின முனிவர்கண் டருகி லெய்தினர். (௩)

எய்தின ரடிபணிந் தேத்தி னுருற்ற
செய்திகள் முனிவரர் திருவன் னார்களின்
றய்தின மௌவனைக் குரைப்ப வன்னவன்
மெய்திகழ் கோலம்யார் விளம்பற் பாலரோ. (௪)

அன்னபோ தாச்சிர மத்தை யண்மிய
பொன்னதா முனிவனைப் பூவை கண்ணுறீடு
முன்னதா யாதவன் முளைத்த போதளி
மன்னுதா மரையென மகிழ்ச்சி யெய்தினள். (௫)

மருக்கிளர் மலரடி விளக்கி மாதவற்
கருக்கிய முதலிய வளித்துப் பூசனைக்
கிருக்கிய லக்கத முதலி யாவையும்
பொருக்கென வமைத்தனள் பொற்க லத்தினே. (௬)

அமைத்தடந் தோளினு னவனை யம்மலர்ச்
சுமைத்திரள் கொண்டருச் சித்துச் சூழ்தவர்
தமைத்தனி பூசனை புரிந்து தாபத
ரமைத்தனி பயந்ததா யென்ன வாழ்த்தவே. (௭)

அங்கவர் பணிந்தன ளத்தி ரிப்பெயர்ப்
புங்கவ னமர்தன னமர்ந்து புண்ணிய
ரிங்கவர் சிறுவரா யிருத்தல் கண்டுயிர்
மங்கலை யோடொரு வார்த்தை கூறுவாள். (௮)

ஆதல ரனையுமிப் புதல்வ ராரென
மாதவன் வினவலு மனது தான்பலைத்
தேதவ னென்னமோ வென்ன வஞ்சியப்
போதல னுரைத்தனள் புக்க வாறெலாம். (௯)

புக்கது கேட்டவட் புகழ்ந்து கற்பினின்
மிக்கதொன் றிலதென வியந்து மூவர்தந்
தக்கதோ ருருவையுன் றனது கற்பினாற்
றொக்கதை விரித்திநீ யென்று சொல்லினன். (௰)

வேறு

சொற்ற போதுணர்ந் தேயன சூயைதன் கரத்தின்
முற்ற போதனன் பாதநீர்த் தத்தினை முகந்து
கற்ற போதனற் கேவல்செய் தேனெனி னென்மை
நீற்ற போதமோ யெர்ந்தகற் பென்னிடத் துளதேல். (௧௧)

வேறு

பொய்வி டப்படு மூவர்தம் முருமுன் போலாமென்
றுய்வி டப்புனல் விசிறினள் விசிறின வுடனேமஞ்
செய்வி டத்தழன் மூன்றும்ம் முனிமறைத் திறமொழி
நெய்வி டப்பெருந் தெழுந்தன வெழுந்துமுன் னின்றுராால் (௧௨)

தெண்டு பொத்தகங் கமண்டலங் குடைகையிற் சிறந்தோங்கக்
கொண்டு மார்பினூ லிலங்கிடக் குடுமியுங் குழைவாகப்
பண்டு பார்படைத் தவனன சூயைதன் படைப்பாகக்
கண்டு பாரினின் றனெனிற் பெரியது கற்பாமே. (௧௩)

சங்கு சக்கரம் பங்கயம் வெங்கதை தாமேந்தி
பொங்கு செம்பொனு டையுந்தரித் தியலுமைப் புயலேபோ
லங்கண் மாநில மளிப்பவ னொருத்திதன் னளியேற்றே
யிங்கு நின்றன னெனிலிவள் கற்பினுக் கெதிருண்டோ. (௧௪)

பற்று சூலமுந் தமழுவலங் கையிற் பரிந்தேந்திப்
புற்ற ராவணிந் தம்பிறை புனைந்துதின் புலியேழு
மற்று நீறெழுவழிப் பவனொ ருத்தியா லழித்தாக்க
பெற்று நின்றன னெனிலிவள் கற்பலாற் பெரி தியாதோ. (௧௫)

வேறு

மூவ ரிவ்வண நின்றிடச் சென்றிடு முனிவர் சாரணர் சித்தர்
தேவர் பன்னகர் கின்னர ரத்திரிச் செழுந்த வன்பணி கேட்டுத்
தாய ருமன சூயைதன் பொருட்டொ ருத்தரு மறிவரி யாத
மெவருந்திருக்காட்சிதண்டானந்தவெள்ளத்திளிடைதாழ்ந்தார். ()

காட்சி யானவம் மூவரத் திரிதனைக் கற்பி னுக்கர சரரை
யாட்சி [illegible]னதன் னளியினு னேக்கியு மன்பெ னுந்தளை நீக்கி
மீட்சி யாவதற் கிலேமன மீண்டுநம் மீதுபூண் டது நும்போன்
மாட்சி யில்லறத் திருந்துமா தவஞ்செயு மாதவ ரிலே யென்றும். ()

பின்னு மன்னவ ரோடுகூ றுவர்களெப் பேறுவேண் டுவ து
ங்கட், குன்னும் போதினி லீய்குதுங் கேண்மென வுரைக்கவம்
முனி சொல்வா, ளின்னு நுங்கடங் காட்சிகண் டுவந்தினி திருப்
பதே விருப் பல்லான், மன்னு மோர்விருப் பிலேயெங்க ளுக்கினி
மற்றெலாம் வெறுப் பாமால். (௧௮)

என்று கூறிய முனிவனுக் கருகினின் றியம்புவ ளன கு
யை, யொன்று நீர்தர நானபெறும் பேறுமூன் றுளவென துயி
ராகத், துன்று மாதவன் மீதவா வெனக்கு நாடொறும் வளர்குவ
தாமொன், றன்றி யின்னமென் சிறுர்களா யுதித்தெமை யாள்வ
தொன் றக லாதே. (௧௯)

கன்னி மாரொரு மூவர்கு னத்தடங் கரையினின் றுமைக்
காண்பா, னுன்னி மாதவஞ் செயும்பலன் கையில்வந் துற்றதங்
கவர் பானிர், துன்னி மாதய வளித்தவ ரோடதி சுத்தநற் றவ
ரன்னோர், பன்னி மார்கொழ விங்குவந் தெமக்கருள் பயப்பதொ
ன் றெனச் சொன்னாள். (௨௰)

நன்று தான்பெறும் பேறுவேண் டியதெமை நடத்துநீ தரு
ம் போக, மொன்று நாமறக் கின்றில மென்றுகேட் டுற்றவ வற்
றுகத், துன்று நாண்மதி யென்றுந்தத் தாத்[illegible] யன்னென்றுந்
துரு வாசா, வென்று பேர்கொடு மூவரா யாமும திடத்தினுற்
பவிப் பேமால். (௨௧)

ஒன்று வேண்டியே யிரண்டினை வெறுத்துமூன் றுணர்ந்து
நான்கினை சேர்த்தே, யென்று மைந்தினை யடக்கியா றினைமுனிந்
தெழுமெழு முனி வோருஞ், சென்று ஞானவா விக்கரை தனிற்
றவஞ் செய்கின்ற பொருட் டங்கண், டுன்றி யெம்மையாம் பூசிப்
பெம் யாவருஞ் சுகா னந்தம் பெறவேண்டி. (௨௨)

மற்று மின்னன வன்னவ ரோடுரை வழங்கின பொரு[illegible]கண்
சுற்று மந்தர துந்துமி முழங்கின சொரிந்த னபூமாரி
முற்று மத்திரி யோடன சூயைதன் மகி[illegible] மொழிவாரியா
ரிற்ற தோர்வகை யுவகையி னியம்பின னென்றன னுயர்சூதன். ()

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௨௱௬

௬-வது காட்சி கொடுத்த சருக்கம்.

நாரதன் தேவலோகத்தில் இந்திராணியாகம் வளர்க்கு மத்திரிமுனி யைத்தரிசித்து சுரர்முனிவரிருக்குஞ் சாலையிலிருந்து அனசூயையில்லத்துப் பொருந்திய புதல்வாது புதுமையாவையுஞ்செப்ப, அருந்தவன் கேட்டுமகத்தைமுடித்தெழுந்து மாதவர் சூழவாச்சிரமத்தைநோக்கிவரக், கண்டமுனிவர்முன் வந்தன்னைக்குரைப்ப அவன்மகிழ்ச்சிருக்கையில் அத்திரி யாச்சிரமத்தின்வா, தரிசித்துச் சூரியனைக்கண்ட தாமரைமலர் போன்றுவந்து பாதம் விளக்கி யர்க்கியபாத்தியத்துடன் அட்சதை மலர்கொண்டு பூசனைபுரிந்து, மற்றமுனிவருக்கும் தக்கதக்கபடி பூசித்து, என்னைப்பெற்றவனையே யென்று அங்குள்ளார் வாழ்த்தப்பணிந்தனள். முனிவரமர்ந்து புன்னியர் சிறுவராயிருத்தல்கண்டு ஆதவரையுமிப்புதல்வர் யார் என்று வினவ; மாதவனைஅன்ன மியாதோவென்று மனம்பதைத்து அஞ்சியுள்ளவாறெல்லாமுரைத்தனள். கேட்டு அவளைப்புகழ்ந்து கற்பின்மிக்க தியாதொன்று மின்றென்று வியந்து, மூவருருவைமுன்போல விரித்தியென்று சொல்ல; அவள் கரத்திற் பாதநீர்த்தத்தை முகக்து நற்றவன்பணி குற்றமறச்செய்தவளாயிருப்பேனுனல், உயர்ந்த கற்பென்னிடத்துளதானல் இம்மூவரும் மழவுருப்போய் பழையவுருவாகக் கடவரென்று வீசினள்; ஓமாக்கினியா [illegible]போதி செய்வார்க்கப் பெருந்தெழுந்ததுபோல வெழுந்து முன்னின்றுழ். தண்டு புத்தகம் கமண்டலம் குடைமுந்நூல் குடுமியிவை யிலங்கப்பண்டு பரிபடைத்[illegible] அனசூயையின் படைப்பாக வுலகங்கண்டிட நின்றுனனிற் பெரியது [illegible]பாம்; சங்கு சக்கரம் பங்கயம் கதை செம்பொனுடையிவை யிலங்கவுலகளிப்பவன் ஒருத்தி தன்னனிபெற்று மேகம்போல விளங்கினனெனிற் கற்புக்கெதிருண்டோ! சூலம்மான்மழு ஆரவிளம் பிறை விளங்க வுலகழிப்பான் ஒருத்தியாலனித் தாங்கப்பெற்று நின்றனனெனில் இவள் கற்பிற் பெரிதியாதோ! மூவருமிப்பிரகாரம் நிற்கத் தேவர் முனிவர் சாரணர் சித்தர் பன்னகர் கின்னரர் இவரொருத்தருமறிவரிய காட்சியை பொருத்தி பொருட்டளித்தான். தெரிசித் தானந்த வெள்ளத்திடையமிழ்ந்தார். காட்சியானவம்மூவர் அத்திரியையும் அனசூயையையும் இருபையோடு பார்த்து உங்களன்பென்னுந் தளையைநீக்கி மீட்சியாவதற்கில்லை; மனம் மீண்டும் நம்மீது பூண்டது; நம்போலின் [illegible] இருந்து [illegible]

செய்வா[illegible]ருவருமில்லை; ஆதலின் நுங்கட்குவேண்வேதியாதோ அதைக் கேள்மின் [illegible]வமென்றருள; முனி இன்னுங்தேவரீரது காட்சி தரிசித்து ஆனந்தமடைந்திருப்பதைத் தவிர வேறொரு விருப்பமுமில்லை யென்றுகூறு; அவளருகினின்றவனசூயை யான்பெறும்பேறுமொன்றுள, அஃதாவது என் பிராணநாயகன் மீது நாடோறுமன்புவளர்வதொன்று, தேவரீரின்னோ மென்சிறுவர்களாயுதித்து எம்மையாள்வதொன்று, மூன்று கன்னிமாரும் ஞானதீர்த்தக் கரையிலும்மைத்தரிசிக்கக் கருதித்தவஞ்செய்கின்றனர் அவர்க்குப்பலனளித்துக் கருணைகூர்ந்து அவரோடும் முனிவரோடும் அவர் பன்னியர் முதலானவரோடும் ஈங்கெழுந்தருளிவந்து அருள்பாலிப்பதொன்று என்று சொன்னாள். அதற்கு நீ கேட்டதொன்றும் யாமறக்கின்றிலம் அப்படியாகுகவென்றருளிச் சந்திரன் தத்தாத்திரையன் துருவாசன் என்ற பெயரோடு மூவரும் உம்மிடத்துற்பவிப்போம்; முத்தியை வேண்டியிருவினைகளைந்து ஜீவேசுரசகத்தை புணர்ந்து நான்கு மகாவாக்கியப் பொருளையுட்கொண்டு பஞ்சேந்திரியங்களையடக்கிக் காமாதியாதினை வெறுத்து எழுமுனிவரும் ஞானகானனத்திற் போய்த்தவஞ்செய்கிறனர்; யாவரும் சுகானந்தம் பெறவேண்டியங்கே சென்றுயாம் எம்மைப்பூசிப்பேம் கொள்வேம் என்று இப்பேர்ப்பட்டவைகளை [illegible]ன்னவரோடருளின காலத்தில், அந்தரதுந்துபிமுழங்கின. பூமாரிபொழிந்தன. ஆகையால் அத்திரியனசூயையிவர் மகிமையை மொழிபவரெவர்! இஃதோரானந்தத்திலாழ்ந்தனன் என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

எ-வது இலிங்கோற்பத்திச் சருக்கம்.

தூய மாதவர் கேட்டன சூயையே
யாய கற்புக் கரசென வேமகிழ்ந்
தேயு மூவர்பின் பெய்திய செய்திசொன்
னீயெ னுமுன் னிகழ்த்துவன் சூதனே. (க)

வேறு

இந்திரன்காண் பரும்பிரமன் முதன்மூவ ரத்திரிக்கண் ணிதையங் கைமேற், சந்திரன்றத் தாத்திரையன் றுருவாச னென்றுபெயர் தாங்கி வேத, மந்திரமூன் றும்மூன்று வடிவாய்வந் துதித்ததென வந்து தோன்றிச், சுந்தரநா தாந்தபரஞ் சோதியய மெனமுன்னோர் சொலநின் றாரால். (உ)

நின்றவர்மூ வருந்தாதை யென்றமுனி வனையவன்பின் னியெனு மன்னை, யென்றவன சூயையும்மா மலர்கொடருச் சிக்கவிவ ரிருவர் போல, முன்றவஞ்செய் தோரொருவ திலையெனமா தவர்தொழுது முழுதும் வாழ்த்த, வன்றவர்முன் னாரதன்வந் தமிர்தகா னம்பொழிய லாயி னானே. (௩)

கானரசங் கற்பகப்பூங் கனியிரச மரம்பையர்க்குக் கானிற்கும்பூங், தேனிரசந் தேனினத்திற் கமிர்தரசம் வானவர்க்குச் செங்குக் கட்கே, பானரச மானிடருக் கன்னரச மத்திரியொப் பாமுன் னோர்க்கு, ஞானரச மெனநகரப் பொழிந்தமுனிக் கிணையெவரை நான்சொல் வேனே. (௪)

ஐந்துவகை யிந்தியங்கட் கமிர்தகா னத்தைவிருந் தளித்தேயன்பு, முந்துவகை முனிவனையத் திரிமுனிவ னுபசார மொழிந்து வாழ்த்திக், கொந்துவன மலர்கொடருச் சிக்கமிக்க முனிவனன்பு கூர்ந்தே முன்பு, செந்துவர்வா யனசூயை தாய்மார்மூ வருக்குறைத்த திறஞ் சொல்வானே. (௫)

பன்னியரான் மறைபகரத் திரியேகின் பன்னிசொன்ன படியே கேட்டுக், கன்னியரா மன்னையர்மூ வருஞான வாவிநெய்க் கரையி லேபோய்த், துன்னியநே கந்நாளாய்த் தவம்புரிந்தா திரைவிரதந் தொடுத்துக் கேள்வ, ரன்னியமல் லாரெனினு மன்புபொருந் திடவினிதா யனுட்டித் தாரால். (௬)

வேறு.

ஆதிநாதனா[illegible]வய்யோ னுதிக்கும் போதி லங்கவரை மணம்புரிவா ரயன்மா லீசன், நீதிநாயா தகலவென்றோர் கானக் காட்டுந் திருமணக்கோ லக்காட்சி சேவிப் பானீர், போதிநாயா னன்னபோன்ற முனிவ ரோடும் போந்ததுநா னுமக்கிது புகறற் கென்றே, மாதிநாயா ரமுதெனநா ரதன்முன் சொல்ல வல்லவனும் பன்னியுமுன் மகிழ்வுற் றாரே. (எ)

அங்குநின்று நாரதன்சந் தான கானத் தடைந்துஞா னத்தடத்து லகன்நீ ரத்தில், இங்குநின்று தவஞ்செயுமூ வனாக்கள் மிக்க

விறைவரும்பா னுறைவரின்று மென்ன முன்னங், கங்குலின்று
யேமியம்புட் சேவல் நீக்கிக் கடிதுவர விடிவரவுக் கண்டாலென்னை
க், சொங்குநின்ற குழலியர்க ளுலவும் போது குலவுமன்னவ் கரு
டனொடு குன்டை மீது. (௮)

கோவிசந்த நீறணிந்து கஞ்சம் வேய்ந்து குல்லைபுனைந் தலர்ந்த ந
றுங் கொன்றை சூடித், தாவிலும்பர் மலர்மாரி வழங்க வானிற் றழ
ங்குறுபல் லியமுழங்கத் தாழ்ந்து ஞான, வாவியின்க ணேழ்முனி
வர் சூழ மூவர், வந்தனர்கண் டெந்தனரம் மாதர் மூவ, ரோவியங்க
ளாருயிர்பெற் றிருக்குந் தானத் தொன்றின லெனவவர்பாற் றுன்
றினரே. (௯)

ஆரணநான் கறிவரிய வருந்தம் பாலின் றகலாத மூவரு
மொன் றாகுங் காட்சி, பூரணசோ திச்சபைக்குட் கண்டு தேகம் பூரி
த்தார் முனிவரரிப் புதுமைக் கெல்லாங், காரணமா மத்திரிமா மு
னிவ னுள்ளங் கனியுமன ரூவையுமக் கடவு ளோரை, யேரணவு ம
ருமலர்கொண் டருச்சித் தோர்சொல் லியம்புவரம் மூவருக்கு மிரு
வர் தாமே. (௰)

ஆதரித்து யாமியற்றும் பூசை நீர்கொண் டருள்புரிய வேண்டுமெ
ன்று ரவரப் போதிற், றுதலர்த்துந் தாமரைக்கண் ணவன்சொல்
வானித் தலத்திலொரு லிங்கமதி சயமாய்த் தோன்றுங், காதலித்
தெய் கலைகளொடு மலைவி லாதெக் காலமுஞ்சேர்ந் துறுங்கோலங்
காணுங் காணும், பாதலத்தி லிருந்தொரர செழும்பு றப் படி
வழுமெம் வடிவமெனப் பாரும் பாரும். (௧௧)

அந்தவர சாதிநடு வந்தம் யாங்க ளமரர்கொம்பு முனிவர் தமை
யாகும் யோகு, தந்தவடி முதலெழுத்து நிறம்பொன் னேரா சதகு
ணத்தோ டிலகியற்று நடுவோ மற்றைத், தொந்தவெழுத் தாய்நிற
மிர் நிரநீ லஞ்சாத் துவிதகுணத் தொடுகாவற் றொழிலே செய்
யும், வந்தமுடி மகாரநிறம் வெள்ளை யாந்தா மதகுணத்தோ டில
கொடுக்கம் வருத்துந் தானே. (௧௨)

தானிலங்கு குடிலைவடி வதற்கெக் காலுஞ் சலனமில்லை யதன்

மேற்காய்த் தங்குஞ் சோதி, யானலிங்கந் தனக்காவி யதுவே லிங்க
மதற்காவி மூலமொன்று மவைரண் டிற்கும், ஞானலிங்கந் தனக்கு
யிர்தந் தகைமை யாவு நண்ணுமெழுத் தைந்துமைந்து முகமாய்
நாடி, மாசலங்கொண் டிருக்குமிது நிற்க யாமே மற்றெமைப்பூ
சித்துமனம் மகிழ்விப் போமே. (௧௩)

எனதுசொல்லா லேழ்முனிவ ரற்றை நாளுற் றிறைவரை
தவஞ்செய்கின்று ரிவர்க்கு முங்கண், மனதுருகும் படிக்குவிண்
ணு ளார்க்கும் யாமே மற்றெமைப்பூ சித்திடுஞ்சின் மயங்காண்
பிப்பா, முனதுளமு மனகுலைய மனமு மெம்பா னுறைகவென
மூவருமங் குறைந்தார் பின்னர், தனதுயிர்ப்பன்னியுமுனியு மரசி
ன்றேற்றந் தனைப்பார்க்கத் தரையினைப்பார்த் தனரப் போதே. ()

வேறு.

பாரின்றேரொலிதானெழுந்தலைவுபான்மைகொண்டுதவமே
ன்மையோர், யாருநின்றிலர்தள்ளாடுகின்றனர்பின்னுவதாயோரழ
லெழுவதா, னேரினின்றெழுசுவாலைகொண்டெவருநெஞ்சமஞ்சி
முனிமஞ்சரரங், கீரரென்றவரோர்மூவர்முன்றழுவல்செய்குவார்
கருணை பெய்குவார். (௧௫)

முனிவனங்கைமனம்விழியில்வந்தெழுமம்மூவருந்தமதுமூல
மாய்த், தனிவருஞ்சின்மயவடிவைநெஞ்சினிடைதானினைந்துயரு
ஞானகா, னினிதுசென்றனர்பின்முனிவரென்றவர்கள்யாவரும்பழ
குதேவர் தொனியகன்றிதெனவிளைவதென்றுநனிதாக்கினார்த
ரையை நோக்கினர். (௧௬)

காதலிற்குடிலைரூபமாயபிரகாசமானதுபிரவேசமாய்ப்
பூதலத்திறைவர்கலைகளோடுமறைபொங்குசாகையோடிணங்கியே
பாதலத்தினிடைநின்றெழுந்ததொருபாரகீளரகபாருளோ
ராதரித்துவிழியாலளப்பரியதாகிநின்றததுவன்றியே. (௧௭)

அன்னதற்கருகுமேலநாயரனொடரிபிதாமகனுமாயவா, மன்
னுமதற்கினியசோதியாயமிர்தமயமுமாயருளின்வடிவுமாய், துன்
னுசிற்பரமஞானலிங்கமதுதோற்றல்கண்டபொழுதாற்றலாற், பன்

ஞாசித்தர்முனிவரர்விஞ்ஞர்களிசைபாடினர்நடனமாடினர். (க௮)

பாலிலொன்றியநெய்போலவெங்குமொருபான்மைகொண்டி
லகுமேன்மையாய், மாலிலொன்றுபுலனுலியன்றவுயிர்மாய்விலாது
லவவேசெய்வாய், நாலிலொன்றுபொருளேதெரிந்தமறைநோன்
மையந்தணர்களுல்லவரோ, டாலிலொன்றுபரஞானவின்பமுனையா
ரறிந்துரைசெய்வார்களே. (க௯)

தருவுமாயுதவுகருவுமாய்விரவுதழைகணிடுபணைநிழல்களாய்
மருவுமாய்மலருமாய்மலர்ந்தகனிவர்க்கமாயிரசவர்க்கமா
யுருவுமாயுருவிலுயிருமாயுயிருணர்வுமாயுணர்வுமுணர்வுறு
தருவுமாயருவிலருளுமாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே. ()

பஞ்சமாய்முறுகுநாலுமாயிறுகுபடமுமாயுடைகொளிடமு
மாய், செஞ்சுமாய்வினைவுமாய்மர்ந்திடுமோர்நெறியுமாய்நெறிகொள்
குறியுமாய், நஞ்சுமாயமுதுமாயுடன்பருகுநாதனுயநிகபூதமோ, ர
ஞ்சுமாய்மறைகளுலுமாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே. (உக)

சிகரமால்வரைகடலைகள்வாரிதிகடேவர்மானிடவரியாவரும்,
பகருமாறுதவுதந்தைதாயெனுமோர்பண்பனுயவுயர்கண்பனி, நிகரி
லாதொரணருபைமைந்தரெனநின்றவாறுபுகல்கின்றதே, நகரமாய
விபியெனவிராவுமுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே. (உஉ)

உரைசெய்நாதவொலியாயெழுத்துமெழுதுரைத்துரையுரைசெ
ய்பொருளுமாய்ப், பரசுபாணிமுதன்மூவராயருள்செய்பவருமாய
துகொள்பவருமாய்ச், சிரசுமாயுரசுபதமுமாயினியதேகமாய்நிறம
நேகமா, யரசுமாயமிர்தலிங்கமாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே

நீதியாயதின்விரோதியாய்வெளியினிறைவுமாயிருளின்மறை
வுமாய்ப், பேதியாதவபேதமாய்மருவுபெண்ணுமாயலியோடா
ணுமாய்ச், சாதியாய்வருசமிதியாயெதிர்கொடாணுமாவயனுமான
தோ, ராதியாயொளிகொள்சோதியாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வா
ர்களே. (உ௩)

என்றுரைத்தமரரோதுதித்துமகிழ்வெய்தநீடுலகமெய்களுங்,
குன்றுமற்புதமதாகமாதவர்கள்சுரர்கள்கின்னரர்களாதியா, யன்று
தித்தவரசைப்பின்மூவரெனலாயிலங்கவடிவத்தைநேர், சென்றுப
த்தியொடுகண்டுமுத்திதருசித்திபெற்றனர்கள்சித்தமே. (உ௪)

ஓதுஞானவனமுற்றவுற்றவுயிரொக்கஞானவனமாகியப், போ
துஞானரசமேநிறைந்ததிதுபோதுசொல்லமுடியாதுபார், மீதுஞா
னவனமேவைகுண்டமிதுவேமனோவதியவெள்ளிவெற், பீதுஞான
நிலைதாமெனத்தவரோடியில்குதமுனிகூறினன். (உ௫)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் உ௫.

எ-வது இலிங்கோற்பத்திச் சருக்கம்.

மூவரும் பின்னரெய்திய செய்தியைச்சொல்லுமென்று கேட்கச் சூத
ர்சொல்வார் பிரமன் முதல்மூவரும் அத்திரிமுனிவனிடத்தில் சந்திரன் தத்
தாத்திரேயன் துருவாசன் என்று நாமந்தரித்து வேதமந்திரம் மூன்று
மூன்றுருவாய் வந்ததைபோல வந்துதித்து அழகு பொருந்திய பாஞ்சோ
தி மயமென்று பழையோர்கூற நின்றார். நின்றமூவரும் பிதாவாகிய முனி
யையும் அன்னையாகிய வனசூயையும் மலர்கொண்டருச்சிக்க மற்றமுனிவர
ர் வாழ்த்த இவர் முன் நாரதன்வந்து கானரசம் பொழியலாயினன். ஐவ
கை யிந்திரியங்களுக்கும் அமிர்தகானத்தை விருந்தாயளித்த முனிவனையத்
திரியுபசரித்து வாழ்த்தி யருச்சிக்க; அதற்கன்புகூர்ந்து அவர் முன்னாக அ
னசூயை மூத்தாயர்க்கு மொழிந்ததை மொழியலாயினன். அத்திரியே கன்
னியர் மூவரும் நின்பன்னி சொன்னபடி கேட்டு, ஞானதீர்த்தக் கரையி
னெடுங்காலந் தவம் புரிந்து, ஆதிரை விரதமனுட்டித்து, கேள்வரர்கிய ம
ல்லாரெனினு மிந்நியமாம்படிக்கு நோற்றார். ஆதிரையில் சூரியனுதிக்கும்
வேளை அவரை மணம்புரிவார்; சுற்றமற்றோர் தரிசிக்க அயன் மாலீசன் தி
ருமணக்கோலக்காட்சி கொடுத்தருள்வார். தேவிக்கும் பொருட்டு அன்பு
பொருந்திய முனிவரோடு சென்றயான்உமக்குரைக்க வந்தேனென்று சொ
ல்ல; முனியும் பன்னியுமகிழ்ச்சி கொண்டார். நாரதனங்கிருந்து சந்தானகா
னத்தில் ஞானதீர்த்தத்தினின்று தவஞ்செய்யு மூவரைக்கண்டு உம்பால் உம்
மிறைவர் இக்காளுறைவர் என்றுரைக்கும்போது பொழுது விடிந்தது. அ
ப்பால் முந்தேவிமாரும் உலாவும்போது அன்னம் கருடன் இடபம் இவற்
றின் மீது கோபி சந்தனம் திருநீறு தரித்து, தாமரை துளசி கொ
ன்றைமாலைசூடி, உம்பர் பூமாரிவழங்கப் பல்லியமுழங்க ஞானவாவியின்
கணேழு முனிவர்சூழ மூவர்வந்தனர் தரிசித்துவந்தனர்;ஓவியம் உயிர்பெற்றி

ருக்குந் தானத்திலொன்றினற்போல தேவியர் மூவரும் தந்தம் மிறைவர் யாற்றுன்றினர். மறைகளானறிதற்கரிய மூவரும் தம்பாலின்றகலாத மூவரும் ஏக மாங்காட்சி பூரணசபைக்குக் கொடுத்தருள; முனிவரர் தரிசித்துத் தேகம் பூரித்தார். இவ்வற்புதத்துக்குக் காரணமான வத்திரியுமனைவியையும் அக்கடவுளரை யருச்சித்து அடியேங்கள் செய்யும் பூசையைத் திருவுளங்கொண்டு அருள்புரிய வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க; தாமரைக்கண்ணன் அவரைப்பார்த்து இத்தலத்தி லெமதுகலைகளோடு கூட ஒருலிங்கந்தோன்றும்; எக்காலமுமியா மூவருமதிற் சேர்ந்திருக்குங் கோலங்காணப்படும்; அன்றியும் பாதலத்திலிருந்து ஒரு அரசுமுளைத்தெழும் அதன் ஆதி நடுவந்தம்யாங்கள், அமரர் கொம்பு முனிவர் தழைகளாம் அதனடி அகாரம் நிறம்பொன் குணம் இராசதம் தொழில் சிருட்டியாம்; நடு உகாரம் நிறம் இந்திர நீலம் குணம் சத்துவம் தொழில் காத்தலாம்; முடிமகாரம் நிறம் வெள்ளை குணம் தாமதம் தொழில் ஒடுக்கமாம்; எக்காலமு மதுபிரணவசொரூபமாகவே விளங்கும். அதன் மேற் காய் விளங்குஞ் சோதியானலிங்கமே தனக்காவியானலிங்கமாம்; அந்தலிங்கத்துச் சாவிமூலமொன்றும்; அவையிரண்டுக்கும் ஞானலிங்கத்துக்குமித்தகைமை பொருந்தும்; பஞ்சாக்கரமைந்து மைந்துமுகமாக மகிமைகொண்டிருக்கும். இது நிற்க யாமேமைப்பூசித்து மனமகிழ்விப்பேம்; எமது சொல்லை அற்றை நாடொடுத்து இற்றை நாள்வரை எழுமுனிவர் கேட்டுத்தவஞ்செய்கின்றார்; இவர்க்கும் உங்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் மனதுருகும்படி எமைப்பூசிக்குஞ் சின்மயசொரூபங் காட்சியளிப்பேம்; உங்களிருவருள்ளமும் எம்பாலுறைக வென்றருளி அங்குறைந்தார். பின்னர் முனியும் பத்தினியும் அரசின்றோற்ற மலியப்பூமியைப் பார்த்திருந்தார்; அப்பொது பாரின்முனிவரெவரு நிலைகொள்ளாமற் றள்ளாடும்படியாய் உலகின்று ஓரொலிகிளம்பி அதினின்று மழலெழும்ப அதின்சு வாலையைக்கண்டவரெவரும் உள்ளம் பயந்து இளமையுந் தீரமுமுடைய முனிவர் ஒரு மூவரையுந்தழுவக்கருணைசெய்துஅனசூயையின் மனம் விழியையுமிங்கு வந்தெழுமிம்மூவரும் தமது மூலமாய் வரும் சின்மயவடிவைத்தியானித்து ஞானகானனஞ்சென்றனர். பின்னர் முனிவரியாவரும் தேவரும்பயந்தீர்ந்து மேல் விளைவதென்னென்று தரையை நோக்கியிருந்தார்; பிரணவசொரூபமாகிய பிரகாசமானது பிரவேசமாய் இறைவர்கலைகளோடும் மறைபொங்குஞ் சாகையோடும் இணங்கி, பாதலத்திலிருந்து ஓரரசு எழுந்து உலகத்தோர் கண்ணுலளப்பரிதாய் நின்றது; அதற்கு மேல்புறம் அயனரிபரனுமாய் நிலைபெற்ற சோதியாய் அமிர்தமயமாய் அருள்வடிவாய் சிற்பர ஞானலிங்கந்தோற்றுதல் கண்டு, தேவர் முனிவர் இசைபாடி நடனமாடினர். பாலினெய்போல வெங்குங்கலந்து மறைந்து விளங்குமகிமையுடையவனே! மயக்கம் பொருந்திய புலனுலாகிய ஜீவர்களழியாமல் வாழுமாறுசெய்பவனே! நாலிடங்கிய பொருளைந்தெரிந்தோரு மவிலையுள்ளாய்ந்தவர் நால்வரோடு நீரா

லங்கட்டியைப்போலவதியும் ஞானமூர்த்தமான வுன்னை உணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! விருக்கமாய் வித்தாய்தனை பொருந்திய கிளைகளாய் அதன் நிழலாய் மணமாய்மலராய்க் கனியாய் இரசமாய் உருவாய் அருவாய் உயிராய் உணர்வாய் உணர்வும் உணர்வரிய அருவாய் அருளாய் விளங்கும் உன்னை உணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! பஞ்சாய் நூலாய் படமாய் அஃதணியுமிடமாய் மனமாய் நினைவாய் மறப்பாய் நெறியாய்க்குறியாய் நஞ்சாய் அமுதமாய் அதைப்பருகு நாதனாய் ஐம்பூதமாய் நால்வேதமாய் விளங்குமுன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! வளையாய்த்தளையாய்க்கடலாய்ச் சுரராய் நரராய் அன்னையாய் அப்பனாய்ப்பண்பனாய் நண்பனாய் அனசூயை மைந்தராய் தகராகாசமாய் அக்கரப்பொருளாய்க்கலந்து விளங்கு முன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! நாதவொலியாய் எழுத்தாய்ப்பதமாய்ப் பதார்த்தமாய் அரனரி மூவனாய் அருளளிப்பவனாய் ஏற்பவனாய்ச் சிரசாய்ப் பாதமாய்த்தேகமாய்ப் பலவண்ணமாய் அரசாய் அமிர்தலிங்கமாய் விளங்குமுன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! நீதியாய் அநீதியாய் வெளியினிறைவாய் இருளின்மறைவாய் அபேதமாய் நவபேதமாய்ப்பெண்ணணலியாய்ச்சாதியாய்ச் சமாதியாய்த்தாணுமாலயனாய் ஆதியாய் சோதியாய் விளங்குமுன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! இத்தப்பிரகாரந் தோத்திரஞ் செய்து ஆனந்தமடைய, உலகமெங்கும் அற்புதமாக மாதவர் முனிவர் கின்னரர் முதலியோர் அரசை இலிங்கத்தையெதிர்சென்று தரிசித்துப் பத்தியோடு முத்திதரும் சித்திபெற்றனர். ஞானகானனத்திலுள்ள வுயிர்களெல்லாம் ஞானவனமாகியது. அப்போது ஞானரசம் நிறைந்தது; ஞானவனமே வைகுண்டம் மனோவதி நகரம் கைலாயம்; இதன்மகிமை சொல்லிமுடியாது; இது ஞான நிலையேதானென்று சூதர் நைமிசாரணியவர்சிகளுக்குச் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

அ-வது அருச்சனைச் சருக்கம்.

அன்னவா மரசின் றன்மை யமிர்தலிங் கத்தின் மேன்மை
பின்னிவா வுடனர்ச் சித்தோர் பெருமையர்ச் சித்தன்மை
யின்ன வாமற் றெலாங்கேட் டடவிருப் புடையே னீமுன்
சொன்னவா றறைதி யென்னச் சூதமா முனிவன் சொல்வான். (௧)

அன்றெழு மரசின் மூல மமிர்தெழு மிலிங்க மூல
மொன்றெழு முனிவர் காண வொருமுனி விழியுள் ளங்கை
நின்றெழு மூவர் செய்தார் நெறிகெழு பூசை செம்பொற்
குன்றெழு வனைய நோன்முக் குணத்தொரு மூவர் சொல்ல. (௨)

ஆர்வுறு மிலிங்க மூலத் தயனெச்சந் திரனு நாப்பண்
சேர்வுறு மரியைத் தத்தாத் திரையனுஞ் சிவனே யந்தத்
தோர்வுறு துருவா சாவு முருற்றினர் பூசை யங்ஙன்
சார்வுறு பவர்க்கு முத்தி யளித்திட தம்மைத் தாமே. (௩)

பூசைசெய் பவருஞ் செய்யும் பூசைகொள் பவரும் பூசைக்
காசைசெய் பவனைச் செய்யு மவருமிவ் விவரென் றுள்ளக்
காசையங் ககற்றும் வானோர் கணித்துமா நிலத்துண் மூன்று
தேசையிங் கியற்றும் லிங்கத் தேயருச் சிப்பான் மெய்ப்பான். (௪)

யாந்தரு பொருள்கொண் டின்ன மியற்றுவீர் பூசை யென்னப்
போர்தரு மலரோ னாதி பூசனைக் கேற்ற யாவு
மீந்தருள் செயுமென் றூரவ் வியல்புகண் டயலே நின்ற
தேந்தரு வளித்த மென்பூத் தீங்கனி முதல நேகம். (௫)

தேனுநெய் தயிர்பா லிந்த இ[illegible]னைத் திக்கின்
வானுளோர் கரிக ளெட்டு வரைகளெண் வசுக்கள் கூர்மந்
தானுளா மனந்த னாதி தனித்தனி யிவர்கள் பூசைக்
கானவை வேறு வேற தாய்க்கொணர்ந் தவர்மு னுய்த்தார். (௬)

ஆரணி யயனு மூவ ராமிவர் மூவ ருந்தா
மரணி யயனு மூவ ராந்தமைப் பூசை செய்ய
வரணி யயனுந் தானு வவர்முக நோக்கி யவ்வா
றரணி யயனுந் தோன்று மரசையர்ச் சிப்பி ரென்றும். (௭)

அரிதனி லரசைப் பூசி யாதிலிங் கத்தைப் பூசை
புரிதல்[illegible]பூர்வே தத்தைப் புகல்கிலார் புறநா லோதித்
திரிதல்தாய் தந்தை தாகஞ் சேரவந் தணருக் கன்னஞ்
சொரிதலோ டொப்ப தாமச் சுவத்தமுத் தொழிலுஞ் செய்யும். ()

அச்சுவத்தத்தை பூசித் தாலதற் கொப்ப தில்லை
யச்சுவத் தம்மே முன்ன தாஞ்சிவ லிங்கம் பின்னு
மச்சுவத் தம்மே லிங்க மிலிங்கமே யச்சு வத்த
மசசுவத் தம்மே முத்தி யளிப்பதற் காதி யென்றும். (௯)

தேவர்தம் பெருமான் சொல்லச் சினையர சினையர்ச் சித்தார்
மூவரப் பூசை கொண்டார் மூவரும் பின்னர் மூவர்
தாவர லிங்கத் தாதி தனிநடு வினிலந் தத்தின்
மேவர மடவா ரோடும் வெளிவர நின்ற காட்சி. (௰)

வேறு

கண்டார்களி கொண்டாரிடர் காணுருயர் சேணூர்
விண்டாரமு துண்டாரென வியந்தார்தவத் துயர்ந்தா
ரெண்டாரணி கொண்டாடயி லிங்கத்தி லியங்கு
முண்டான்முத லுண்டாயடை வதுமங்கதி லாமால். (௧௧)

முத்திக்கொரு லோகம்வழி மூவர்க்குயர் தேகஞ்
சித்திகருமெய் ஞானந்தவர் சேமித்தநி தானம்
பத்திக்கெது மோகம்மது பாலித்திடு மேகஞ்
சத்திக்கரு ளுங்கந்திகழ் [illegible]ச்சிவ லிங்கம். (௧௨)

பூசித்தவ ரும்பூசனை பூண்டேற்பவ ரும்மாய்
நேசித்தவ ரவர்மூவர்தங் கிலைகண்டுநி லைத்துப்
பாசத்தளை தானற்றுள பசையற்றிசை வுற்றே
யோசித்தெழு மெழுமாதவ ருயிர்முத்தியி லுற்றார். (௧௩)

ஒருமூவரு முனிலோசன முள்ளங்கையு வந்தே
தருமூவரு மானாரவர் தாதைக்குறை செய்வார்
வருமூவரை நீர்பூசனை வழிபாடுசெய் வீரென்
றருமூவ[illegible]லிங்கத்துற லானாரென லானார். (௧௪)

அன்னோருரை கொண்டத்திரி யானேனைய னாதி
முன்னோர்தரு வாசாதிய முதலோரவர் முத[illegible]
மன்னோர்சிவ லிங்கத்துரு வானோர்தமை [illegible]முனிவன்
றன்னோரிதை யப்பாவனை தானோர்தல்செ[illegible] தானால். (௧௫)

தேர்ந்தேமன திம்பாவனை செய்தேயக [illegible]தோ
டார்ந்தேபர நாதத்துரு வாயும்முக [illegible]தோ
டோர்ந்தேயுயர் விந்துத்தனி லுயர்[illegible]னம தாயும்
வார்ந்தேமக ரத்தோடுசின் மயசிற்[illegible]ர மாயும். (௧௬)

மூவாமுத லாயும்மருள் முகலிங்கம தாயுந்
தாவாதுய ரரசாகிய தருராசனை யுள்ளத்
தோவாமுனி வன்பூசைசெய் துறுதன்மையை ஞானக்
கோவாலெதிர் கண்டான்மகிழ் கொண்டாளன குயை. (௧௭)

திருமாதவன் மெய்யைப்பரி சித்தேதரி சித்தே
யொருமாதர சினையன்னவ னுள்ளத்தது வாகத்
தருமானத பூசைத்தொழி றவுருதுமை முக்கட்
பெருமானையர்ச் சிக்கும்படி பெரிதர்ச்சனை புரிவான். (௧௮)

எவ்வாறருச் சனைசெய்தன னென்றுலது வொன்று
லவ்வாறறி குவதாரவ னவ்வாயது வானோர்க்
கிவ்வாறியல் பவராமிவ ரிருவர்க்கருள் புரிவான்
வெவ்வாறணி யரனுதியர் வெளியாயின ரொளியாய். (௧௯)

வெளிவந்திவ ரிருவோரிரு வினைமே[illegible] நாறி
யெளிவந்ததுவெனவிம்பரி லேமுத்திய ளித்துத்
தெளிவந்தன ரவ்வேளையிற் செழுமாதவ ரெழுவோ
ரளிவந்தொரு மொழிகூறுது மடியோமென ரொடியர. (௨௰)

ஓராயிரம் யுகமாயுமுன் றுயர்மாதவம் புரிந்தோ
மோராயருச் சிப்போர்செய லேற்போர்செய றெரிந்தோ
மாராயருச் சனையின்செய லறிந்தோமினி யாமே
நேராயியற் றும்பூசனை நீர்கொண்டருள் வீரே. (௨௧)

என்னாமென நந்தானுவி யம்பும்முதல் யுகம்போய்ப்
பின்னானயு கத்திற[illegible]ற் பிழம்பாமிலிங் கத்தின்
முன்னாகவர்ச் சிப்பிரெ[illegible]ன மொழியத்தவர் மொழிவா
ரந்நாளது வெந்நாளஃதி[illegible]பாரேயறி வாரே. (௨௨)

இயலாயுக பேதத்தினை [illegible]வரேயறி குவரென்
றயலாயெழு முனிவோர்சொ[illegible] வவர்மூவரு ளறுதிச்
செயலான்மொழி குவனு[illegible]ரேதாயுக காலம்
புயலாரர செனல்போயொரு [illegible]ாவாயலர் பொதுளும். (௨௩)

அக்காலம றிந்தேயெமை யர்ச்சித்திடு மென்றே
புக்கலரு கர்ந்தோனவி லிங்கத்திடை புக்கான்
முக்காலமு ணர்ந்தோரெழு முனிவோரெதிர் கால
மெக்காலம தென்றெண்ணமோ டேயங்கணி ருந்தார். (௨௪)

முந்தையுகத் தரசாமிது முறைபின்றுவ வேயா
மெந்தையல ருருவாமதி லிங்கத்திலி யற்கை
யந்தமறை முதலாயன்ற வரிதாமென மறையின்
சந்தந்தரு சூதன்பெருந் தவரோடுரைத் தனனால். (௨௫)

மூற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௨௯௰.

அவாறு அருச்சனைச்சருக்கம்.

அரசு இலிங்கம் இவற்றையருச்சித்தோர் பெருமை அருச்சனைவிதி— இவையனைத்துங்கேட்க விரும்பினோம், முன்னுரைத்தபடியுரைப்பீரென்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகின்றார். அரசின்மூலமும் இலிங்கமூலமும் ஒன்று தான்; சப்தரிஷிகள்கான மும்மூர்த்திகளின் விழிஉள்ளம் கை இவற்றினின்றெழு மூவருமுக்குணத்தொரு மூவர் கொள்ளும்படி பூசை செய்தார். இலிங் கத்தடியில யனைச்சந்திரனும், நடுவிலரியை தத்தாத்திரையனும், முடியிலர னைத்துருவாசனுமாய முத்தியளிக்கத் தம்மைத்தாமே பூசை செய்தார். பூசைசெய்பவருங்கொள்பவரும், அதன்பலனளிப்பவருமிவரென்று மயக் கமறுத்ததேவர்கணினைத்து உலகத்தின் மூன்று தேசை யியற்றுமிலிங்கத்தி லருச்சிப்பார். யாந்தருபவற்றைக்கொண்ட ருச்சியுங்களென்று அருகேநின் ற தருக்கள் பத்திரம் பூ பழமுதலியவைதையும், பசுக்கள் நெய் பால் தயிர் மு தலியதையும் அளித்தன; தேவர்கள் அஷ்டதிக்குப் பாலர்கள் அஷ்டகயங் கள் அஷ்டகுல பருவதங்கள் அஷ்டவசுக்கள் அநந்தனுதி யஷ்டநாகங்கள் ஆமை இவர்கள் தனித்தனி பூசைக்கேற்றன வேறுவேறுகக் கொணர்ந்து அ வர் முன் குவித்தார். அயனரி யரனுகிய மூவரா மிவர் மூவருந் தாமான அ யனரி யரனுந் தானுமிவர்முக நோக்கி அயனரியர[illegible] பீர் அரசைப் பூசியாது இலிங்கத்தைப் பூசைசெய்தல் வேதியர் வேதத்தை யோதாது, புறநூலோதித் திரிதலும், தந்[illegible]தாய் தாதித்துநிற்க அந்தணர் க்கு அன்னம் அளித்தலும் ஒப்பாம். அசுவத்த முன்னதாம் இலிங்கம் பின்னதாம். அசுவத்தமேலிங்கம், இலிங்கமே யசுவத்தம். அசுவத்தமே முத்தியளிப்பதற் காதி என்று தேவர் பெருமான் ஆஞ்ஞாபிக்க அரசினை யருச்சித்தார். அருச்சனையேற்றார். பிற்பாடு மூவருந் தாபரலிங்கத்தின் ஆதிமத்தி யந்தத்தின் மடவாரோடுங் காட்சிகண்டார், களிகொண்டார்,

இடர்காணுர், தொழுதிட மனநாணுர், தேவா மிர்துண்டா ரெனவியந்தார், தவத்துயர்ந்தார், தாரணி கொண்டாடு மிலங்கத்தில் விண்டு அரன் ஆ.. உண்டாவதாயும், ஒடுங்குவதாயும் முத்திக்கொரு லோகமாயும், மூவர்க்குயா தேகமாயும், சித்திக்கு மெஞ்ஞானமாயும், தவர்சேமித்த நிதானமாயும், பத்திக்கேதுவான மோகமாயும், அதைப்பாலிக்கு மேகமாயும், சத்திக்கருள ங்கமாயும் தாணுச் சிவலிங்கமாயும், பூசிப்பவராயும், அஃதேர்ப்பவராயும், விளங்காநின்ற மூவர் நிலைகண்டு பாசத்தளையற்று எழுமாதவரு முயிர்முத்தி யிலுற்றுர். ஒருமூவரும் முனிகன்னகையி லுதித்துச் சந்திரன்முதலிய மூவ ருமானுர்; அவர் தாதையைப்பார்த்து நீவிர் அருச்சிப்பீரென் றுரைத்து இலிங்கத் தொடங்கினர். அவ்வுரையுட் கொண்டு அத்திரி அயனாதி மூவரும் சந்திராதி மூவருமாக விளங்கி இலிங்கமாத்திரமா யிலங்குந் தாணுவை யிதயபாவனையா லுணர்ந்து, அகரத்தை நாதகத்துவமாயும் உகரத்தை விந்து தத்துவமாயும் மகரத்தை ஞானரூபமான சின்மயசொரூபமாயும் மூவர்..ந லாயும் அருணமுக லிங்கமாயும் அரசவிருட்சமாயும் பூசைசெய்து.. ஆனந்தமடைந்தார். அனசூயை முனிவர் பூசைசெய்த தன்மையை ஞான க்கேணவால் தரிசித்து மகிழ்வடைந்தாள். முனிவரது மெய்யைத்தொட்டு த் தரிசித்து அரசினையவனது இருதயலிங்கமாகப்பாவித்து மானதபூசை வி திதவருமன் முக்கட்பெருமானையும் உமையையுமருச்சனை செய்தாள். அ ஃதெவ்வாறு செய்தாளெனின்; அவன் அவள் அது வாயிலங்குங் கடவுளரு க்கு அப்படியே தாம் விளங்குதல் இவர் இயல்பான மானதபூசையாம். இ வ்விருவருக்கருள் புரியும்பொருட்டு அரனாதி மூவரும் ஒளியாய் வெளியே தோன்றினர். வெளிவந்து இவ்விருவர் இருவினை வேரற அறுத்து இகத் தே முத்தியளித்த காலத்தில், சத்தரிஷிகள் வந்து அடியேங்கள் ஆயிரம்யுக ..ரக அலைந்தலைந்து தவஞ்செய்து அருச்சனை செய்வோர் ஏற்போர் செய் வோர் தொழில் ஏற்போர்தொழில் இவையுணர்ந்தேம்; இனியாமே இயற்று ம் பூசனையை தேவரீர் கொண்டருள்வீரென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். எ ன்று சொல்லுமுன்; தாணுமுதல் யுகஞ்சென்ற இரண்டாவது யுகத்தில் த மற்பிழம்பாமிலிங்கத்தில் அருச்சிப்பீரென; இவர்கள் அஃதெந்நாள் எவரா திருவர் என்று வினவ; அதற்குச் சிவன் திரேதாயுகத்தில் அரசாயும் இ..த த்திற்றுளவாயும் விளங்கும், அதையறிந்து எம்மைப்பூசிப்பீரென்று சொ ல்லி.. மறைந்தான். திரிகாலங்களையுணர்ந்த எழுவரும் அக் காலத்தை யெதிர்பார்த்து அங்கிருந்தார். இந்த லிங்கமகிமையை மறை யும் அறையவரிதாமென்று சூதர்சொன்னுர்.

முற்றிற்று.

சாரு நான்மறை முனிவரர் கேட்டதி சயித்து
மேரு வாமெனச் சூதனை வியந்தனர் வியந்து
பாரும் வானமும் பிரணவ மெனும்பரப் பிரம
தாரு வின்செயல் சாற்றென விரித்தவன் சாற்றும். (௧)

நற்கு ணந்தரு முக்குண மதுபிர ணவமாஞ்
சிற்கு ணந்தருந் தியாகிக்கிற் பிரமமாஞ் சிறந்து
சொற்கு ணந்தரு மாயையின் புணர்ப்பின்றித்தோன்று
நிற்கு ணம்பெறுஞ் சின்மய வடிவமாய் நிற்கும். (௨)

ஆதி யாமுகத் தரசதாந் திரேதத்திற் றுளவாங்
.. லாந்துவா பரத்துயர் வில்வமாங் கலியிற்
சாதி யா..ங் கொன்றையா மோருருத் தானே
சோதி யாய்ப்பல ..தமாய்த் தோன்றுமத் தொழில்போல். (௩)

மறையின் வண்ணமா..மரசினி ..லரு மறையோ
ரறையு மந்திர மோருருச் செபிக்கிலா யிரந்தா
னிறையு வோதிய பலந்தரு மரும்பவ நீங்கு
மிறைவ னுமிதென் றெண்ணவெண் ணியவெலா மெய்தும். (௪)

எய்தி யவ்வர சடியினி லிருந்தவ ரெழுவர்
செய்தி யோகத்தாற் றமதுரு வணுவெனச் செய்து
கொய்தி னிடுகற் பங்கள்சென் றிடத்தவ கோன்மை
மெய்தி கழ்ந்திருந் தனாருச் சனைசெயும் விருப்பால். (௫)

சென்ற கற்பங்கள் செல்லுகல் லோர்பர சிவமாய்
நின்றிபேரர சடியில்வீற் றிருக்குமங் கேர
மொன்ற வோரொலி யெழுந்ததெழ் கடலுமொன் றுய்ச்சேர்ந்
தன்று மேற்படக் கீழ்ப்பட லானதிவ் வகிலம். (௬)

உலகம் யாவையும் பரந்தெழுந் தோக்கும்வா ரிதியாங்
கிலகு ஞானகா னனத்தைநீங் கியதுமற் றெழுவர்
நிலவு சச்சிதா னந்தநா தாந்தமா நெஞ்சி
லலகில் பல்வினைத் தொடர்பிரு ணீங்குமா றதுபோல். (௭)

சுற்ற வாரிதி பரந்தெழும் பிரளயந் தோறு
முற்ற இல்லைமெய் ஞானகா னனத்துண்மூ வொளியாய்ப்
பெற்ற தாருவின் பெருமையா ருரைசெய்வார் பின்னர்
மற்ற நற்றிரே தாயுகம் பிறந்ததவ் வளைப்பின். (அ)

அன்ன போதிலப் போதியாந் தருவரு மறையாம்
பன்னு சாகைக ளோடுமெஞ் ஞானமே பாந்த
தென்ன வேதமா யானது வானவ ரிறும்பூ
துன்ன ஞானகா னனத்ததி சயத்தையா ருரைப்பார். (கூ)

போதி யாய்த்துள வாகிய தருவினைப் போத
நிதி யாய்த்தவம் புரிந்ததோ ரெழுவரும் நினைத்தே
பேதி யாத்தம துளத்தகத் திருத்தியே பேணி
யாதி யம்ப்பதி ஞூப சாரத்தோ டமைந்தே (ய)

பற்று மைம்புலன் வழிச்செலா துளத்தையுட் படுத்தி
மற்று நூற்றிரு பத்தையா யிரமெனு வருட
முற்று நாடொறு மூன்றுகா லத்துமுன் னுவந்தே
முற்று நான்மறை முறையருச் சனைசெய்தார் முனிவர். (கக)

செய்யும் பூசனை முறைவழா தியற்றிய திறங்கண்
டெய்யு மெய்யெழு முனிவர்முன் மூன்றுரு வொன்றாய்க்
கையு மான்மழு வுங்கறைக் கண்டமும் கருணைத்
தையல் பாகமு மாயெதிர் தோன்றினன் றானு. (கஉ)

தோற்றுந் தாணுவைத் தொழுதுதெண் டஞ்செய்து துதித்துப்
போற்ற மேழ்முனி வரரையும் பார்த்துமப் பொழுதுந்
தேற்று சிந்தையோ டமையருச் சிர்தநுந் திறமை
சாற்றுந் தன்மையன் றுமக்கெது வேண்டுமோயாந் தருவோம். ()

என்று கூறவம் முனிவர்தா மினைக்கண்டா விளங்கோக்
கன்று போலநின் றிரங்கிவாய்க் கியைந்தன கழறித்
துன்று நித்தியம் பெற்றனர் நீயெதிர் தோன்ற
நன்றுன் பொன்னடி யின்னமர்ச் சனைசெய நயந்தேம். (கச)

இங்கி தற்கரு ளென்றது மன்றவர்க் கீசன்
றங்கி தற்குமே லுத்தர சோமதீர்த் தத்தி
னங்கெமைத்திரு மாலென வேங்கினைத் தருச்சித்
தங்க ருத்துமுற் றுமப்பெறு வீரென வுரைத்தான் (கரு)

மற்ற நற்றவர் பற்பல்கா லர்தவம் வருந்திப்
பெற்ற வப்பெரும் பேறினைத் தரிசிக்கப் பெற்றோ
மிற்ற தூற்றதன் றுடனில் யாமென தென்னும்
பற்ற கற்றுவ தென்றினி யென்றவர் பகர. (கசா)

பகரல் கேட்டரு முனிவர்காள் பழங்கடல் படியீர்
புகரின் முத்திய தேபெறு வீரவண் பொருந்தி
நிகரின் ஞானயா னெனவருச் சனைசெய்வீர் நீரொன்
றகர மாகின் ஞானகன் றனுடை னங்கண். (கஎ)

அச்சு வத்தகா னனமென ஞானகா னறிந்தான்
இச்ச கற்றுமப் பிரளயக் கேத்திர மென்னப்
பிச்ச கற்றுஞ்சிட் டிக்கிர மம்மெனப் பெயரா
யிச்ச கத்தின்மு வருக்கும்வாழ் வெள்ளவிற் றிருக்கும். (கஅ)

ஆதித் தொல்லுகத் தச்சுவத் தமமதா யதற்பின்
பேதித் திவ்வுகத் திற்றுள வாகிய பின்பு
சாதித் துத்துவா பரத்தினிற் கூவிளந் தானாய்
நீதிச் சுத்தமா தவர்தொழப் பிரமமாய் நிற்கும். (கசு)

இத்து வாபர யுகத்தினில் வியாதனு மிதையத்
தத்து வாவறி வாமதே வனும்வசிட் டனுமே
ரொத்த வாமதி முகத்திமா பதியென வுடனே
சித்து ஞானவில் வத்தினை யருச்சனை செய்வார். (உ0)

திரிமு கோதக மெனத்திரி வேணிய தென்ன
விரியு ஞானவா வியுந்தனி வில்வமும் விளம்பற்
கரிய லிங்கமுந் தங்குமெஞ் ஞானகா னனத்தி
லுரிய மேன்மையா றிவரென் றவர்க்கவ னுரைத்தான். (உக)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம். உ௱அக

௯-வது சத்தரிஷி பூசித்த சருக்கம்.

வேதமுணர்ந்த நைமிசாரணிய முனிவர் கேட்டு அதிசயித்து, சூதரை மகாமேருவுக்குச் சமானமென்று வியந்து, பிருதிவிமுதல் ஆகாயம்வரை வியாபித்து விளங்கும் பிரணவமென்னும் பரப்பிரமதாருவின் மகிமையை யருள்வீரென்று வினவச் சூதர் சொல்வார். சுத்தசத்துவத்தினின்று தோன் றியமுக்குணமே பிரணவமாய்; அதனைத் தியாகித்தபிரமமாகு மற்றுணர்தரும்; மாயாசம்பந்தமின்றி நிர்க்குணசின்மயசொரூபமாய்த்தருவிளங்கும். முத லுகத்தில் அரசாம், இரண்டிற்றுளவாம், மூன்றில் வில்வமாம், இக்கலியிற் கொன்றையாம். ஒரு வஸ்துத்தானே சோதியாய்ப் பல்பேதமாய்த்தோன் றுவதுபோலாம். வேரவன்னமாகிய அரசினிழலிலிருந்து வேத மந்திரத்தை யுருச்செபிக்கின் ஆயிரமுருச்செபித்த பலனளிக்கும். அவ்வரசைப் பலமொழிந்து நிவேதனஞ்செய்து பூசிப்போரைத் தம் கைவிடும் அதன டியில் எழுவரிருந்து செய்த யோகத்தால் தமது ருவைக்காண விரும்பிச் சகத் பமிருந்து அருச்சனைசெய்து வீற்றிருந்தார். அக்காலத்தில் பிரணவமெனப் பி எழுகடலுமொன்றாய்ச் சேர்ந்து மேன்மேலெழுந்து வசிட்டர் முதலியோர் பார்த்த முத்தது; சச்சிதானந்தசொரூபமாயும் விளங்கிய எழுவர் செ ஞ்சில் பல விசனத்தொடர் நீக்கும் அது போல ஞானகானனத்தை நீங்கியது. பிரளயத்தோடும் அழியில்லா ஞானகானனத்தின் மூலவொளியாய் விளங்கு ந்தாருவின் மகிமையையாவருரைப்பார்! திரேதாயுகம் பிறந்தகாலத்தில் அர சாயிருந்த தருவேதமாகிய சாகைகளோடு ஞானம் பரவியதுபோல் அதா யாயிற்று. தேவர்களதிசக்கும் ஞானகானனத்ததிசயத்தை யாவருரைப்பா ர்! அரசாய் துளசியாகிய தருவினை ஞானமுறைமை யாயெழுவரும் தவம் புரிந்து தமதிதயத்தமைத்து, சோடசோபசாரத்தோடு மனம் ஐம்புலன் வ ழி செல்லாதடக்கி, லட்சத்திருபத்தையாயிரம் வருடம் மூன்று காலம் அ கமகிழ்ந்து, வேதவிதிப்படி யருச்சனைசெய்தார். செய்யுந்திறனறிந்து அ வ்வெழுவர் முன் மூன்றுமொன்றாய் மான்மழு நீலகண்டம் உமையொ ருபாகமாய்த் தானுமாட்சிகொடுத்தார். அவரை நமஸ்கரித்துத் தோத்திரி த்து வணங்குமுனிவரைப்பார்த்து, ஒரு நான்முகக்காலத்திலும் அருச்சித்த து சொல்லுந்தகைமையதன்று; நீவிர்விரும்பினதியாது அன்னதளிக்குது மென்றுகூற; முனிவர்சற்றுவைக்கண்ட கன்றெனக் கின்றிரங்கி யாசிக்கின்ற ந்தனை கூறி நித்தியத்துவம் பெற்றனம் இன்னம் நின்னடியருச்சிக்க விருப் புற்றனம் அருள்வாயென; ஈசன் இதன் வடமேற்கில் சோம தீர்த்தத்தில் எம்மையாமெனக் கினைத்து அருச்சித்து நங்கருத்து முற்றப்பெறுவீரென வு ரைத்தான். மற்றமுனிகள் பற்பல காலம் வருந்தித்தவஞ்செய்து பெறும் பேறனைத்தும் உனைத்தரிசிக்கப்பெற்றோம், இன்றஃதுற்றது என்றுகூற; உம்வானுள்ளனில் யானெனதென்னும் பற்றறுவீர் பவக்கடலடையீர் முத்தி யைபெறுவீர் அங்கேபோய் மாலையானோ அருச்சனை செய்வீர் என்று அக

ரமாய் நின்றான் உரைத்தகன்றான். அசுவத்தகானனமென்ற ஞானகான னம் இச்சகத்திற் பிரளயக்ஷேத்திரம் எனவும் சிருட்டிக்கிராமமெனவும் பெயராய் மூவர் வாழிடமாயிருக்கும், முதலாவது உகத்தில் அரசாய்த்திரே தத்திற்றுளவாய் துவாபரத்தில் வில்வமாய் நிற்கும்; இக்கலியுகத்திற் கொன்றை யாதன் வாமதேவன் வசிஷ்டன் இம்மூவரும் உமாபதியெனவுன்னிவில்வத் தையருச்சனைசெய்வார். திரிமுகோதகம் எனவும் திரிவேணி எனவும் விதியு ம் ஞானவாவியுஞ் சொல்லற்கரிய விலிங்கமும் விளங்குகின்ற ஞானகான னத்தின மகிமையையாவரறிவார்! என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

௰-வது வசிட்டாதியர் பூசித்தசருக்கம்.

கருமுனி வோர்தங் கதையினை யோர்ந்து களிகூர்ந்து
திருமுனி வோர்பூ சனைசெய்து மேவுந் திறன்யாவும்
வருமுனி னிக்கூ றெனக்கூறக் கூற மகிழ்வோடு
மொருமுனி சூதன் வரமுனி வோருக் குரைசெய்வான். (௧)

ஐந்து வகைத்தொழி லுஞ்செய்வ தற்புத மாய்வந்த
தைந்து வகைப்படி வந்தவெ ழுத்தென லாய்நின்ற
தைந்து வகைப்பர ராகிய கூவிள மகிலத்தோ
ரைந்து வகைக்கும டாதப ரப்பிரம மஃதாமால். (௨)

மேவின கூவிள மூவிதழ் கொண்டரன் மெய்தீண்டித்
தூவின ரந்தரு வின்னடி மண்புன ரோய்ந்தோர்வெண்
சேவினர் சென்னியி லபிடேகஞ் செய்த செய்யோர்மா
லேவினர் தென்கை லைக்குள் விருப்போ டிருப்பாரெ. (௩)

வேதியமூவர்கள் பூசைசெ யுந்திற மேசொல்கே
ளாதியி மாதுமை தாதையு மாகி யடங்காத
சோதிதன் மாதுல ஞகிய தான்மிகு நாயகாகித்
திதிய லாதயி மாசல மீது செறிந்தாரால். (௪)

செறிவுறு தேவர்கள் முனிவர்க டெக்கண திசைசெல்லு
மறிவுறு கங்கைபி றந்ததோர் தேயத் தவணமேன்மை
நெறிபுறல் கணடனை ராங்கவர் தங்கள்கண் ணேராகப்
பிறிவுறு முத்தொழின் மூவரும் வந்தனர் பித்தாமால். (௫)

முன்புற வந்ததோர் மூவரை மாதவர் மூவோரு
பின்புற யாங்கள் செய்கின்ற தவப்பய னெனநின்றீ
ரன்புற மூவடி வும்மொரு வடிவென் வாய்நின்றே
தீன்புற விளங்கு ... வீரென வன்னவர் சொன்னாரால். (௬)

சொற்ற துணர்ந்தொரு மூவரு நின்றெதிர் சொல்கின்றார்
மற்றது தென்கட லின்கரை ஞானவ னஞ்சேரப்
பெற்றதோர் வில்வத் தருவதன் மேல்பரப் பிரமம்மா
யுற்றது சிற்குண் லிங்கம தீங்கண் ணுணர்வீரே. (௭)

அங்கப் பிரணவ லிங்கத் தெமதுரு வதுகாணத்
திங்கட் செறிதரு ஞானவ னத்திடை சேர்வீரா
லுங்கட் குறுதியெ னச்சொல மூவரு முடனேபோய்ச்
சங்கத் தமிழ்மலை யின்கட் குறுகினர் தம...ல். (௮)

தம்மன திற்றெளி மாணிக் கச்சுனை தனினமூழ்கி
வெம்மைம திச்சடை யானினி னைந்தனர் மெய்ப்பாலோர்
செம்மன திற்களி கூரமுன் னுற்றெளி திற்போய்நீ
ரம்மென் மலர்ப்பொழில் ஞானவ னத்தைய டைப்பீரால. (௯)

என்றரு ணந்தியை ஞானவ னத்தில ரின்றெய்தச்
சென்றவ னுய்த்தி டெனச்சர ணந்தொழு தேயங்க
ணன்றென நந்தியு முன்புசெ லப்பின டந்தேயங்
கொன்றினர் வில்வ வனந்தனி லும்பரோ டோர்மூவர். (௰)

புண்ணிய நல்வடி வானவர் போதுறு போதங்க
ணண்ணிய பல்லுயிர் யாவு முறும்பகை நாடாம
லெண்ணிய ஞானம யங்கொடி ருந்தன வெனில்ஞானக்
கண்ணிய னற்றவ ருற்றதை யாவர் கணிப்பாரே. (௧௧)

அரவொடு மயிலு மரியொடு கரியு மருங்கோடி
முரவிடு புலியு மாதிய நட்பும் முடன்மேவி
யிர்விடு மியல்கண் டருள்முனி வோர்கள் வியப்பெய்திப்
பரவிடு வில்வ வனத்திடை வந்தனர் பண்பாக. (௧௨)

இங்குறை பங்கய னேமுதன் மூவர்க ளெனவந்து
தங்குறை வற்றவ சிட்டா தியரிவர் தாமூவர்
தொங்குறை நற்றிரி வேணியின் மூழ்கிக் குழைவோடு
மங்குறை வில்வ வனப்பெரு மானை யருச்சிப்பார். (௧௩)

வேறு.

தேவ லிங்கத்தின் மூலத்தின் வேதன்மந் திரத்தா
லாவ லால்வசிட் டன்னருச் சித்தன னயனாக்
காவ லங்கத னடுவினிற் கண்ணன்மந் திரத்தான்
மாவ லங்கொடு வியாதனர்ச் சித்தனன் மாலே. (௧௪)

தானு லிங்கத்தின் முடியிலஞ் செழுத்தையுச் சரித்துப்
பூணு மர்ச்சனை வாமதே வன்றனி புரிந்தான்
பேணு மச்சிலா தனனு ணந்தியெம் பெருமான்
காணு மர்ச்சனை புரிந்தன னரன்றனைக் கருத்தில். (௧௫)

இந்த வாறிவர் மூவரும் பூசனை யியற்ற
வந்த வாறுமூ விடத்தில ருச்சித்த வாறங்
கெந்த வாறந்த வாறொரு லிங்கத்தி னிடத்தி
லந்த வாறணி யொருவனே மூவரு மானான். (௧௬)

மூவி டத்தினிற் றோன்றிய மூவரை மூவர்
மேவி டப்படு காட்சிகண் டனருளம் வியந்தோர்
தேவி டத்தினி லொன்றிலோன் றபினமாய்ச் செலப்பார்த்
தோவி டற்கரு மூவரு மதிசயித் தவந்தார். (௧௭)

தேவ நந்திதன் றியாநடு வனையினுற் றெளிந்தே
யாவ லிந்திடத் தனதுயிர் பரமனு வதுகண்
டோவ லந்தபே ரானந்த வாரியுள் ளுறைந்தான்
பாவ நந்தவங் கியாருனா னக்கடல் படிந்தார். (௧௮)

மூத்த ராகிய வசிட்டனே யெயொரு மூவ
ரத்த ராகிய மூவர்க்கு மீற்று வீற்றுகிச்
சுத்த ராய்ச்சொல்லு நாமம ... ரங்களுந் துதிக்கச்
சித்த ராய்புகழ் தானுவங் கெதிர்நின்று செப்பும். (௧௯)

உங்கள் பூசனைக் குவந்துநாம் வரந்தர லுற்றே
மெங்கள் வேட்கையீ தாமதுவேட் கையதென்ன வெனவென்
டிங்கள் சூடிய முதல்வனீ யாங்களே செயுமே
யங்கொள் பூசனை மகிழ்ந்திட வேண்டுமென் றறைய. (௨௰)

என்னை யர்ச்சித்து வாமதேவ னாவிவ ணிருத்தி
தன்னை யொத்தனீ யாதலாற் பதுமதீர்த் தத்து
ளென்னை யொத்தமா லைத்துதித் துறைவசிட் டாநீ
முன்னை யத்திரி தலத்திருந் தருச்சித் தான் முகனை. (௨௧)

என்று சோதிலிங் கத்திறை மறைந்தன னிவர்தா
மொன்று தேவர்கா லம்மறு பத்துமூன் றொருநிய
வென்று பூசைசெய் தனர்கலி யுகமுற வில்வங்
கொன்றை யானதோர் முனிபணிந் தவனெனக் குணித்தார். ([illegible])

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம். ௩௨

௰-வது வசிஷ்டாதியர் பூசித்த சருக்கம்.

சத்தரிஷிகளருச்சித்த விதிகாசத்தையுணர்ந்து மகிழ்ந்தனம் மேல் வசிஷ்டாதியர் அருச்சித்தவிதமியாவும் உரைப்பீரென் றசுரற் சூதர்சொல்வார். பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்வதற்கேதுமுகூர்த்தமாய் வந்தவச்சரப்பொருளாய் நின்ற வைம்பூராகிய கூவிளம் உலகத்திலேர்ணவகைக்கும் வியாபித்த பிரமமாம். வில்வத்தின் மூலத்தைநத்தனக்கு வடிவமாகக்கொண்ட பரமசிவத்தின் மேனியைத்தொட்டு அருச்சனை செய்தோரும்! அவ்வில்வவிருத்திகை அதனபாததீர்த்தம் இவற்றிற்றேய்ந்தோரும், சிவபெருமான் முடியில் அபிடேகஞ்செய்தோரும், தெளனகையைவிசு விருப்போடிருப்பார். இனிவசிஷ்டாதியர் மூவர் பூசைசெய்த விதத்தைச்சொல்லுசேன்; ஆதியிலுமையவட்டையுஞ் சோதியின் மாமறையாகிய நாம் தேவர் முனிவரோடு இம்மார்ப்பருவதத்கைசியித்போய்ச்சேர்ந்தார். சேர்ந்தவர்கள் தெகூதனைதிசையிற் செல்லுங்கங்கையையுமது பிறந்ததேயத்தையும் அதன் மகிமையையும் அவரவர் தங்கள் கண்களான்வகை பெறக்கண்டனர். முத்தொழிலியற்று மூவருமவ்விடம்வர அவரை இம்மூன்று மாதவரும் தரிசித்[illegible]யாய்கள் செய்தவப்பயனெனனின்றவரே! யாமின்புற அன்புற [illegible]திருவடிவாய் நின்று துன்புற ஆண்டருள்வீரென்று விண்ணப்பித்த[illegible]து கேட்டு மூவருந் தென்கடற்கரையில் ஞானவனத்தின் ஒளகள் வி[illegible]து; அதன் மேல்புறம் பரப்பிரமமாய சிற்குணலிங்கமு[illegible]வீர், அத்தப்பி[illegible]டு அதிற்றரிசித்[illegible]

தனவலிங்கத்தில் எமதுருவைத்தரிசிக்க ஞானவனம்போய்ச் சேர்வீரேல் உங்களுக்குறுதியாயெய்து மென்றுசொல்ல; மூவருமுடனே போய் பொதியமலையிற்றருகினர்; தருகி மாணிக்கச்சுனையின் மூழ்கிச்சிவபெருமானைச் சிந்தித்தார், அதற்குவந்து பிரத்தியக்ஷமாய் ஞானவனத்தை யடைப்பீரென்று நந்தியருள; அவ்விடஞ் சேர்ப்பிப்பீரென்று அவர் பாதத்தை யிவர்தொழுத், தேவர்களோடும் மூவர் நந்தி முன் செலப்பின் சென்றவ்வனம் அடைந்தனர். போதநன்னிய வெண்ணரு சிவன்களு[illegible]பகை நாடாமல் ஞானமயமாயிருந்தன வெண்ணில், ஞானக்கண்ணியர் [illegible]றவர் இவருற்றதையாவர் கணிப்பார்! அரவொடு மயிலும் யானையோ டா[illegible]யும் [illegible]சவொடு [illegible]யும் நட்பாகி ஒன்றோடொன்று கூடியிருந்தலகண்[illegible]வில்[illegible]யப்பெய்தி விசாலமான வில்வனத்திடை வந்தார்கள் [illegible]வந்த வ[illegible]ஷ்டாதி மூவர் திரிவேணியின் மூழ்கிப்பத்தியோடும் வில்வ[illegible]னப்பெருமானை யருச்சிப்டார். தெலிங்கத்தில், மூலத்தில் வேதமந்[illegible]த்தாலயனைவசிஷ்டனும், நடுவிற் கண்ணன் மந்திரத்தான் மாலையாத[illegible]ம், முடியிற் பஞ்சாக்ஷரத்தாலரனை வாமதேவனுமாக அருச்சனைசெய்[illegible]ர்; மற்றையரும் நந்திபெருமானும் அரனை யுரணிற்றரித்து அருச்சித்தார். இத்தப்பிரகார மூவரும் பூசையியற்ற எப்பிரகாரஞ் சித்தித்தருச்சித்தார்களோ; அப்பி[illegible]காரமே ஒருலிங்கத்தில் ஒருவனே மூவராய் மூவிடத்திற்றோன்றிக் காட்சிகொடுத்தார்; தரிசித்ததிசயித்து ஒரேயிடத்திலொன்றிலொன்று அபின்னமாய்ப்போதல் பார்த்து உவந்தார். நந்திதன்றியான பாவனையிறுற்றெளிந்து அன்பிறுற்றனது சிவன் சிவமாதலைக்கண்டு பேரானந்தக்கடலின்மிழ்ந்தினன். மற்றமுனிவரும் ஞானக்கடலின் மூழ்கினர். முந்தராகிய வசிஷ்டாதி மூவரும் அத்தராகிய மூவர்க்கு வேறு வேறுகிய சகஸ்திர நாமங்களாற்றுதிக்கத் தாணு உங்கள் பூசனைக்குவந்தனம் வரமளிக்குதும் நும்விருப்பென்னையென; முதல்வனே! யாஞ்செய்யும் பூசனை மகிழ்ந்து ஏற்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க; ஈசன் வாமதேவ! என்னையருச்சித்து இவணிருத்தி, வியாச! பதுமதீர்த்தத்தின் மாலையருச்சித்துவதி, வசிஷ்ட! அத்திரிதலத்தில் அயனையருச்சித்துவதி, என்றருளிச் சோதிலிங்கத்தின் மறைந்தனன். இவர் தேவவருடத்தில் அறுபத்துமூன்று வருடம் அருச்சித்தனர்; கலியில் வில்வம் கொன்றையாயின. ஒரு முனிவர் அதைப்பணிந்தனனென்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

௰௧-வது சங்கராசாரியர் பூசித்த சருக்கம்.

நற்றிடவ சி[illegible]முந்தன் மூவர்சிவ பூசைசெய்து நண்ணும்
வகை நீ, சொற்றிடவு [illegible]ந்தேமன திற்றுயரோ நீங்கதுயர் சூத
முனிவ, மற்றிடமு மைக்குத[illegible] வானையொரு சங்கரம காமுனி

வன்வங், துற்றிடவ லஞ்செய்கதை யோதெனவம் மாதவர் முன்
னேதி டுவனேல். (௧)

வானவர்க ளிப்பமறை மாதவர்த மைப்பவகன் மன்றுயிர்களே
யானவைசெ ழிப்பவுயர் சேரலது மற்புதமி தாகு மெனவே
மீனவர்து திப்பவளர் கேரளம திற்சுருதி வேதிய ரெலா
ஞானவர னுற்பவம தாமெனவு முற்றிடவ நாளி லொருநாள். (௨)

வேதியர்க ளி[illegible] லருயுவி பூதியரன் மேன்மை முதலா
நீதியறி விப்பவவர் சந்திதியில் [illegible]க்தனனேர் நின்ம லனருட்
சோதிவரு னப்பிறைவ ளர்ந்த[illegible] வேகடிகை தோறு மறைநா
லோதியுண ரத்தகுமென் னென்[illegible]லக டாங்கிவளர்ந் தோங்கின
னரோ. (௩)

வேதமுறு பேதமதி லங்கமுறு சங்கம விகற்ப முணரும்
போதமற வாதவிதி காசமுயர் காரணபு ராண மதெலா
மேதமற வோதியம காபிரம சாரியிவ னேயென முனோ
ரோதநிறை தத்துவம திங்குபரி பூரணரோ டொப்ப வுறைவான். (௪)

சரிதைமுதன் மூன்றையுமு ணர்ந்துசிவ ஞானமுணர் தன்
மை வடிவா, யிருதையன் விருப்பொடுவெ றுப்பெறுமி ரண்டுமற
வென்று தவமே, புரிதயவி ஞன்முதன்மை யீசனென நீறுடல்பொ
ருந்த வணிவான, கருதரனி டத்தலது மற்றோர்பொரு ளத்துறுக
ருத்தி னைவிடான். (௫)

மூன்றுபுரி நாலணிபு மார்பனொரு கோவணமு யங்கு முடை
யா, னென்றபர னஞ்செழுமெ ழுத்துனை செய் நாவினனி யைந்
தால கெலாங், தோன்றவரு ளாதிபரை மந்திரமி ருக்குமன் துங்க
னறிவா, லான்றசிவ ஞானமுனை யென்னவளர் வானவனை யார்மி
கர்வரே. (௬)

சங்கரா சாரிய னன்றெனத் துன்றமா தவமியற்[illegible]
சங்கரா சாரிய ருமமே கொண்டதா டங்கமு[illegible]
சங்கரா சாரியன் றனமனத் துறைகிலா[illegible]மை வாழ்த்துஞ்
சங்கரா சாரிய னென்னுமோர் பெயருடைத் தாறு வன்றான். (௭)

37

ஐந்தையும டக்கியெது வேதிடையொ டுக்குவதவ் வாறது
செய்தே, சிந்தையய ருட்பரசி வத்திடைய மைத்தெழுது சித்
திர மெனச், சந்தயம றச்சலன மற்றவனு ரைத்திடுச மாதி நிலை
யில், வந்தயனி கர்க்குமுனி கண்ணின்முன மண்ணலொரு வாய்
மை பகர்வான். (௮)

வெளியுறமு னின்றறிய ளிபிரம ச[illegible]ரிதவ மேபு ரிவதற், கெளி
யுற மனத்திலுள தென்னெனவு நீயென[illegible]யும் யானென வும்வே, றளி
யறவி னைப்பதல வொன்றெனவு மன்[illegible] [illegible]தி முனமே, களியுற
வோர் சங்கரம காமுனிவ னங்கியொரு கட்டுரை செய்வான். (௯)

பரம்பரதி கம்பரப ரமபரத யாபரப ராகி னதுபால், வரம்
பெறவி னைந்ததுனை யேப[illegible]வு மாறலது மற்று மிலையின், றரம்
பெறவி னல்வடிவு கண்டுகளி கொண்டதெ னுளம்ப யனெலா,
நிரம்புறவ டைந்தனவி தற்குபரி யென்கொலென நின்று தொழு
தான். (௰)

நின்றுதொழு கின்றவன்மு னின்றுதன தாதியுரு வேருறவ
[illegible]ற, னன்றுவிழி கொண்டினிது கண்டிடவ ளித்தபொழு தங்க
சைவிலா, தொன்றலதி ரண்டறவு ளொன்றுமவ னைப்பெரிது வந்
த ருளினும், சென்றவன தங்கைமலர் பற்றியொரு கொன்றைநிழ
ல் சென்றனன்றோ. (௧௧)

அண்டமும கண்டமும டக்கியுயிர் யாவையும கத்த மையவு
ட், கொண்டகுடி லைப்பொருளை யந்தணன்வ லச்செவிகொ டுப்ப
வுடனே, விண்டனன்சிவ ளிப்படல முறுபட மெய்ப்பொருள்வெ
ளிப்படலெனக், கண்டனன ருட்பிரம சாரிபர மாயைதரு கற்ப
னையெலாம். (௧௨)

நீண்டபிர மாண்டமதின் மூர்த்திகள்வி யாத்திகனி றந்த ர
மதாய்க், கூண்டபர சத்திகள்வி பத்திகள்பொ ருந்தியபல் கோடி
விதமாய்ப், பூண்டமைவில் சேதனம சேதனம வற்றினுள் போக
முடனே, வேண்டரிய த[illegible]வவி கற்பமுணர் நாதமொடு விந்து
முதலாய். (௧௩)

எட்டுலக பாலர்திசை யெட்டுவரை யெட்டரவோ ரெட்டு ம
தமா, வெட்டிறையு மூர்த்தமதோ ரெட்டெதி யேழுலகி ரேழும்
வெளிகா, லெட்டிலொரு பாதிமறை யெட்டினிலோ ரைந்துகு
றை யென்ற சுடரோ, டெட்டரிய வண்டமின் டத்துமுணர் வெ
ட்டவறி வெய்தி னனரோ. (௧௪)

வேறு

மறைதரு சத்தப் பிரதித்தின் முன்னர் வழங்கிய வகையெலா
ங் கண்டோ, னறைதரு சதுரங் குலத்தையு மளத்தற் கரும்பெரு
ங் கடவுளா யறிந்தான், பிறைதரு மவுலிப் பிஞ்ஞகன் மலர்த்தாள்
பேசுறுன் மறையினுற் றுதித்தா, னுறைதரும் பிரண வப்பொரு
ளீச னுணர்த்தவெவ் பொருளுமோர்ந் துணர்ந்தான்.

அன்னவன் றுதிகேட் டென்னின்வே றிலையா லறிந்திடென்
றுரைத்தரன் பின்னர், தன்னவு னீயென் சபையிலென் னடனந்
தனைத்தரி சித்துவா ரிதிகும், பொன்னவி ருலக மனைத்தாா ஞ
கப் பொலிதரு காட்சிகா ணென்று, சொன்னவ னிமலன் கமலபா
தத்தைத் தொழுதுசிற் சபையில்வந் தடைந்தான். (௧௬)

அடைந்தவன் சிவஞா னச்சபை நடுவி லலர்கதிர் ஞாயிறோர்
கோடி, யிடைந்தன ஞானத் திகழொளி திரண்டு வெளியினின்
றெழுமல விருள்கீழ்க், கிடந்தனப் படிந்த முயலகன் முதுகிற் கேடி
லான் புரிந்தவா னந்த, நடந்தனைத் தரிசித் துளங்களி கூர்ந்து
ஞானகா னனத்துறைந் தனனல். (௧௭)

அண்டகோ டிகளுட் கொண்டவான் பொருள்க ளனைத்தையு
ந் தன்மனத் தகத்திற், கண்டவே தாந்த சச்சிதா னந்தக லர்தான்
சங்கர குரவன், கொண்டதோர் பொருளங் கவர்க்களித் ததுபோ
ற் கொன்றையன் கொன்றையைக்குடிலே, விண்டதோர் பொருளெ
ன் றுளத்தினி னினைப்பார் மேவுவார் வெள்ளியங் கிரிமேல். (௧௮

ஞானகா னனமும் ஞானவா வியுமெய்ஞ் ஞானபூ ரணவொ
ளிச் சபையு, ஞானமா மமிர்த லிங்கமு ஞான நறுமலர்க் கொன்
றையு ஞர்ன, மானதோர் ஞான தீர்த்தமு மரசு மத்திரி யிருக்கை

யுங் கண்டா, ரானதோ ரூர்தி யாய்க்கொளும் பரன்பே ராட்சியா
ங் காட்சிகண் டவரே. (௧௯)

பாட்டிசைச் சுரும்பர் கூட்டுறு நறவப் பசுந்துணர் கற்பகப்
பொதும்பர், கோட்டினிற் பெறுந்தார் சூட்டும்வச் சிரத்தாற் கொ
ண்டலா கண்டலன் முன்னோர், வீட்டிறுங் காசாங் கவுதமன் சா
பம் விட்டினன் றன்னிடத் ததனு, ருட்டினிற் சிறப்பாஞ் சுசீந்தி
ர மெனும்பேர் காட்டுமஞ் ஞானகா னனமே. (௨௰)

வேறு

எக்கணு முளதோவில் வியன்முதா கலையோடு
முக்கணன் முதலாய மூவரு முறைகின்ற
தெக்கண கயிலாயஞ் சுசீந்திர மெனலாமென்
றக்கண முனிவோருக் கறைந்தன னுயர்சூதன். (௨௧)

முற்றிற்று.— ஆக திருவிருத்தம் ௬௱௨௰௪.

௰௧-வது சங்கராசாரியர் பூசித்தசருக்கம்.

வசிஷ்டன் முதன் மூவர் பூசித்த வகையைச் சொல்லக்கேட்ட கமகிழ்
ந்தோம், மேலான சூதமுனிவரே! உமைக்கொருபாகமளித்த சிவனைச்சங்கர
முனிவன் பூசைசெய்த கதையையோதென்று நைமிசாரண்ய முனிவர்
கேட்கச்சொல்லுவார். தேவர்கள் சந்தோஷிக்க வேதமாதவர்தழைக்க உலக
த்துள்ள ஜீவராசிகள் செழிக்க சோழன் அற்புதமடைய பாண்டியர் துதிக்க
கேரள நாட்டில் வேதவேதியரனைவரும் ஞானவரன் பிறந்தனனென்று
சொல்ல,ஒருகாலத்தில் அந்தணர்களியாகத்திலாகிய விபூதியின் மகிமைமுத
லிய நீதிகளை யறிவிக்கும் வைதீகப்பிராமணர் குலத்தில் நின்மலனருட்சோ
தியானது அவதரித்து, பிறைபதினாறுகலைகளையுந்தரித்து நாடோறும் வளர்
வபோலக், கடிகைதோறும் வேதமுதலிய வெண்ணெண்கலைகளைத்தரித்து
வளர்ந்தனர். வேதம் நான்கும் அதனங்கம் பொருந்திய சங்கமும் விகற்ப
முணரும் போதமும் இதி காசமும் புராணமும் இவையனைத்துங் குற்றமற
வோதி, பிரமசாரியிவரேயென்று பெரியோர் கூற நிறைந்ததத்துவமறிந்து,
பரிபூரணரோடொப்பச்சஞ்சரித்து, சரிதைமுதல் மூன்றையுமுணர்ந்து, சி
வஞானமுணரு மிருதயரும், விருப்புவெறுப்பென்னு மிரண்டினை வென்று
தவம்புரிதயவினரும், முதன்மையான ஈசனென்னும்படி உடன் முழுவது
ம் நீறணி பவரும், யாதொரு பொருளையுங் கருதாதவரும், பரமொன்றை
யே கருதுங்கருத்தினை விடாதவரும், முப்புரி நூலணியுமார் பினரும், சோ

வண்மிலங்கும் உடையினரும், ஐந்தெழுத்துரைக்கும் நாவினரும், உலகெலாந்தோன்ற அருளாதிபரை மந்திரமிருக்குமனத்துங்கன்றிவராச் சிவஞான முனிவரெனவளர்பவருமானார். அவரை யாவர் நிகர்வார்! சங்கராசாரியர் நல்லவரெனநினைந்து உலகம் நெருங்கித்தவமியற்றும். சங்கராசாரியார் நாமத்தையே புலகஞ்செவிப்பாபரணமாகக்கொள்ளும். சங்கராசாரியரைத் தம் மனத்துட் சிந்தியாதவரை வாழ்த்துஞ்சங்கத்தவரை ஆசிரியரென்னும் பெயரைக்கொண்டநானுங்கொப்பானவர். ஐம்புலனடக்கி, எதை பெறுதலிடையொடுக்கவேண்டுமோ அதையதனிடையொடுக்கி, சித்தையைப் பரமசிவத்திலமைத்து, எழுதிய சித்திரம்போலசைவற விருந்து சந்தேகமறச்சலன மற்றசமாதி நிலையில் அமணியர்க்கு முனிமுன் பரமேசுரனருள்வான். அவிதமாக வொன்றையுஞ்சுட்டி யறியற்க, நீ பிரமசாரி விரதம் புரிதல் மனத்தில் யான் எனது நீ எனவும் நினைப்பதல்ல, அனைத்தும் ஏகமென்றாக அவிதமென்றுங்கொள்வதல்ல, என்றருளிய விறையை வணங்கி யொன்றுரைசெய்வார்; பரம்பர சிதம்பர பராபர தயாபர உன்பால்வரம் பெறநினைத்து உன்னைப்பத்தவிதமாக வணங்கு மாறல்லது வேறில்லை; எனதுள்ளமானது உனதெதார்த்தசொருபத்தை அபரோக்ஷாநுபவமாக வறிக்கு! இன்புற்றெனினும் பயனெலாம் நிரம்பவடைந்தனன்; இதற்கோர்கைம்மாறு எனவெயென்று தொழுதார். அவர் முன்னின்று அவர்க்குப் பூர்வசொருபமாகிய தனதான்மசொருபத்தெரியக் கடைக்கணித்தளித்தபோது, அவ்விடத்து நிச்சலனமாய, ஒன்றிரண்டற்ற அத்துவித சொருபமாத்திரமாய் விளங்குமவரை பெரிது வந்து அருளினலவர் கையைப்பற்றி, ஒப்பற்றகொன்றை மாநிழற்கண்ணிருத்தி, பல்லாயிரகோடியண்டங்களையும் அகண்டங்களையும் சேதநசேதனங்களையும் தான் மாத்திரமாய் வியாபித்துத் தன்னுள்ளடக்கி விளங்கும் பிரணவத்தின் பொருளைவலச்செவியில் உபதேசித்தனன். உடனே விழிமாசுகெடத்தெளிபொருள் புலப்படல்போல, மாயை அதன் கற்பனை பிரமாண்டம் அதனையாக்கியளித்தழிக்கு மூர்த்திகள் வியாப்திகள் பராசத்திகள் வியக்திகள் பலவிதச்சேதனங்கள் அசேதனங்கள் அவற்றின் போகங்கள் போக்கியங்கள் தத்துவங்கள் நாதம் விந்து அஷ்டதிசை அஷ்டபாலகர் அஷ்டபர்வதம் அஷ்டநாகம் அஷ்டகஜம் அஷ்டமூர்த்தம் சத்தசாகரம் ஈரேழுலகம் ஆகாயம் காற்று நால்வேதம் முச்சுடர் அண்டம் பிண்டம் இவையனைத்துந்தான் மாத்திரமாய் வியாபித்து விளங்குகின்றேமென்ற விருத்தியற்ற ஞானத்தையடைந்தார். வேதாந்தசுத்தப்பிரமத்தின் முன்வழங்கியவனைத்தையுங்கண்டார். சதுரங்குலத்தை யளத்தற்கரும் பெருங்கடவுளாயுணர்ந்தார். சந்திரனை முடியிலணிந்த பிஞ்ஞகன்றனை வேதத்தாலறிந்தார். பிரணவப்பொருளை ஈசனுணர்ந்த எப்பொருளுமோர்ந்துணர்ந்தவர் அதிகேட்டு; திரிசெப்பிரபஞ்சமனைத்தும் என்னின் வேறில்லாததனால் நான் மாத்திரமாய்ச்சேவித்து விளங்குகின்றேனென்றும் சுவாநுபவத்தாலுணர்

வாயென்றும், என் சன்னதியில் எனது நடனந்தரிசித்து, கடல்சூழ்ந்த உலகமனைத்தும் நானாகவிளங்குகின்ற காட்சியைத் தரிசிப்பாயென்று மருளிய நின்மலன் சிற்சபையில் வந்து சிவஞானச்சபை நடுவிற் பிரகாசியா நின்ற சூரியர் ஒருகோடி உதித்தாற்போல, ஒளிதிரண்டு வெளியினின்றெழுந்து, மலவிருள் கீழ்க்கிடந்ததெனப்படிந்த முயலகன்முதுகில் ஆனந்தத்தாண்டவம் புரிந்து மறைந்தனன். தரிசித்து உள்ளங்களிகூர்ந்து ஞானகானனத்தில் வதிந்தார். அண்டகோடிகளை யெல்லாந் தன்னுளடக்கி வியாபித்த வான்பொருளனைத்தையுந் தனதிதயத்தின் றதாகாரமாகக்கண்ட வேதாந்த சச்சிதானந்தமதிதான் சங்கரகுரவன். அவர் கொண்ட பொருளங்கவற்குக் களித்ததுபோற், கொன்றையை பிரணவத்தை உபதேசித்ததோர் பொருளென்று உள்ளத்திற் சிந்திப்பவர் கயிலையையடைவார். ஞானகானனமும் ஞானதீர்த்தமும் ஞானசபையும் அமிர்தலிங்கமும் கொன்றையும் அரசும் அத்திரியாச்சிரமுந்தரிசித்தவரே பரமசிவத்தைத்தரிசித்தவர். இந்திரன் கௌதமர் சாபத்தையடைந்திருந்து நீக்கிச்சுத்தமான மகிமையால் அந்த ஞானகானனத்துக்குச் சுசீந்திரமென்று பெயர்கூறுவர். இம்மகிமை யெவ்விடத்துமுளதோ! முக்கண்ணன்முதலாகிய மூவருந்தம்பூரண கலையோடு அங்குறைதலாற் றெக்கணகைலாயஞ் சுசீந்திரமெனப்படும் என்று சூதர் நைமிசாரண்ய முனிவருக்குச்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

௰௩-வது ஐராவதச்சருக்கம்.

சங்கர வரகுரவன் சரிதையின் விரிவெல்லா
மிங்கர னளவின் றியம்பினை யினிகன்றே
செங்கர குலிசன்செய் திறமுரை யெனுமுனிவோர்க்
கங்கர வரவென்றே யருண்முனி புகல்கின்றான். (௧)

மேனகை முதலான மின்னனை யார்சூழ்தற்
கானகர் வலனுறேனை வனகவி கைபெற்பாற்
றுனகை யமுல்காமத் தமுறரி யாறுகி
மானகை தருகௌத மன்றரு சாபத்தால். (௨)

ஆண்குறி யொன்றுலே யழகுறு முடலெங்கு
மேண்குறி பெண்குறியா யிரமுறல் கண்டிங்கி
நான்குறி யாய்நின்ற நம்பனை தருளாலே
காண்குறி யாவர்க்குங் கண்ணென வேதோன்ற. (௩)

கோவல னுக்கேபெண் குறியென வேதோன்றத்
தாவற வாழ்காலந் தனிலொரு காலத்திற்
றேவச பைக்கண்ணே செம்பொனும் வெள்ளியுமாய்
மேவுறு போதகலா விவாதம தாயினதால். (௪)

மறையவ னறைகுவனுன் மறநெறி முழுதுமுன
னிறைகுயர் நெறியினிலார் நிறைபொறை முறையதிலார்
கறையுறை மனதுடையார் கடுவிட மனையமெய்யார்
குறையுறு பழிபுரிவார் கொலைசெய்து நிலைதிரிவார். (௫)

கொடியவர் நிசிசரர்தங் குருவென வருபவனி
கடியுள வறிவுடையோய் கனபுக செனுநடையாய்
முடியவுன் னுடனெவரே மொழிகுவ ரெனமறைதிர்
நெடியவன் மொழிதரவே நிதியெதிர் பெருகுசொல்வான். (௬)

ஆயபி சாசருக் கருள்குரு நானே
னீயெனி னல்லோர்க்கே நிகரறு குருவானாய்
போயின னகலிகையாற் போயொரு பெண்குறியாற்
றாயக வுடலமெல்லாந் தோற்றின பெண்குறியே. (௭)

அவ்வான் குறியொன்று லாயிரம் பெண்குறிகொண்
டிவ்வான் புரக்கின்ற விவற்கன் றேகுருநீ
செவ்வான் பரித்தற்குச் செவ்விய னேவிவனிங்
கொவ்வான் பரதாரத் துறைவோ னிறையாமோ. (௮)

பன்னப் படுமோவிப் பாவந் தனையென்னப்
பின்னப் படவெள்ளிப் பித்தனை யாநின்றே
யென்னப் பகர்சொல்லா லிந்திர னந்தரமாய்
மன்னப் படநாணி மற்றொரு சார்புக்கான். (௯)

அப்பொழு தங்கதுகண் டந்தண னுந்தன்மன
வெப்பொழி யாதுறையுண் மேவினன் மேவியபின்
றப்பொழி யாதவினீர் சூழ்புகல் சேருமென
விப்பொழு திந்திரனுக் கிடறக வும்படிதான். (௰)

40

எண்ணின னோர்கரும மிந்திர னைக்கொணர்வான்
கண்ணின னுதவனி காரிருண் மாறுதல்போற்
பண்ணின பாவமெல்லாம் பாற்றலவ் வாற்றலன்முன்
னண்ணிநம் முன்கொடுவா வென்றன னுண்மறையோன். (௧௧)

அந்தணன் மொழியதுகேட் டாதவ னிந்திரன்வாழ்
கந்தன வனமேகி நண்ணின னவன்முன்னெங்
கொந்தள வியதருவின் கோமக னீகுருமுன்
வந்தரு ளெனவன்னான் மனமினை வதுசொன்னான். (௧௨)

உன்மன விருளொழிவா னொருகரு மங்குருவின்
றன்மன தினிலுன்னித் தானுனை யழையென்றே
யென்மன மகிழ்வுறவிங் கேகினன் வருகென்ன
நன்மனு வனையானு நண்ணினன் மறையோன்முனே. (௧௩)

நண்ணிய வாசவனை நான்மறை யோனோக்கிப்
புண்ணிய வேள்வியொன்றாற் போக்குவ னின்னிடரைப்
பண்ணிய வாறுசெய்தாற் பயனுகர் தரவேநா
னெண்ணிய மூவனைநீ யின்றுகோ ணுவென்றான். (௰௪)

புத்தியி தேயென்னப் போயினன் மாதவர்வாழ்
சத்திய லோகத்திற் சதுமுகன் முன்சென்றே
சித்தியி னொருவேள்வி செய்கின் றனனவனே
நித்திய னேவருவா யென்னவந் நின்மலனும். (௰௫)

கருமுகி லெனும்மேனிக் கடவுளன் னொடுகூட
வருகுவ னெனிலியானும் வருவனவ் விடையென்னத்
திருமரு மார்பன்முனஞ் சென்றுபு கன்றிடமற்
றொருதனி முதல்வந்தா னுடன்வரு குவனெனலும். (௧௬)

வேறு

உடுவி லோங்கி யுயர்வெள்ளி யோங்கலி
னடுவி லாயிர ஞாயிறு தித்தன
வடிவில் சோதிமுன் போய்நின்று வாழ்த்தவெங்
கடுவி லோங்கிய கண்டனுங் கண்டனன். (௧௭)

காணு மாயிரங் கண்ணனைக் கண்ணுறீஇத்
தாணு வின்வர வென்னெனத் தன்றுளம்
பூணு மாகுல மும்பொன் புகன்றதும்
பேணும் வாசவன் பேசமகே ணும். (௧௮)

நவ்வி யங்க ணுமைமணாள நாடியே
யவ்வி யந்தவி ரர்ச்சனை செய்திடுந்
செவ்வி யிங்கிது தீர்ந்தபின் னெய்துது
மூவ்வி யன்பதிக் கென்றனு மும்பர்கோன். (௧௯)

வீழ்ந்தி றைஞ்சி விடைகொடு மூதறீ
வாழ்ந்த செஞ்சடை யந்தணன் முன்னுறீஇத்
தாழ்ந்தெ ழுந்தவர் சாற்றிய கூற்றெலாஞ்
சூழ்ந்து சொன்னபின் னந்தணன் சொல்லுவான். (௨௰)

வினைவந் தெய்தில்வி தியென்றெண் ணுதுமிக்
தனைசொங் கேதினிச் சற்றுந்த ளர்வுறேல்
இனைவந் தெய்திடர் நீக்குவன் யானென
முனைவன் சொல்ல முகமலர்ந் தானரோ. (௨௧

முற்ற தற்குற மூவருந் தாமதஞ்
சொற்ற தற்கின் றுன்பொழி தற்குறான்
கற்ற தற்குமோர் காரியமென்மனத்
துற்ற தக்கணு றில்வினை யோடுமே. (௨௨)

என்ற பொன்னையி ரும்பொன் னுலகீனு
னென்ற வேதுதி யென்னவு னாசெய்வான்
மன்றன் மேருவ னாக்குயர் தென்றிசை
சென்ற தென்கடற் குத்தர தீரத்தே. (௨௩)

கூர்ந்த கன்னி குமரிப் பகவதி
சார்ந்த தானத்தின் மேற்கருந் தாபத
ரார்ந்த ஞானவ னமுண்ட தனைச்
சேர்ந்த் தாதி சிவானந்த விம்பமே. (௨௪)

அய்ங் னெய்தி யமிர்தலிர் கத்தைதின்
செங் ணுற்றரி சித்தருச் சித்திடிற்
றிங்கண் மாலையன் மாலையன் சேர்வருன்
பங்க னைந்தப மூங்கணுங் தீருமால். (௨௫)

என்னு நன்மையி ருங்குறை வோரமுன்
றுன்னும் வேந்தன் றெழுதுவ னங்கிமின்
றுன்னு மோகையொ டுவிடை கொண்டவன்
மன்னு மாறுவெள் வாரணத் தேறினன். (௨௬)

தேரு மாவுஞ் சிவிகையும் வானவ
ரியாருஞ் சூழவின் னெய்திவி மானம
தூரும் வாசவ னுற்றன னத்தலஞ்
சாரு மெல்லையிற் சார்வுறு மெல்லையில். (௨௭)

ஈங்கு நிற்றி யெனக்கிதி மூந்திவந்
தாங்கு கூறலுங் கூறின வவ்விடத்
தோங்கு தேரொடு முற்றன னதலாற்
றேங்கு மத்தலந் தேரூர தென்பரால். (௨௮)

நந்தி பின்னு நவில்வனிந் நாளினின்
முந்தி மூவிரு திங்களுந் முன்பிதோ
சந்தி கோரக்க மால்வரை தன்னிலே
வந்தி மாதவஞ் செய்துபின் வ்ரவேன. (௨௯)

மொய்த்த கோரக்க வெற்பின் முகட்டிடை
நித்த தீர்த்தமொன் றுண்டதன் றீரத்தி
லத்த னுதி யவரைநி னைந்தனேன்
மெய்த்த வஞ்செயத் தீர்ந்தது வெவ்வினை. (௩௰)

அந்த வேளையி லந்தணன் வானவர்
தந்த மாசையிற் சூழ்தரத் தாழ்வுற
வந்தம் மால்வரை கண்டனன் வாசவன்
முந்தை மாதவஞ் செய்யுமு றைமையே. (௩௧)

அரிய பொன்பொன் னடிதொழு தந்தவெண்
கரியைப் பார்த்திந்தக் கார்வரை நாப்பணே
விரியத் தீர்த்தமுண் டாக்கென வெண்கரி
கிரியைப் பாய்ந்ததெ ழுந்தது செய்கையே. (௩௨)

ஆய தீர்த்த மவுடத தீர்த்தமென்
றேய பேர்பெற் றியலுமத் தீர்த்தத்திற்
காய முறுமு வாமதிக் காலத்திற்
றோயப் பாவந் தொலையுந் தொலையுமே. (௩௩)

இந்த வாறுகண் டேமகிழ்ந் தக்கரிக்
கந்த வாறறி யந்தணன் கூறுவான்
முந்த வாறுமு டித்தவற் போற்றியோர்
சந்த வாறுகொ ணர்ந்திடத் தக்கதாம். (௩௪)

ஞான கானன நாதனைப் போற்றியத்
தானம் விட்டுத் தரந்தெய்திக் காலசித்
தான தானத் தமர்ந்தக ணேசனை
மான யோகி டம்மைவ ணங்கியே. (௩௫)

மேற்கு வேள்விக் கிரியவ் வியன்கிரிப்
பாற்கு கன்சிறப் பானுறை வானவன்
காற்கு நீவணக் கஞ்செய்து போய்ப்பெரு
மாற்கு லஞ்செறி மாமலை யத்தையே. (௩௬)

கிட்டிப் பாய்ந்தக் கிரியறக் கீண்டுற
முட்டித் தீம்புனன் முற்றமு யன்றுகீ
ழெட்டிப் பாய்தற் கிடந்தது கோடுகொண்
டட்டிப் பாரைகெட் டாறுசெய் தாற்றினே. (௩௭)

தாணு மூர்த்திதன் சன்னிதிக் கேநர
வேணு மென்றவி யாழத்தை வேந்தனைக்
காணு நீள்புழைக் கையால்வ ணங்கியே
சேணும் வாழ்த்திடச் சென்றதவ் வேழமே. (௩௮)

வேறு

வெள்ளி யானையும் பொன்னுரை யின்படி மேவி
வள்ளி மேவும்வேள் விக்கிரி முருகனை மதமே
துள்ளி யானைமா முகத்தனைச் சாத்தனைத் தொழுது
தெள்ளி யற்றமிழ் மலையையும் வணங்குதல் செய்தே. (௩௯)

ஆர்த்த கோட்டுரு முக்குரற் றுனநீ டருவிக்
காத்த யானையை வெளுத்ததோர் யானையுட் கறுவி
நேர்த்த தாமென நேர்ந்துத்தன் வலியெலா நிரம்பப்
பார்த்து வெண்மருப் பாற்கிரி யூடுறப் பாய. (௪௰)

தோன்று தண்டமிழ்க் குறுமுனி குண்டிகைத் துளைமேற்
கான்ற நீர்புறத் தெழுதல்போல் வெளுத்ததிண் களிற்று
ளூன்று பாதலத் தூறுபே ராறுவெற் பூடுற்
றேன்ற தாரையாய்ப் பாரெலாம் வியப்பவந் தெழவே. (௪௧)

ஈடு கொண்டவெண் களிறுகண் டுளமகிழ் வெய்திக்
கோடு கொண்டுழ தாறுசெய் தாற்றொடுங் கூடி
மூடு கொண்டல்போ லேகுதல் பகீரதன் முன்னாட்
சேடு கொண்டவா னதியொடு போதல்போற் சிறக்கும். (௪௨)

துன்று மால்கரி பின்றொடர்ந் தெழுந்தித் தோற்ற
மன்று மாச்சிற கரிந்தவ னமதுவெற் பதனை
யின்று போந்திடென் றவன்களி றதனையே வினனென்
றொன்று மாமுனி விடுத்தபே ராவவம் பொக்கும். (௪௩)

ஆழுங் கோடுழு வழிப்புனன் மலையவெற் பதனைப்
போழு மாகரி முன்புறப் பின்புறப் போத
ரூழு மக்கரி கவுட்குளி நிரம்பியே ததும்பி
வீழு மாமதத் தாறுபின் றொடர்தல்போல் விளங்கும். (௪௪)

இன்ன தாகநன் னதியினைத் தென்றிசைக் கெய்த
முன்ன தாகிய காலசித் தாலய முன்போய்
மன்ன தாங்கண நாதனை வணங்கியவ் வானு
டன்ன தானஞா னடவி தனக்குமேற் காக. (௪௫)

கொணர்ந்து பூருவ திசைக்கண்ணு ளெழுமிடக் குறித்துத்
தணந்து தன்னையே நேரொக்குங் கோரக்க சயிலத்
தணைந்து சென்றுவதன் னிறைவினை மறையினை யாராய்ந்
துணர்ந்த வேதியனைப் பதம்பங்குதவ் விந்திர னூர்மா. (௪௬)

பணிந்தெ ழுந்தவத் தந்தியை யத்தனன் பாராத்
தணிந்து நீகொடு வந்தவின் னதியினைத் தரைமா
தணிந்த வாடையா சுறவிடுத் திடுகென வடுபோர்
துணிந்த வேழமு மன்னதே முறையெனத் தொழுது. (௪௭)

ஊடல் செய்தகன் மாதரைத் தூதர்சென் றுரையா
ளுடல் செய்தரைத் திறைவர்பா லிரிதினி னணுகக்
கூடல் செய்தென நதியினை விடுத்துளங் குளிர்கொண்
டாடல் செய்தது கயிலைநீர் படிந்தெழுந் ததுபோல். (௪௮)

கரியு மாங்கண் மீயிரு வரைத்தொழக் கண்டின்
னரிய கோட்டினால் வருநதி னினியகோட் டாறென்
றுரிய நாமமும் பெறுகவிந் நதிப்படிந் தறவே
புரியு மன்பினோர் கிளைத்தவா முடிகவெப் பொழுதும். (௪௯)

மென்மை யாநதி பன்னதி யுறுகமென் மேலும்
வன்மை மீறுக நியெனக் களிற்றினை வாழ்த்தித்
தன்மை யானநா னுடலிக் கொருவட சாரி
னன்மை யானகோட் டாற்றகன் கரையிலந் நாளில். (௫௰)

அண்டர் சூழ்வுறத் தாணுவி னருள்பெற வரசன்
கொண்ட னூர்தியைக் கொடிபுகுந் தனன்பகிழ் கூரக்
கண்ட நேரம்வான் றருவினை நினைக்க வக்கணமே
விண்ட தாருவு மேவவந் நீழலின் மேவிக். (௫௧)

குருவின் வாய்மொழி கொண்டருட் குருவரு குமரான்
மருவி னுயக வினியனைத் திங்களிற் றடங்கிப்
பொருவின் மாதவம் புரிந்தன னெனமறைப் பொருளைத்
திருவி னர்ந்தருள் சூதனே யினைருந் தவர்க்கே. (௫௨)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௩௭௧.

மேலான சங்கராசாரியர் சரிதமெல்லாம் விரிவுற அரனுக்குச் சமானமான தேவரீர் அருளினீர், இந்திரன் சரிதம் உரைப்பீரென்ற முனிவருக்கு அரசவென்று சிந்தித்துச் சூதர்சொல்வார். மேனகைமுதலாகிய தேவஸ்திரீகள் சூழ கற்பகச் சோலைக்கண் வாழும் வயோதி அகலிகையின் அழகால் உருகி காமாக்கினி சகியாதவனுக் [illegible]க்சபத்தால் ஆண்குறி ஒன்றினால் அழகுள்ளவுடம்பெங்கும் ஆயிரம் பெண்குறி யாதல்கண்டு, உள்ளம் நொந்து கப்பஜைத்தவமுஞற்ற, அவனருளால் யாவர்க்குங் கண்ணாகவும் தனக்குப் பெண்குறியாகவும் தோன்ற வாழுங்காலொருநாள், தேவசபையில் வியாழனுஞ் சுக்கிரனுஞ் சேர்ந்தபோது, பொன்னவன் வெள்ளியை நோக்கி உன்னுண்மற நெறிநிற்பார் அறநெறியில்லார் நிறைபொறைமுறையில்லார் குற்றமுற்ற மனமுடையார் விட்டமனையமெய்யர் டழிசெய்வார் கொலைபுரிவார் நிலைதிரிவார் கொடியார் ஆகியவிப்பேர்ப்பட்ட நிசாசரருக்குக் குருவென வருபவனும் கடியவனும் அறிவுடையோரால் புகரெனுங் கடையனெனக் கூறப்படுபவனுமாகியவுன்னோடெவர் பேசுவார்! என்றுகூற; அவன் முன் சுக்கிரன் இத்தன்மையான விவர்கட்கு யான் குருவானேன்; நீ அகலிகையி னிமித்தம் உடலெங்கும் பெண்குறியாகக்கொண்ட இந்தலோகக்கோ குரு! இவன் இந்தேவலோகத்திற் பிரகாசித்தற்குச் செவ்வியனோ! பரதாரத் துறைவோனாகிய இவன் இறைவனோ! இப்பாவஞ்சொல்லத்தக்கதோ! என்று மனம் வேறுபடவிகழ்ந்து பித்தங்கொண்டவரே யென்று கூற; அச்சொல்லால் இந்திரனும் அந்தரமாய் நாணி மற்றொருசார்படைந்தனன். அதுகண்ட சாருரு தன்மனைக்குச் சகியாமற்றன்னிருப்பிடஞ் சென்று தேவர்களே! கேண்மின் இப்பொழுது இந்திரனுக்கிடநகலும்படியொரு [illegible]மெண்ணினன்; அவனைக்கொணருதற்பொருட்டு ஆதவன் கரியவிருளை மாற்றுதல்போல, அவன் பண்ணியபாவமெல்லாமாற்றக்கதிரவனே! நம்முன் அவனைக்கொடுவா வென்றனன். அதுகேட்டப்பகலோன் மர்தவனத்துக்குப்போய் அவனைச்சந்தித்து இதனையுணர்த்தி, இந்திரனே! அந்தணன்முன் வந்தருளென்ன; வாசவனும் அவன் முன்வந்தனன். மறையோன் அவனை நோக்கி உன்னிடறையொரு வேள்வியாற்போக்குவன், அதற்கு மூவரையுமிங்கழைத்துவாவென்றான். புத்தியென்று சத்தியலோகஞ்சென்று பிரமனை யழைக்க, கரியமால் வருவான் எனின் யானும் வருவேனென; உடனே யவனையழைக்க, பரமன்வரில் வருவேனென; அக்கணம் ஆயிரங்கதிரவன் உதித்ததென்ன விளங்குஞ்சோதியைத்தரிசித்து ஸ்துதித்து நிற்க, கறைக்கண்டன் அம்பரவென்னென்று வினவ; அதற்குத்தன்மனத்துயருந்தவான்புகன்றதும் விண்ணப்பிக்க; சம்பன் உமை யெமைநாடி அருச்சிக்கும் சமையமிது இது தீர்ந்தவுட னும்பதிக்கெய்துதுமென்றருள; அது[illegible]றைஞ்சி பிரஹஸ்பதிமுன் வந்து நமஸ்கரித்து இவர் சொன்னதைப்பின்னர்ச், கேட்ட ஆண்டளப்பான் வினைவந்தெய்தில் விதியென்றென்று சபிமனானை நோக்கிச்சிந்தைநொந்து சற்றுந் தாமேல்! உனை வ[illegible]

றையிதோ நீச்சுவரன் என்று முகமலரும்படி முனிவன் சொல்லி, மூவருந் தாமிதஞ்சொற்றதற்கும், சின்முன் பொழிதற்கும், வேள்வி முற்று வியற்று தற்கும், யான் கற்ற தற்கும், ஓர் காரியமென் மனத்தூற்றது; அவ்விடத்தே சிரில் வினைமாறு பெறுமென்று சொன்ன ஆசிரியனை நோக்கி வாசவன் அஃதென்னை சொல்வாய் [illegible] மருவுக்குத் தெற்காகவும் குமரிக்கு மேற்காகவும் ஞானவனமுன்னடு அதில் வீற்றிராநின்ற அமிர்தலிங்கத்தைத்தரிசித்து அருச்சித்திடில் மாலயன் சேர்வர் உன் பழவினையுந்தீருமென்று சொல்லக், குரவனைவணங்கிச்சந்தோஷத்தோடும்விடைகொண்டு வெள்ளானை மீதேறி தேர்குதிரை சிவிகையோடு வானவரியாவருஞ்சூழ விண்ணிலிருந்து புறப்பட்டு அத்தலநோக்கி வருகையில், நந்திமுந்தி வந்து இங்கே நில்லென்றுகூறத், தேர்முதலியவற்றோடு நின்றனன். ஆதலான் அத்தலத்துக்குத் தேரூரென்று உயர்ந்தோருரைத்தனர். நந்தி பின்னரும் அமரர்கோனைப்பார்த்து உன் வானுளில் இதோ வெதிர்தோன்றுகின்ற கொரக்கர் மலையில் ஆறுமாதந் தவஞ்செய்து வாவென; அப்படியே யம்மலையுச்சியிற் சித்ததீர்த்தத்திலந்தனை நினைந்து மெய்த்தவஞ்செய்யவினைகளர்ந்தது. அக்காலத்தில் அந்தணன் வானவர் தந்தமாலையால் இந்திரனை வந்துசுற்றி மொய்க்கக்கண்டு அரிய குருவின்றிருவடி தொழுது நின்றனன். அப்போது ஐராவதத்தைப்பார்த்து இந்த மலை நடுவில் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கென, வெள்ளானையம்மலையைப்பாயக் கங்கையெழுந்தது; அது ஔடததீர்த்தமென்று பேர்பெற்று விளங்கும்; அதில் அமாவாசை பூரணையித்திதிகளிலாடிற் சகல பாவமுந்தீரும். இந்த நதியைக்கண்டு மகிழ்ந்தகரியைப்பார்த்து அந்தணன் ஐராவதமே! கங்கை குடியைப்போற்றி, ஞானகானன நாதனைவணங்கி, அவ்விடம் நீங்கிய தற்குத்தாஞ்சென்று காலசித்தாலயக்கணேசன் யோகிகள் வேள்வி மலைக்குகன் இவரடி தொழுது, மேகந்தவழுமலையத்தைக்கிட்டிப்பாய செட்டாறு வரும்; அதனைத்தாணுமூர்த்தி சந்நிதிவழியேகொண்டு வரவேண்டுமென்ற வியாழனையும் இந்திரனையும் புழைக்கையால் வணங்கி மேற்சொன்னபடி போய்த்தமிழ் மலையையும் வணங்கி, வலிகொண்டு வெண்மருப்பாற் கரிபூமிப்பாயந், தண்டமிட்டுருமுனி குண்டிகைத்தனைமேல் விழாநின்ற நீர்புறத்தெழுதல்போல், பாதலத்தாறும் போராறுமலைதூடு தாரையாய்ப்பாரெலாம் வியப்பப்பாவி வரதெழ, வெள்ளானை கண்டு சந்தோஷித்துக் கோட்டால் வழி செய்து ஆற்றோடுங்கூட காலசித்தாலயக் கணபதியையும் வணங்கி ஞானகானனத்துக்கு மேற்காய்க்கொணர்ந்து தெற்றிசைக் கண்குறித்துப் போய்க் கொரக்கர் மலையையணைந்து சென்று, வியாழனையும் இந்திரனையும் பணிந்து [illegible] பணிந்த வெள்ளானையைப் பார்த்து நீகொடு வந்தநதியைச் சமுத்திரசங்கமஞ்செய்வி யென்றுகூற; அது முறையென்று தொழுது நதியைக்கட[illegible] கூடச்செய்து களித்து அவ்விடம் விட்டு வந்து இவரைப்பணிய, நோக்[illegible]ட்டிருல் வருதலின் இவ்வாறு கோட்டாறென்று நாமம்பெறும். [illegible] படியுமன்பர்க்கு நினைத்தவா முடிக, மகிமையான தனைத்தையுமி

ந்ததிபொருந்துக, மென்மேலும் நீ பெலமீறுக, என்று கரியை வாழ்த்தி ஞானடவியின் ஒரு வடபாரிசத்திற் கோட்டாற்றின் கரையில் அந்நாளிற்றேவர்கள் சூழ தாணுவின் அருள்பெற இந்திரனைக் கூட்டிக்கொடுபோய் கருணைகூற, அந்நேரம் இந்திரன் தேவதாருக்க[illegible] அங்கணமே அவை வந்து நெருங்க, அந்நீழலினிருந்து குருவின் வாய்மொழியொண்டு தைமாதந்துடங்கி மாதவம் புரிந்தனன். என்று வேதார்த்தத்தை யீந்தருளாநின்ற சூதர் ஓதினர்.

முற்றிற்று.

௰ங-வது தீட்சைச்சருக்கம்.

தவஞ்செய்து பானே யோர்ச் சனைசெய்தார்ச் சனைக்கே யாதி
சிவஞ்செய்த செயலும் போர்வச் சிரன்செய்த செயலு ஞானேற்
பவஞ்செய்த சிந்தை யாய்நீ பகர்தல்செய் யெனவே சூத
னவஞ்செய்நான் முனிவர் கேட்ப நவின்றன னடந்தவெல்லாம். ()

சுத்தமா மகர மாதந் தொடங்கிமா தம்பன் னொன்றுஞ்
சித்தமா மமிர்த லிங்கத் தேகமத் தியின்மூ லத்தி
லுத்தமாங் கத்தின் விண்டு வுடனய னரனை வாழ்த்திச்
சித்தமா மலரா லர்ச்சித் திறைஞ்சினு னிறஞ்செய் தோளான். (௨)

அண்டர்நா யகன்ற னுள்ளத் தன்பினு லால முண்ட
கண்டனுர் கமலம் பூத்த கண்ணனு ரிருவ ராய்வான்
றொண்டனுர் பரவ மூன்று தானத்துந் தோன்றக் கண்டுட்
கொண்டனு னூற்ற வாறு கூறநான் குணிப்பி லேனே. (௩)

சூழ்ந்தனன் சூழ்ந்து கையாற் றொழுதனன் றொழுது தாண்மேல்
வீழ்ந்தனன் வீழ்ந்து மேனி விதிர்த்தனன் விதிர்த்தா னந்தத்
தாழ்ந்தன னாழ்ந்து நேர்நின் றழுதன னெழுபார் வாழ
வாழ்ந்தன னினிநா னென்ன வாழ்த்தினன் வானோர் கோமான். (…)

நண்டகோ டிகளாத் தானீன் றளித்தழித் தருண்மே ருக்கோ
ரண்டபா ணியுமா யார்க்குந் தாயுமா நீயே நின்னைக்
கண்டதோர் முனிவன் பங்கி கன்னிபூண் முலைப்பா லூட்
வுண்டபா லனுமாய்த் தோன்று முன்னையா ரறிய வல்லார். (௫)

அறைதரு மறையொ ஞலா யளப்பதற் கரிதாய் நிற்கு
மிறையுனை யடிகீ ழுற்றே மியாவரு மடக்கு நீயே
நிறைசரா சரங்கு லத்தி னிலிலை லடங்கி நித்த
முறைதரு தானுநீ வாகு முனையெவ ரறிய வல்லார். (சு)

அன்புறன் பர்களெஞ்சு சென்று மனுவகத் தடங்கு நீயே
யின்புறு மகில லோக மெங்கணு மிருப்பக் கண்டோ
முன்புறு பிணியுந் தீர முயல்வுறு மருந்து மேற்றுத்
துன்புறு பவனு மாமுன் றெருநெவ ரறிய வல்லார். (எ)

பெருமையாய்ச் சிறுமை யாகிப் பெண்ணுமா யாணு மாகிக்
கருமையாய் வெண்மை யாகிக் கண்ணுமா யொளியு மாகி
யருமையா யெளிமை யாகி யகமுமாய்ப் புறமு மாகி
யொருமையாய்ப் பன்மை யாகு முனையெவ ரறியற் பாலார். (அ)

இருவரோ டொருவ ஞகி யிருளொடு வெளியும் போலப்
பொருவரு பேத மாகிப் பொன்னொடு பணியும் போல
மருவரும பேத மாகி மண்ணொடு விண்ணும் போல
வுருவரு வாகி நின்ற வுன்னையா ரறியற் பாலார். (கூ)

ஐயநின் னருள்ல லான்மற் றெரையுமோ வறுவு நாயேன்
செய்யவல் லனசெய் தேனுன் செயலல்லாற் செயலே றுண்டோ
வெய்யவல் வினைதீர்த் துய்ய வேயருள் புரிநீ யென்னத்
தையல்பா கனேயே பாக சாதனன் றுதிசெய் தானால். (ய)

மூன்றுசத் திகளுஞ் சேர்ந்த மூன்றுமூர்த் திகளு மொன்றாய்த்
தோன்றுநந் தாணு வன்னேன் றுதிசெயுந் துதிகேட் டுள்ளந்
தோன்றுநீ நினைத்த தோர்ந்தோம் யாமதற் கொரு முன்ன
மூன்றுமோர் சுசிமுன் னெய்தி யுடன்சுசி செய்வோ முன்னை. ()

வேறு

சூர்மமொன்றையன்ந்தனெருவினைக்குலமருத்தவரோரிரு வோரிருநன், ஞர்மனுவஞ்சுடர்மூன்றைமறையோருநான்கைப்பூத மோரைந்தையாறங்கத்தைத், தார்மனுங்கடலேழையோரேழுமா ரார்ந்துஞ்மைவசுக்களோரெண்மரைப், பார்மன்னுமணியொன்பானொன்றெபெத்துருத்திரர்தம்மையும்பாரினில். (கஉ)

முற்றகற்றிசைகாவலர்காவலெண்மூன்றுநாகங்கடோன்றுமி யக்கர்கள், பற்றுகேசரர்கின்னரர்சாரணர்பாதலத்துளுரகர்முனி வரர், மற்றவந்தரர்சித்தர்மருமுதன்மன்னர்தேனுவளர்தருசத்தி யோ, டுற்றதேவகணங்களைற்றுரையுமொருக்குநீயழைத்துக்கொடு வாவென. (கங)

இங்குவந்துகுழீஇயவர்நிற்பயாமியம்பவந்தனைசெய்யெனக் கொன்றையின், கொங்குவந்தசடையான்சொலப்பெருங்கொண்ட லூர்தியெங்கோமானருளிதோ, வங்குவந்தொருமூவருமுன்புனை மைக்கவந்திலரின்றிவரியாருமென், பங்குவந்தனைவாரோவென் றெண்ணிமுன்பணித்தவந்தனன்புரந்தரனியார்த்தனன். (கச)

பார்த்தபோதிலவ்வந்தனைவந்தனன்பாதப்போதுபணிந்தே யோரத்திரிப், போர்த்தபோதனன்முன்னின்றன்றேனெழுமிறப்ப நீறுடெருமாலுநீயன்றே, வார்த்தபோதமறைதேடுநீவெளியா னபோதிலயர்வேதரியர, னோர்த்தபோதிருளேதருளேசெயநீமனத் தினிநினைத்திடவேண்டுமே. (கரு)

காட்டுகின்றிருக்கண்டகண்டவினைகாணுமோவுனைக்கண்டபி ன்றெருண்டன்வி, ஞட்டுவேந்தனிலனுக்குமின்னருணல்குநானுமி ங்காளாகவேண்டுமோ, வீட்டுதுன்பத்துக்காரலனிங்கிவற்கிரங்குவா யென்றிரங்கவிரங்குநீர், சூட்டும்வேணிப்பிரானும்பர்பொன்மனந் தூயதாகவோர்சொற்புகன்றனரோ. (கசு)

கேட்டியிந்திரவின்றுநம்வெள்ளியங்கிரியிற்சென்றுநங்கீர்த்தி யைமூர்த்தியாய், நாட்டியங்கணநாதர்க்குநாதனுநந்திநல்வடிவா மிடபத்தினைக், கூட்டிவந்ததுபோற்கொணர்ந்தால்வந்துகூடுவார் முனங்கூறினபேரெனச், சூட்டிலங்குதிண்டோளான்பரமனைத் தொழுதுவெள்ளிச்சுடர்க்கிரியண்மினுன். (கஎ)

போற்றுமாயிரமாற்றுளதிகமாய்ப்புகலுஞ்சின்மயப்பொன்ம யமாயொளி, தோற்றுநந்தியைமுந்துறவாய்த்துள்ளேசூழ்ந்தஞான வனத்தினில்வந்துவெள், ளேற்றுவாகனன்பாலடைந்தானவனிரு ந்துழுவரிலீசர்க்குத்தென்புறத், தாற்றுமாயனிருப்பிவர்க்கேற்ற வாகவேதத்தயனிருப்பாக்கினன். (கஅ)

அன்றுதொட்டுத்திரிமூர்த்திதானமென்றுனாமஞ்சர்தான வனாதிருத், தொன்றுதொட்டுவரலானஇந்திரன்சுத்தனாருள்சு பாவமுஞ்சூழுதற்கு, மன்றுதொட்டுநெடிப்போன்றன்செய்கையின் மாண்புங்காண்கவளர்ஞானகானத்தென், குன்றுதொட்டுமுன்கூறுங்கடவுளர்கூட்டம்யாவுங்குழீஇவந்தடைந்தவே. (௧௯)

வேறு.

லிங்கம தற்கு மிதழிந ளக்கு மிடையே சீர்
தங்கவி னைத்தோர் சபையமை வித்தச் சபையோ ரா
யங்குரி மைக்கன் புள்ளவர் வெள்ளியல் லாகல் லோர்
வெங்குரு வொத்தமுக் நாற்றுவர் போற்றுற வேசெய் தான். ()

முற்றவ தற்குவ டக்குவ டக்கே முகமா க
வுற்றதோர் காளியு மச்சபை காவ லுறச்செய் தே
மற்றவ ணேசுர ருற்றது கண்டுமெ யாதே வன்
னற்றவ வாசவ னைச்சுசி யேசெய நாடிற் றுள். (௨௧)

சாரிற் சேர்பல ரேதம தானது தாவொய் யிற்
றீரிற் றீர்வது லாதக லாதிது தீர்வா மென்
றோர்வுற் றேகில மாதொரு கொள்கல முதவெவ் ணப்
பாரிற் றேனுநெய் தரவென வேபசு பதிவின் டான். (௨௨)

விண்டொரு தேனுவ தாகிநெய் யேதர வேதா மூ
தண்டக டாகம தேகல மாகவ ளித்தான் கைக்
கொண்டவ னேதழ லாயுயர் நெய்வரு லாகா ணீர்
கண்டவிம் மூன்றுமம் மூவரு மாம்வகை காண்பீ ரால். (௨௩)

வியனில மூவரும் யானென வோர்மொழி விண்டான் விண்
டயனுறு கோள்கல மதிலரி நெய்யுற வங்கே பின்
மயனழ லாய்வழி மூவர்க டானெனும் வகைகா ணுஞ்
செயலறி விப்பது போல வெழுந்தது செந்தீ யே. (௨௪)

தன்றனி முத்திரை யாகிய நந்தி தனைப்பூ சித்
தன்றுன லொத்தநெய் பூடுவி டப்பெரி தாய்வா சு
வன்றனி பித்தமி தாமென வன்னவன் வாழ்வா னிற்
சென்றன் வுற்றத முற்சில தேவர் திகைத்திட் டார். (௨௫)

மின்னிகர் மெய்யுடை வானவ ரற்புத மேயெய்த் தத்
தன்னிக ராகிய மூர்த்தா றந்தணர் சான்றுற க
வென்னிகழ் கின்றதெ னத்தனி நின்றபி ணிறையோ னைப்
பொன்னிக ரீச னழைத்தொரு நன்று புகன்று றேல். (௨௬)

இத்தரை யோரும்வின் ஞோர்களி யாவரு மேகா ன
சித்திரை யொத்துய ராரழ னெய்யிடை நீமூழ் கி
முத்திரை யாகிய நந்தியை யங்கை முகந்தே றிச்
சுத்தரை யொத்தவ பாதமி லாதுதொ லைப்பா யால். (௨௭)

வேறு.

என்றுபு கன்றவ னைத்தொழு துள்ளி லிருத்திய ருத்தியுட
னன்றழ னெய்யி லமிழ்ந்திபோர் நந்தியை யங்கைய டங்கவெடுத்
தொன்றின தோர்வட வானல மேலெழ லூர்திரை வாரிதியிற்
செய்யுப டிந்து முகந்தொரு சாரது சேர்முகி லொத்ததுவே. ()

இந்திர னெய்யி லமிழ்ந்திடு போதவ னேசெய்த பாவவிரு
ளந்தர மீதுமி றாறுவன் யானென வாயிடை மேயதுபோம்
சுந்தர வானடு வேகடு வாயொரு சூரியன் மேவினனுற்
சிந்திய வெத்திசை யேகின தோவிறை தீவினை கண்டிலதால். ()

ஞானவ னத்திரி வேணியின் மூழ்கிய நன்மையர் தன்மையெனத்
தானவ னுத்தம னுகிமு ருட்சபை தன்னைய டைந்தருள்கூர்
வானவ னைத்தொழ வேயவன் முத்திரை மற்றறிதற் கரியோ
னுனவன் மெய்ப்பொரு ளாகம மைத்தன னற்புத மற்புதமே. ()

சாற்றினி ரும்பைப் பரிசன வேதித் தயிலத் திடையிட்டுத்
தேற்றின சித்தர் பசும்பொன தாகச் செய்யுஞ் செயலென்ன
வேற்றினர் தஞ்செய லீதற் புதமென யாவரு மாதரவாய்ப்
போற்றின ரீசனை யேவலம் வந்தனர் பூமழை சிந்தினரால். (௩௧)

அந்தர துந்துமி யைந்துமு ழங்கின ராடினர் பாடினர்முன்
னிந்திர னைப்பெரி தாசி யியம்பின ரிங்கக ளங்கமதாஞ்
சந்திர னொத்தசு சிந்திர னென்றனர் தாபத ரானவர்பின்
சுந்தர ஞானவ னத்தையு மன்றுசு சிந்திர மென்றனரால். (௩௨)

முத்தல முத்தொழில் முக்குண மாகிய மூவரும் யாவருநீள்
கொத்தலர் கொன்றையி னீழலேல் வந்துரு லாவியு லாவிநிறைந்
தத்தல மேவிய விந்திர னைச்சுசி யாக்கிய யோக்கியமா
மித்தல மேமுதன் மைத்தல பேர்சொல் வெத்தல மிங்குளவே ()

மூவுல கத்துள வானவ ரியாவரு முற்றின ருற்ற விண்ணோர்
காவல னைப்பெரி தாகவி யந்துக ளித்தனர் காவலனுந்
தேவர் குழுக்களு மூவர் தமைத்தரி சித்தன ரப்பொழுதே
யாவன் மிருத்தயன் மேவிய வற்புத மாரறி விப்பவரே. (கூ௪)

ஒன்றுறு கொன்றை மிலேங்கமு நச்சடை யுந்தரு மூவருமாய்
மன்றுறு வன்னியு நன்றுறு வேயலும் வந்தரு டேசிகனைத்
துன்றுற நின்றுப ணிந்துயர் வானவர் சூழ்தர வாழ்தருவே
யன்றுறல் கண்டொரு கொன்றையின் மூலமை மர்ந்தன னிந்திரனே.

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௬௪௪.

௰௬-வது தீட்சைச் சருக்கம்.

தவஞ்செய்து பரனைப்பூசித்ததும் அதற்கவன் கருணைசெய்ததும் அப்பால் இந்திரன் நடந்துகொண்டதும் சூதமுனிவரே சொல்லுமென்று கேட்க ஓதலாயினர். தை மாதத் தொடங்கி ஒரு வியாழவட்டம் பன்னிருவருடம் அமிர்தலிங்க நடுவில் அடியில் முடியில் விண்டு அயன் அரன் இவரையருச்சித்து வணங்கி வலம் வந்து கையாற்றொழுது புதத்தினமலர்களித்து உடல் புளகித்து ஆனந்தத்தாழ்ந்து சோர்கின்றமுது ஏழுலகமும் வாழ்த்த, அண்டகோடிகளை ஈன்றளித்தழிக்கு மேருக்கோதண்டபாணியுமாய், முனிபத்தியின் முலைப்பாலுண்ட பாலனுமாய் விளங்கு முன்னையாவருணரவல்லார்! வேதத்தாலளத்தற்கரிதாய் நிற்குமிறைவனே! உன்றிருவடி கீழ்ப்புவிமேல் நடையுமடக்குநீயே, சதுரங்குலத்தினீழலேனடங்கி நித்தம் விளங்குந் தாணுவாணுவையாவரறிய வல்லார்! அன்பரது அன்பான நெஞ்சிலணுவாயடங்குபவனு நீயே! அகிலலோகமெங்கணும் வியாபித்திருப்பவனு நீயே! பழவினைப்பிணியுமதைத்தீர்க்கு மருந்தும் அருந்துபவனும் தீர்ப்பவனுமாகியவனைத்து நீயே! உன் இருத்தியத்தை யாவரறியவல்லார்! பெருமையாய்ச் சிறுமையாய் பெண்ணுமாய் ஆணுமாய்க் கறுமையாய் வெண்மையாய்க் கண்ணுமாய்வொளியுமாய் அருமையாய் எளிமையாய் அகமுமாய்ப் புறமுமாய் ஒருமையாய்ப் பன்மையாய் விளங்குமுன்னை யாவரறியவல்லார்! இருவரோடொருவனுய் இருள்வெளிபோலப்பேதமாய்ப் பொன்னிற்பணிபோல அபேதமாய் மன்னின்போல வுருவருவாய் விளங்கு முன்னையாவரறியவல்லார்! ஐயா! நின்னருளன்றி யெவ்வணுவுமசையுமா! நாயேன் செய்யத்தகாதன செய்தது நின்செயலன்றி வேறுண்டோ! வெய்யவினை தீர்த்து உய்யஅருள் புரிவாயென்று தையல்பாகனை பாகசாதனன் றுதிசெய்தான். முச்சத்தி சேர்ந்த மும்மூர்த்தியுமொன்றாய்த்தோன்றுந் தாணுவிரங்கி நீ நினைத்ததோர்ந்தோம் எமது முன் கூர்மமொன்றையும் அனந்தனொருவனையும் மருத்துவரிருவரையும் சுடர்மூன்றையும் வேதநான்கையும் பூதமைந்தையும் அங்கமாறையும் கடலேழையும் மாதரெழுவரையும் வசுக்களெண்மரையும் மணிவொன்பதையும் ஏகாதசருத்திரரையும் அட்டதிக்குப்பாலரையும் அட்டபர்வதம் அட்டநாகம் அட்டகயும் இயக்கர் கேசரர் கின்னரர் சாரணர் நாகர் முனிகள் அந்தரர் சித்தர் மநுமுதன்மன்னர் தேனு சத்தியோடுற்ற தேவகணங்கள் இவர்கள் முதலான பேரையொக்க வழைத்துவாவென்றருளக்; கொண்டு ஊர்தி எங்கோமானே! முன்மூவரையும் யானழைக்க வந்திலர்; இன்றிவரியாவரும் என்பங்கில் வந்தனைவரோ! என்று முன்பணித்த வந்தனைப்பார்த்தனன். அப்போதந்தணன் ஈசனைத்துதித்து; நின் சந்நிதி முன் இருணிற்குமா! தீவினை காணப்படுமா! நின்றிருண்டனுன விவனுக்கு நின்னுனலது நாளின்றுளாகவேண்டும், இவன்றன் பத்துக்காளல்லன்; இங்கிவனுக்கிரங்குவாயென்றிரங்க, சிவபெருமான் இந்திரனே கேள்! கையிலையிற்சென்று நந்தியைக்கூட்டிவர்தால் முன் கூறியவனைவருங்கூடுவரென்றருளப், பரமனைத்தொழுது வெள்ளியங்கிரியிற் சென்று நந்தியை முன்றுறவழைத்துக்கொண்டு ஞானவனத்தில் வந்து இடபாருடர் பாலடைந்தாள். மூவரில் ஈசற்குத்தென்புறமாயனுக்கும் வடபுரம் அயனுக்குமாக விருப்பிடமாக்கினன்; அன்று தொட்டு சந்தானவனுத்துக்குத்திரி மூர்த்தித் தானமென்று பெயர் வழங்கிற்று. அந்த ஞானகானனத்தின் முன் கூறுங்கடவுளர் கூட்டமியாவுங்குழீஇ வந்தடைந்தன. லிங்கத்திற்கு மிதழிக்கு நடுவில் ஓர் சபையமர்வித்து அச்சபையாரையும் அதற்குரிமைக்கண்ணன்புள்ளவராயும் நல்லோராயும் ஒருவொத்த முன்னூற்றுவரைப் போற்றவைத்து அச்சபை வடக்கே வடக்குமுகமாகக்காளியைச் சபையைக்காக்கச்செய்து; அப்பால் வாசவனைச் சுசிசெய்யத்திருவுளங்கொண்டு தன் பங்கிற் சார்பவர் சோபவாதமானது செய்யிற்றீர்வதன்றி மற்றதிற்றீராதென்றுராய்ந்து நிலமாதே ஒரு பாத்திரமுந்தேனுவெய்யமுதவென்று டசுபதியருள, விண்டுதேனுவாய் நெய்தர அயன் பாத்திரமாயதனைக்கொள்ள அழிப்பவன் தழலாய் மூவருமொன்றுருவானதை காண்மினென்றொரு மொழிவிண்டான் காணுஞ்செயலறி விப்பதுபோலச் செந்தீயெழுந்தது. ஒப்பற்ற தன்னிடப முத்திரையைப் பூசித்து அக்கினிக்கொழுந்தாய்க் காய்ந்த நெய்யிற்போட்டு தேவருமுனிவருமுன்வந்த சகலரும் முன்னாற்றும் வரும் சாட்சியாகவதின்மூழ்கி முத்திரையையெடுத்து பரிசுத்தரை ஒத்து அபவாதமொழிப்பாயென்றருளினாருள; அவ்வாறதின் மூழ்கி முத்திரை யெடுத்தெழுந்தனன்: அவனைப்பற்றி யபாவவிருள் செய்யிலவன் வீழ்போது பற்றவிடமின்றி அந்தராழி னுருவன-

யானென்றவ்விடஞ்சென்றது. இவனும் வானடுவிற் சூரியனைப்போற் பிரகாசிக்கத் தீவினைபோன திசைதெரியாமற் போயிற்று. ஞானவனத்திற்றிருவேணியின் மூழ்கிய தன்மையாலுத்தமனுகி யருட்சபையடைந்து அருள்கூர்வானைத்தொழ அரியயனும் அறிதற்கரியோனுனவனு மெய்ப்பொருளாகமறைந்தனர். இரும்பைப் பரிசனவேதித்தயிலத்திலிட்டு சித்தர் பொன்னுக்குவதுபோல, ஏற்றினன் செயலீதற்புதமென்றியாவரும்போற்றினர்; வலம்வந்தனர் பூமாரிபொழிந்தனர் அந்தரதுந்து பிமுழக்கினர் ஆடினர் பாடினர் முனீந்திரனைப்பெரிதாவியம்பினர் அகளங்கமாகிய சந்திரனையொத்த சுசீந்திரனென்றனர் ஞானவனத்தைச் சுசீந்திரமென்றனர்! முத்தொழில் மூக்குணமுள்ள மூவரும்யாவரும் மூத்தலத்திற் கொத்தலராகின்ற கொன்றையின் நிழலில் வந்து குலாவியுலாவி நிறைந்தனர்; இந்திரனைச் சுசியாக்கிய யோக்கியமான விந்தலத்திற் கொப்புச்சொலவேறெத்தல முளதென்றனர்; மூவுலகத்தாரனை வருந்தேவரும் இந்திரனைப்பெரிதாய்வியந்துகளித்தனர் இந்திரனுர் தேவர்குழூஉக்களு மூவரைத்தரிசித்தனர்; ஆவன் மிருத்து அவன் மேவியவற்புதத்தை யாவர் அறிவிப்பர்! கொன்றை இலிங்கம் தருசபை வன்னியிவையனைத்தையும் வலஞ்செய்து வியாழனையும் பணிந்து சூழ இந்திரன் கொன்றையடியிலமர்ந்தனன். என்று சூதர் சொன்னூர்.

மூற்றிற்று.

௧௩-வது இந்திரன் பூசித்தசருக்கம்.

அசைவற நசையுற வமர்ச்சி பதியுட னத்தல மகிமையெலா,
மிசைபெற சசிபுனே பசுபதி யுரைசெய்வ தித்தல மீதுறிலோர்,
வசையுறு கொடுவினை யிலையிட ரிலைநலம் பெரும்வழி யேவருவோ
ர், மிசையுற வமுதருள் பவர்நுகர் பவரவன மேவியெ மைப்பணி
வோர். (௧)

தோமறு ஞானம டிப்புன ரேய்பவர் தூயசு சீந்திரமென்
றேமுற மந்திர மாகவு ரைப்பவ ரேமதிட மிதுநோக்கித்
தாமுற வந்தனை புரிபவர் போகசு கமெ லாந்துய்த்தே
நாமுறு நன்கயி லாயந மக்கென நண்ணுவர் திண்ணமிதே. (௨)

இங்கெம தாலய மாமிடம் வந்தித ழியைவலம் வந்தோர்கட்
கங்கெம தாலய மீய்வது சத்திய மாமுறு கொன்றைநிழற்
றங்கிய நாளுயர் தென்புல வாணர்த மைக்கரு திச்சுருதித்
துங்கர் தமக்கருள் செய்தவர் செய்தவர் சூழ்கதி யெய்துவரே. (௩)

வேறு.

பார்த்த லத்தறு பத்துநாற் கோடியாய்ப் பரந்துபா வந்தீர்க்குந்
தீர்த்த மியாவுமித் திரிமூர்த்தி தகத்திடை சேருமந் நீரத்தி
லார்த்த மார்கழித் திங்களி லாடினோர்க் கந்தி தொறுமாடச்
சார்த்து மப்பலன் சாருமந் தலம்பல தலந்தரும் பயனல்கும். ()

அரம டந்தையர் மங்கைய ரமரரிங் கமர்தரு நரர்வானிற்
சுரபி யாவினங் காவினங் கற்பகச் சூழனுன் மறைநீழற்
பிரண வந்தனி லிங்கமக் கொன்றையே பிரமமா தரமான
பரம ஞானமே யித்தல மொப்பதிப் பாரிலெத் தலந்தானே. (௫)

இகழி தன்னையு மயனையு மாலையு மென்னையு மென்பாற்செவ்
விதழி தன்னையு மேய்ந்தமா வாசியி லிருஞ்சிவ நிசிதன்னிற்
றிதி பிற்பதி னென்றினிற் கிழமையாந் திங்களிற் சிறப்பாகத்
திதித யிடுபெற வலம்வரு வார்க்கியாஞ் சேரிட மளிப்போமே ()

ஞான கானம மித்தல மகிமையை நவில்பவர் கேட்போர்கேட்
டான கைப்பெரு ளளிப்பவ ரிவர்க்கியா மருங்கதி யளிப்பேமாற்
றூன மியாவுமப் பதியினிற் செயவொன்று தானயு தமதாமென்
றீன மேயிலா வாவற் றீசனன் றியம்பலு மேவன்சொல்வான். (௭)

ஏது மாதவ மியான்செய்தே னய்யநீ யென்னைவந் தினிதாண்டிப்
போது மாபதி மான்மியஞ் சொற்றிடப் போதுமென் றிடப்போகா
தோது மித்தல மான்மிய விரிவெனக் குரையெனப் பரமேச
னீது வாமதே வன்றனைக் கேளுரைத் திடுவன்யா னவனென்றான்

என்ன வேபுகன் றேகின னும்பனு மேகவேந் தனும்வானோர்,
துன்ன வேதிரி வேணியாம் வாவியிற் றோய்ந்துவே தியர்சூழ்ந்து,
மன்ன வேகலிங் கத்தையே வலஞ்செய்து வந்துகொன் றையின்
மூலத், தன்னவேதவி ளேந்தறத் தானுவே யானவேத் தவையின்
கண். (௯)

சென்று தேவர்கள் குழீஇயவ வையினமர் தேவனே யெழு
ஞானக், குன்று போலுறை வாமதே வனக்கரங் கூப்பிமான் மியய்

கேட்ப, நின்று வாழ்த்தியங் கிருந்தனன் கதைசொல நினைந்துபுத்
தகங்கையேற், றென்று கேளெனத் தாணுவை வேண்டியுன்
றுரைத்தன னொருவாய்மை. (௰)

இறைவ னின்கதை கேட்பவ ருரைப்பவ ரெனுமிவ ரிருவேர்
க்கு, நிறைவு றும்பலன் கொடுப்பது நீகதை நீரினுக் கியலாகக்
குறைவ றுந்தநு வேற்றிவ னுற்றிடம் கூற்றுதைத் தவனேயா,
னறைவ னென்றுவந் தேத்தினன் குரவனு மானைமா முகத்தோ
னே. (௧௧)

பின்னும் வாழ்த்துதற் குரியரை வாழ்த்தியே பெருகுதீர்த்
தமுமூர்த்தி, மன்னும் லிங்கமுங் கொன்றையு மாச்சிரா மம்பெறு
வரலாறும், பன்னு மாமது சூதனன் மகிமையும் பகர்ந்துமேல்
பாலாக, மன்னு வேள்வியங் கிரிக்குகன் மேன்மையும் வகுத்தனன்
வகுப்பாக. (௧௨)

வந்த ருத்திரர் பதினொரு வர்கள்பெறு மகிமையு மீன்போ
தந்த வாலயத் தியல்பையு மற்றுமா தவரிமை யவர்மேவந்தன், சிந்
தை கூர்தரக் கேட்பவ ரமிர்தொடுந் தேன்மழை பொழிந்தாற்
போ, லந்த மாதவ னுரைத்தன னிரைத்தன ரலர்மழை யவனெ
ல்லாம். (௧௩)

நாவ தேத்துதி செயவிய முழங்கவென் னுளை யியவாம, தேவ
தேவனை வணங்கியே பூசனை செய்துவெண் கரியேற்ற, காவ தாக்
கியவ் வனத்தினை வலஞ்செய்வித் தலங்குகோன் றையிற் றுன்றும்
பூவ தேமணங் கமழ்சிவ சபைகடிப் புகுந்தனர் புலவோரே. (௧௪)

வாச வன்பர மேசனைப் பூசனை வரிசையிற் செயவேண்டி
நேச வன்புசா நேசிகன் றன்னொடு நிகர்பெற வினவுற்றுப்
பாச வன்பிறை தீர்ந்தசிந் தையிற்சுசி பதிதப தியையுன்னக்
கேச வன்புகழ் விச்சுவ கன்மனுங் கிருட்டிணன் பணிகேட்ப. ()

கிட்டி நின்றதோர் விச்சுவ கன்மனே கேளெனை யாள்வார்க்கு
விட்டி லங்குபொ னாலய மியற்றுறை விடுத்தலு மவன்வான
மட்டு யர்ந்தகோ யிலைச்செய்தக் கோயிலின் மட்டிலுத் தரவாவி
தொட்டி யைந்தநந் தனவனத் தோடுபூஞ் சோலையுஞ் செய்தானால்.

வருண நான்குறு வீதியும் வீதியின் மாடகூ டமுமுந்நா
றருண யுந்தவந் தனர்தமா ளிகையுநீ ளன்னசா லையுமியாவும்
பொருண யந்தவிந் திரபுரி யெனவவண் புரியவிந் திரன்கானூஉக்
கருணை தந்துபல் பொருள்களும் விச்சுவ கன்மனுக் களித்தானே.

தாணு நாதனை யறுபத்து நான்குப சாரபூ சனைசெய்யப் (௧௭)
பூணு மாசையால் வெள்விடைக் கொடிமுதம் பொன்செய்தே நீ
காணு மாகிலங் களிகொளப் புரிந்துதன் கண்களா யிரத்தாணு
மேணு லாவிலிங் கத்துமு வுருவுகண் டேத்தவந் தெதிர்தோன்ற.

கண்டு கண்டுளி தாவுடல் புளசெழக் கரங்கள்சே கரமீதிற் (௧௮)
கொண்டு கொண்டுபே ரின்பசி தளக்கடற் குளித்துளங் களித்தா
பண்டு பண்டுள முனிவரர் ரமரர்பூ பாலரன் பாற்காண
விண்டு விண்டசெய் யழலிடைக் குளித்துமுன் வெவ்வினை யொழி
த்தானே. (௧௯)

வேறு

அவ்விடத் தப்போ தற்றுளோ ரெவரு மண்டர்கோன் றெ
ண்ட னுதலினுன், வெவ்விடத் திருண்ட கண்டனுமு வடிவும் வெ
ளிப்படக் கண்டுநன் வெய்தா, ரெவ்விடத் தவரும் புகழுமிந் திர
னுக் கிரங்கியென் னருளினி னிதையன்று, செவ்விடப் பட்டாய் நி
னக்குவேண் டுவன செப்பெனச் செப்பினன் செம்மல். (௨௰)

செம்மலம் புயத்தாள் கைதொழூஉப் பரவித் தீவினை யாவை
யுந் தீர்த்தா, யிம்மல ரிதழி தனையிலிங் கத்தை யெளியனேன்
வலஞ்செயச் செய்தாய், [illegible]ம்மல மகற்றும் வாமதே வன்பான்
முதற்றல மகிமைகேட் பித்தாய், மெய்ம்மலர் வடிவு காட்டினை யி
னிநான் வேண்டுவ தீண்டெ[illegible]குவதே. (௨௧)

என்னுமன் னவனை நோக்கிநீ கேளென் றியம்புவ னையம்புனை
பவன்சீர், றுன்னுமிச் ச[illegible]பமுந் [illegible]றுவின் னவருந் தூயவந்
தனர்களா யென்னைப், பன்னுமாச் சனைசெய் திங்கினி திருப்பப்
பைம்பொனுட் டும்பரேத் தெடுப்ப, மன்னுபோ கங்க ளுகாந்தி
னி திருத்தி வான்சத் தானவிவ் வகத்தில். (௨௨)

இக்கலி யுகம்போய்த் துவாபர யுகம்வந் தெய்துநாள் விச்சுவ
சன்மன், மிக்கவென் றனையர்ச் சனைபுரி குவனவ் வேலையிற் கங்கை
மா நதிவந் தொக்கும விலிங்க மூலமுற் றதுநா னொருமுகத் தாற்
புகுந் துரகர், தொக்கவேற் பிலமும் வழியதாச் சென்று துன்று
மங் ககன்றுமுன் றோன்றும். (௨௩)

முண்டக விருக்கு மண்டகோ ளகையின் முழுதுமுற் றொழு
துபா தாளத், தெண்டக வுறைவோர் குறைதவிர்த் துறைவ தெ
வ்வழி யேகுமவ் வழியே, கண்டக மகிழ்ந்திங் கெய்தியங் குளரெங்
கழலினை வணங்கவக் கங்கை, மண்டுரு மதல நெறியடைந் திந்த
வனத்தினின் றகன்றுகிழ்த் திசைபோய். (௨௪)

ஒருமுகங் கொடுசென் றுவரிபுக் கவணின் றுடனெழுந் தெ
ழுவ ரருதிக்குந், திருமுக மாயங் குறையுமக் கங்கை சேருமற்
றோர்முகங் கொடுபூந், தருமுக விண்ணாட் டேகுமவ் வழிநீ தா
னிமை யவரொடு மிரவில், வருமுகப் பால்வந் தெனைப்பணிந் தே
கி வானநா டாளுதி போகி. (௨௫)

வேலையின் றுறை தீர்த்தத்தின் மருங்கின் மின்னிதழ்க் கன்
னிபொன் னிதழ்ப்பூ, மாலையங் கையிற்கொண் டென்னையே நினைத்
தென் மனையளாத் தவம்புரிந் துரையு, மாலையந் தொழுதி யென்
முடிக் காட்டு மப்புனல் காட்டுது மதுகா, றேலவிங் குறைதி பின்
னருன் பொன்னாட் டேகுதி யென்றனன் னிறைவன். (௨௬)

பின்னரச் சபைக்கே யுரியராய் வகுத்த பெரியர்மூந் நூற்றுவ
ரன்னோன், முன்னர்வின் றடியே முற்றுமிங் கமர்வோ முழுதுநீ
யருள்செய்வா யெனினு, நன்னரசு புடனின் னகர்புரந் தெமை
யென் னுளுடன் னின்றெவர் புரப்பர், ரன்னரின் னவரென் றரு
ளென வதுகேட் டவர்க்குநந் தானுமொன் றறைவான். (௨௭)

வேறு

நீயி ரிங்குவே தியர்களாய் [illegible] னெறிநும்
முப்பாரங்களின் றெம்மையெம் முருவமாய் மருவு
மாயி ரங்கணன் றொழுகின்ற கொன்றையை யருச்சித்
தேயி ருங்கருத் தேயொரு மித்திவ ணென்றும். (௨௮)

இங்கி தன்வட பாலமயேந் திரகிரி யதன்கீழ்த்
தங்கி யென்னையக் கண்ணனர்ச் சிப்பனத் தலத்தி
லங்கி நன்குல வேந்தனு மயனென்போ னளித்த
பொங்கி எங்கும ரன்னுள என்னளன் போல்வான். (௨௯)

ஐந்தை வென்றவா லாயிர்த னெனும்பெய ரண்ண
றந்தை போயபின் றயரத னகற்றவே தனித்து
முந்தை நீத்தது ன்றென வென்றனை முன்னிச்
சிந்தை கூர்சகோ தரியொடு வந்தவண் சேர்ந்தான். (௩௰)

சேர்ந்து மாலிடப் பாலெனைத் தெய்வவே தியரைக்
கூர்ந்த ருச்சனை புரிபவ னவனைநீர் கொடுவந்
தார்ந்த வின்னக ரவன்கணுய்த் திடிலர சாட்சி
சேர்ந்தோர் வெண்குடை நீழலிற் புரப்பனின் னிலத்தை. (௩௧)

ஈது செய்திரீண் டிருத்திர்நன் காகவென் றீச
னோதும் வாய்மையா ரமிர்தெனச் செவியினூ டுறவப்
போதவ் வேந்தனைக் கொணருவ மென்மனம் பொருந்திக்
காத னந்தியை விடுத்தனர் துதிசெய்தக் கணத்தில். (௩௨)

சென்று நீடிருப் பாற்கட லெனுந்தி தீரத்
தொன்று மாயவ னைத்தியா னஞ்செய்தங் கொளிசேர்
குன்று போன்றுயர் தோன்றலைக் குறுகிநிற் கொணர்வா
னின்று நின்வயின் விடுத்தன னிறைவனென் றியம்ப. (௩௩)

அண்ண லோர்வகை யருமறித் தவனிணை யடிதாழ்ந்
தெண்ண மவ்வண்ண யென்னிலஃ தாகவென் றீசன்
கண்ண னென்றிவர் தமைத்தொழ வவர்மனங் களித்து
வண்ண நீடொளி வாளுடன் கேடகம் வழங்கி. (௩௪)

அரசு செய்குவா னினிதவ னேகென வவனு
முரைசெய் தங்கையோ டங்கவற் றொழுதெழுந் துலகோர்
பரசு நந்தியின் சென்றுபூங் கொன்றையாம் பரனைத்
திரைசெய் வாவியைத் தானுவைத் தெரிசனை செய்தான். (௩௫)

இறைவ னீண்டடைந் தனனென முனிவர ரியற்ற
மறைகொள் வேதிய ராதியோ ரெதிர்கொடு வரிசை
குறைவு றுதலெய் தெமையெலா மருநெறி கூறி
முறைவ மூதுகாத் தருளென வியந்தனன் முழுதும். (௩௬)

உலகின் மன்னுயிர்க் கின்னுயி ரன்னவ னுடனுற்
றிலகு கங்கையை யங்கொரு வேதவித் திவனென்
றலகில் கீர்த்தியோ ரந்தணன் வேட்பவாங் களித்துத்
திலக மன்னவ டருமரு கர்களொடுஞ் சிறந்தே. (௩௭)

இன்ன வாகவன் னகர்புரந் தனனவ ணிருப்ப
வன்ன சாலம்வெள் ளானைசெவ் வானேர் பவனைத்
தன்ன வாவொடு பிரந்துநீ யென்முனஞ் சாரென்
றுன்ன வானிறைக் கருளுநந் தாணுவொன் றுரைக்கும். (௩௮)

தான ஞானவித் தலத்திற்கு மேற்குயோ சனையொன்
றான வெல்லையி லாதிகே சவனுள னவனை
மான ருத்திர ராகிய பதினொரு வருஞ்சூழ்ந்
தீன மில்குணத் தாற்றவர் போற்றவிற் றிருந்தான். (௩௯)

தூய ருத்திரர் சூழ்தர நடுவில்வாழ் சோதி
மாய னைப்பெருஞ் சக்கர நதிவலம் வருமா
லாய வன்னதி கங்கையைச் சேர்க்குமங் கதனிற்
போயோர் நாட்படிந் தோர்களே மனிதரிற் புனிதர். (௪௰)

வருக்கை வாழைமாத் தாழைபல் பழங்கொடு வானோ
ரிருக்கை யெய்தலன் னதியிரு பால்கரத் தேந்தித்
தருக்க னிக்கதோர் கனியதிக் கனிக்குநேர் தகாதென்
றுருக்கொள் செம்பொன்னுட் டவர்கொள நீட்டல்போன் றல
வும். (௪௧)

நீதி சாதுமெஞ் ஞானிக ளுளமெனத் தெளிந்து
சோதி நாண்மலர் களைத்திரைக் கரங்களாற் றூவிக்
கோதி லாப்பல கனிகணி வேதனங் கொடுத்தே
யாதி கேசவன் றனைவலஞ் செய்யும்வாட் டாறு. (௪௨)

அந்த மாகதி தவிர்ப்பதந் நாதிகே சவனைச்
சந்த மாமல ரானருச் சனைசெயுஞ் சமையத்
திந்த மாகிலந் தொழவவ னெய்துவ னென்ன
முந்த மாங்கரிக் கறைத்தகன் றனன்மறை முதல்வன். (௪௩)

அன்ன வாறுகேட் டவ்வாசீ ராபத மமலன்
சொன்ன வாறருந் தவஞ்செயப் புகுந்ததாற் றாயோ
ருன்ன வாறுமா முகன்சதை யினிதுள துமக்கிங்
கின்ன வாறெனச் சொல்வதே பெரிதரி தெவர்க்கும். (௪௪)

கந்த வேள்செயல் சாந்தமெக் காந்தந்தோர் காண்டத்
தந்த மேசசிங் கிரத்தல மகிமையங் கதனிற்
சந்த வேலன்வேள் விக்கிரிக் கதையவன் றுதை
முந்த வோதிய தென்றனன் சூதமா முனிவன். (௪௫)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௪௫.

115126

௯-வது இந்திரன் பூசித்த சருக்கம்.

அப்போடனை வரலிருக்கு மிந்திரனுடன் சம்புவாகிய பசுபதி அத்தல மகிமை யெல்லாம் அருளிச்செய்யலாயினர். இத்தலத்தடையிற் பழிபொருந்திய தீவினை இடமு இவையில்லை; நல்வினை வழிவருபவரும் தோளாமுத லிப்பவரும் அங்குன்பவரும் அங்கே சென்றுறைப்பவரும் ஞானதீர்த்தமாடுபவரும் சுசீந்திர மென்று நையேமன்[illegible]மாபுரைப்பவரும் எமதுஸ் தலகோயில் நமஸ்கரிப்பவரும் மோக்ஷமுறுவர்த்தும் [illegible] எமது கைலை யைத்தமதெனவடைவர். எமதாலயத்தில் வந்து இதந்[illegible]செய்ப வர்க்கு கைலையையளிப்பது நந்தியம்; கொன்றை நிழலிற்[illegible] தேவ்புல வானோர் கடன்செலுத்துவோர் நற்பெய்துவர்; உலகத்திலுள்ள [illegible] நாற்கோடி தீர்த்தங்களுக்கு திருமுக[illegible] கத்திடைசேரும், மார்கழி[illegible] லதிராடிதோர் சகல தீர்த்தந்திருமூழ்கின பலனடைவர்; அத்தலம்[illegible] லத்தரும் பாலனுறும். தேவல்[illegible]கையர் தேவர்கார் [illegible] ஆகினம் கற்பகச்சோலை காவினம் [illegible] நிழல்கொன்றை [illegible] ணவஷிக்கம் பிரமமானதான் பிரம[illegible]த்தலம் ஆதலானிந்தலயித்த கொப்பது! கொன்றை அயன் அரி உமை [illegible] அமாவாசி திவசிச ஏகாத சி சோமவாரம் இத்தச்சுதினங்களில் பிரதக்ஷணஞ்செய்வோர்க் கியாக்னை லையையளிப்பேம்; இத்தல மகிமையையுரைப்போர் கேட்போர் பொருளளி ப்போர் இவர்க்கியாங்கதியளிப்பேம். அப்படியிற் செய்யுந்தானம் ஒவ்வொன்

றம் அயுதமாம்; என்று வாசவற்கீசனருளினர். இதற்கிந்திரன் ஐய! என்னை வந்தாண்டு இத்தலமகிமைபைருளயான் என்ன மாதவஞ்செய்தேன்! அம்மைதயின்னம் விரித்தருள்வா யென்றுகூற; யாறுளவாம தேவனைக்கேள் உரைப்பானென்றருளி மறைந்தனன். வலாரிவானோர் செருங்கந்திரிவேணியின் மூழ்கி, இலிங்கத்தை வலஞ்செய்து கொன்றையடியில் வேதவிண்ணோர் சூழஞானக் குன்றுபோலவிளங்கும் வாமதேவனைச்கைகூப்பி, மான்மியங்கேட்க வந்திருந்தனன். முனிபுத்தகங்கையிலெடுத்துக்கேளென்று தாணுவைப்பிரார்த்தித்து, இறைவன் கதை கேட்பவர் உரைப்பவர் இருவோர்க்கும் பலனளிப்பவர் யாவரும் நீயே! என் குறைவறத்த நுவேற்று இவனுற்றிடில் அறைகுவனென்று அருளினமையாற், கூற்றுதைத்தவனே! யானறைகுவனென்றேதந்தி, ஆனைமுகத்தனையும் மற்றைத்தேவர்களையும் வணங்கி, தீர்த்தம் மூர்த்தி இலிங்கம் கொன்றை ஆச்சிராமம் இவற்றின் வரலாறம், மதுசூதனன் வேள்விமலைக்குகன் இவர்மகிமையும் மற்றுள்ளமகிமையும், மழைபொழிந்தாற்போலுரைத்தனன். உம்பர் அலர்மழையாலிரைத்தனர்; அமரர்கோன் உடலிளக காலினால் வாமதேவனைத்துதிசெய்து, ஈசனைவணங்கிப்பூசனைசெய்து அவ்வனத்தை வலம் வந்து சிவசபையிற் புகுந்து பரமேசனை யருச்சிக்கவேண்டித் தேசிகனோடும் விசுவகன்மாவை நினைக்க, அவன் வந்து என்னையழைத்த பணியென்னென; என்னை யாழ்வாற்குப் பொன்னாலயமியற்றென்றுகூற; அவன்வானளாவியகோயிலும் அதன் வடக்கு வாவியும் நந்தவனமும் சோலையும் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் வீதியும், வீதியின் மாடகூடமும் முந்நூற்றந்தணர் மாளிகையும் அன்னசாலையும் மற்றனைத்தும் இந்திரபுரி யென்னவமைத்தான். அதைக் கண்டு களித்துப் பலபொருளுதவினன். அப்பால் தாணுவை யறுபத்துநான்குபசாரப்பூசைசெய்ய வாசையாய்த்துவஜாரோகணமுதல் இரதாரூடம் வரையுள்ள விழாவியற்றத், தீ[illegible]தன் மூவருவோடு காக்ஷிகொடுத்தருளத்; தன் கண்ணுயிரத்தானுமானந்த பாஷ்பம் பெருகவுடலபுளகிப்பக்கரஞ்சிரமேற் கூப்பிப்பேரின்பக்கடலிற் குளித்தார்; அப்போதவ்விடத்துள்ளாரெவரும் அண்டர்கோன்றெண்டனுதவினுனிலைகண்டன் மூவடிவும் வெளிப்பட தரிசித்து வந்தார். முன்முனிவரமரர் முதலியோர் காணவழனெய்யிற் குளித்து வெய்யவினை தீர்த்தவன், எவ்விடத்தவரும் புகழ இந்திரனுக்கிரங்கி யென்னருளினின்னிருதயஞ் சுத்தமாய் விடப்பட்டாய், ஆதலின் வேண்டுவ கேளென்றீசனருள; இந்திரன் அயனுற்றுதிக்கப்பட்ட பரமனே! இத்தீவினையாவையுந் தீர்த்தவனே! கொன்றையையும் இலிங்கத்தையும் வலஞ்செய்வித்தவனே! வாமதேவனால் மூர்த்தி மகிமை ஸ்தல மகிமை கேட்பித்தவனே! சத்தியசிற்கன வடிவைத்தரிசிப்பித்தவனே! யான் வேண்டுவதிண்டுறைகுவதேயென்றான். அவனை நோக்கி இச்சைபையின் மூந்நூறு தேவர்கள் அந்தணரா யென்னைப்பூசித்திங்கிருப்பவும் தேவர்களேத்தவும் நிலைபெற்றபோகம் புசித்திங்கிருத்தி, இக்கலியுகம் போய்த்துவாபரயுகத்தில் விசுவ

கன் மாவெனைப்பூசிப்பான், அக்காலையின் மூன்று முகத்தோடு கங்காநதியானது அவ்விலிங்க மூலத்திற்றேன்றி, ஒரு முகத்தாலெழுது வாரவழியாய் நாகலோகஞ்சென்று அங்குறைவோர் குறைதவிர்த்தெம்மைத் தொழப்பரவியும்; மற்றொருமுகத்தான் மூண்டகனிருக்கும் அண்டகோளகை மட்டும்போய் அங்குள்ளாரெமைத்தொழப்பரவியும், அதன் வழி இமையவரோடும் எனைப்பணிக்தேகிவான நாடாளுதி, எனக்கபிடேகஞ்செய்யுந் தீர்த்தங் காட்டுதும் அது வரையுமிங்குறை நீ பின்னர் நின் பொன்னுடாளுதி என்றருளினர். பின்னர் அச்சபைக்குரியரான மூந்நூற்றுவர் வந்து தொழுது அடியே மிங்கமர்வோம்; முற்றுநீ யருள்வாயெனினும் அன்டேவடுகூட விந்நகர் புரந்து எமையென்னுளும் புரப்ப வரியாவர் அருள்வாயென; நீயிரிங்கு வேதியராய் வேதநானெறிவழுவாது எம்மையுங் கொன்றையையுமருச்சிப்பீர், இதன் வடபால் மயேந்திரகிரியின் கீழ்த்திசையிற் கள்ளன் எனையருச்சிப்பான் அந்தலத்தில், சூரியகுலத்தில் வந்த மயனென்னு மாயன் பெற்ற களனுக்கொப்பான வாலாயிர்தனென்னும் பெயரான் புலனைந்தை வென்றவன் நன்றக்தை போயபின் தயாதனவனையகற்ற, அவன் பழக்கமை நீத்தது நன்றென்று என்னையே சிந்தித்துத் தன்மேலிரங்கிய சகோதரியோடும், இவன் வந்து என்னையும் வேதியரையும் அருச்சிப்பான் அவனைக் கொடுத்து இந்நாட்டையளிக்கில் அவன் ஒரு குடை நிழற் கண்ணுள்வான். இது செய்து இங்கிருப்பீராக வென்றருள; அது கேட்டு அவ்வேந்தனைக்கொணர்வேமென் மனம் பொருந்தி நந்தியை விடுத்தனர் அக்கணத்திற்சென்று திருப்பாற் கடலைவ்னுர் நீரத்தெழுந்தருளியிருக்கு மாயவனைத் தியானம்பண்ணி, மலைக்கொப்பான அவ்வாசனை யேடுத்து உன்னைக்கூட்டி வரும்படி யென்னை விடுத்தனன் என்று சொல்ல; சிறியேனையும் ஒருபொருளாகக்கொண்டதோ! வென்று பரசிவத்தின் திருவடிதொழுது அதன் சருத்தெவ்வண்ண மவ்வண்ணமாருகவென்று [illegible] கண்ணனிலவரைத் தொழ அவர் திருவுளக்கூர்ந்து வாளுங்கேட்கும் கொடுத்து அவ்விடத்திற் போயரசாக்ஷிசெய்வாயென்றனுப்ப, அவரைத்தொழுதெழுந்து உலகோர்போற்ற நந்தியின்சென்று, கொன்[illegible]யாம் பானை வாவியைத் தாணுவைத்தரிசித்தான். அரையன் இங்கு வந்தனனென்று முனிவர் மறையவர் முதலியோர் எதிர் கொண்டு வந்து வரிசைசெய்து, எமையொமனுநெறி முறைவழுவாது காத்தருளெனச், சந்தோஷித்து மனனுயிர்க் கின்னுயிரானவவன்றன்றங்கையை வேதவிர்த்தியார்த்தியாகிய வோரந்தணன் வேட்பக்கொடுத்து, அவள்கட்டுற்பவிக்கு மருகரோடுஞ் சிறப்பாக வந்நகரை யரசாக்ஷிசெய்திருந்தனன். அக்காலத்தில் வெள்ளானை செவ்வானை யொத்தவனைக் காக்ஷிகொடுத்தருள்வாயென்றனம்பிற்றுதிப்ப, இறைவன், இத்தலத்திற்கு மேற்காக வொருயோசனை தூரத்திற் பதினொருருத்திரர் சூழத் தவர்பொற்றக கேசவன் வீற்றிருக்கின்றான்; அவனைச் சக்கரநதி வலம் வரும்; அது கங்கைக்குச்சமானமாம்; அதிலொரு நாளேனும் படிந்தவரே மனிதரிற் புனி

ரர்; அந்த வட்டாற்றிற் படிந்து கேசவனை யருச்சிக்குஞ் சமயந்திலிவ்வுலக த்தோழ அவ்விடம் வருவேனென்று கரிக்கறைந்து மறைந்தனன், அது கேட்டு ஐராவதருஞ்சொன்ன வாறருந்தவஞ் செய்யப்புகுந்தது. ஏகைமிசார ண்ணிய வாசிகளே! இனி ஆறுமுகன் கதையுளது அதை யின்ன பிரகாரமெ ன்று சொல்வது அரியபெரியதாம். அக்கந்தவேள் சரிதத்தைக் காந்தத்தி லோர்காண்டத்திற் சுசிந்திர மகிமையில் வேள்வி மலைக்கதையைச் சிவன் முன்னருளினன். என்று சூதர் சொன்னர்.

முற்றிற்று.

௰௫-வது வேள்விமலைச் சருக்கம்.

அன்ன தாயினும் வேள்வியங் கிரித்திற னினைந்து
முன்ன தாகயான் ஞெருத்துமக் குரைத்ததன் முறைமை
பின்ன தாகயான் விரித்துணர்த் துவனெனப் பேச
வின்ன தாமென வம்முனி வரர்க்கவ னிசைப்பான். (௧)

அன்று கொன்றைமூ லத்தில்வா சவன்றனி யசுவ
நின்று மாதவம் புரியநம் பரமனு நினைந்து
நன்று நான்முகன் வடிவமாய்ப் பரியின்முன் றோன்றி
நன்று நின்செய லென்றதற் கின்னண நவில்வான். (௨)

ஏர கமெனும் வேள்வியங் கிரியது விதன்பாற்
சூர கந்தனை வேல்கொடு குடைந்தரோர் தோன்றல்
கார கம்பெறு நறுங்குழல் வல்லியைக் கலந்தே
சீர கம்பெற நின்றன னவன்சதா சிவனே. (௩)

வேறு

வித்தவெற் பினிற்சுரர் வியப்ப மான்வயிற்
றந்தயான் மணிதனைத் தலத ரித்தென
வந்தவல் லியைத்திரு மணஞ்செ யக்கொணர்ந்
திந்தவேள் வியங்கிரிக் கெய்தும் போதினில். (௪)

தேவரு முனிவருஞ் சித்த சாரணர்
யாவரும் வித்தியா தரரு மேல்நெறியின்
மூவரும் வந்தவண் முந்தி னுரெனி
லோர்வரு மக்கிரிக் கொப்பென் சொல்வதே. (௫)

சோதிசா கம்மணி விளக்குஞ் சூழ்ந்தொளிர்
சோதிமா மரந்தரு சுடருந் தெய்வதச்
சோதிமார் மெய்யொளிப் பிழம்புந் தோமிலாச்
சோதிமா மயமெனத் தோற்று மக்கிரி. (௬)

வானுளோர் சொரிமலர் மழையிற் றண்ணிறுங்
கானுளார் மலர்மழை பொழியக் காரெனத்
தானுளாந் துந்துமி முழக்கிற் றண்டலைத்
தேனுளா மருவியின் றிரளங் காக்குமே. (௭)

வேறு

காதத் தும்புரு நாரத கீதமு நடுவே
கீதப் பூவையுங் கிளிகளுங் கீர்த்தனங் கிளக்கும்
போதித் தேவரம் பையர்நடம் புரியுமப் பொழுதே
காதற் றோகைமா மயிலினத் தாடலுங் கலக்கும். (௮)

தூசன் மாலயனி றனித்தனி வீற்றுவீற் றிருப்ப
வாச வன்முதற் றேவரு மவணவண் வதிய
நேச வைந்தரு கரபிசிந் தாமணி நிதியம்
பாச வாகுதித் திரவியம் யாவையும் பரப்பு. (௯)

உலகின் மங்கள மிக்குறு மென் வசுக்கடோர் நிரைப்ப
விலகு நான்முகன் மனைவியோ முதற்சடங் கியற்ற
வலகில் வானவ ரியக்கர்கின் [illegible] கொண் டாடத்
திலக வானுதன் முனிவர்பன் னியர்குழாஞ் சிறப்ப. (௰)

பொருவி னட்களுங் கோள்களுஞ் சுபங்களாய்ப் பொருந்த
வுருவின் மிக்கவல் லியையணிக் கோலஞ்செய் தவந்து
திருவும் வாணியு மளவளாய்க் கொண்டயன் செய்யுங்
கரும வேள்விமுன் னுய்த்தனர் மெய்த்தவர் காண்க. (௧௧)

இருவர் தம்மையுந் தமனியப் பீடமீ திருத்தி
யொருவ னுன்முகன் மங்கல விதிச்சடங் குஞற்றித்
திருவ ரேசனுங் குகன்கையில் வல்லிகை சேர்த்தி
மருவு நீர்விடுத் தளித்தனன் மறையினல் வாழ்த்தி. (௧௨)

முந்[illegible]யாகவன் ளியைவலம் வந்ததி மோகத்
தந்தை த[illegible]ப்பதந் தொழப்பரிந் திருகையாற் றழீஇக்கொண்
டெந்தை வாவன்னை வாவென வுச்சிமோந் தெடுத்துச்
சிந்தை கூர்ந்தள வளவியுண் மகிழ்ந்ததி சயிப்ப. (கங)

திகந்த மெய்கணு மங்கள வாழ்த்தொலி திகழச்
சுகந்த வாசனை யண்டரண் டம்மெலாந் துவள
வகந்தை தீர்முனி வோர்துதி செயமண வறைக்கு
ளுகந்து மெல்லணை மீதுவீற் றிருந்தன ருவந்தே. (கச)

ஆதி யாம்பிர மமும்பிர மத்தைவிட் டகலாச்
சோதி யாம்பரா பரையும்வீற் றிருந்தெனத் தோற்று
நீதி யார்திருக் காட்சிகண் டுவந்தனர் நிவந்த
சாதி யாமிமை யவருமூ வருமருந் தவரும். (கரு)

வேறு

இன்னிய மிசைத்திடு மிசைப்பு மாதவப்
பன்னியர் மணவியல் பாட்டும் வேட்டுவக்
கன்னியர் குரவையுங் கூத்துங் கார்க்குலந்
துன்னிய மணமலைச் சூழ லெங்குமே. (கசு)

இந்துவு மிரவியு [illegible]மைப்பி லார்களும்
வந்துள யாவுமுண் [illegible]ரகிலச்
செந்துவும் பழம்பகை தீர்ந்து [illegible]
முந்துதன் மத்திரு முறைகொண் டா[illegible]வே. (கஎ)

திருமணஞ் செய்தனு தினமுஞ் செல்[illegible]மே
தருமணக் கோலத்தோ டுறையுஞ் சண்முகக்
குருமணம் புரிதலிற் குவலை யம்மெலா[illegible]
பெருமண மலையெனப் பெயர்பெற் றோங்குமால். (கஅ)

அம்மலைப் பெருமையா ரறிவர் சண்மு[illegible]
செம்மலைக் கலந்துதித் தியமுஞ் சேவிப்போர்
தம்மலைப் படர்ந்துசிந் தனையிற் றங்கிய
விம்மலைத் தூர்ந்ததன் விருப்பை நல்குமே. ([illegible])

அந்தவேள் விமலையி லடைந்து சண்முகக்
கந்தவேள் காட்சியைக் கண்க ளான்முகந்
தெந்தவே ளையுமுவந் திறைஞ்சு வோர்க்குள
தந்தவேட் கையின்பயன் சாருஞ் சத்தியம். (உய)

இந்தமால் வரையினின் றிடையில் வெற்பெலா
முந்தவே கடந்ததி மோக வல்லியோ
டிந்தவேள் விச்சிரிக் கெய்தி யேமணந்
தந்ததா லிம்மலை தனக்கொப் பெம்மலை. (உக)

வேறு

நாடின குகன்சிந் திக்க நண்ணின கணேச னஞ்சுற்
றோடின வல்லி யின்னோர் மூவரு மொருமித் தன்னுட்
கூடின தலமுக் கூடல் குலவரு வியுமாந் தீர்த்தத்
தாடின பேருக் குள்ளத் தவலங்கள் ளாடிப் போமே. (உஉ)

[illegible]ற்கு மேலோ ரதலபா தலத்திற் செல்லு
மெய்த்தலப் பில்மாங் கூவன் மேவுவேற் குமரன்கஞ்சக்
கைத்தலக் கொடியைக் காணுங் காட்சிக ணன்று டியின்பந்
துய்த்தலிற் றிகழ்கண் ணுடிச் சோலையென் அளதே[illegible]சோலை.

சோலைக ளனந்த [illegible] சோலைகட் கயலே வே[illegible]
சாலைக ளனந்த மந்தச் சா[illegible]ட் கருகே [illegible]
மாலைக ளனந்த மேக மாலை[illegible]ங்கள் கேழ்
வேலைகள் போனின் றார்க்[illegible] வேழங்க ளனந்த மங்கண். (உச)

வேறு

பாங்க ரெங்கணுஞ் சாத்தவா னிடங்களெப் பாலுந்
தாங்க ரும்பெரும் பூதவே தாளத்தின் றுனைந்
கோங்க ரும்பிவர் சாரனற் குருபரன் கோயி
லோங்க தற்குமேற் கதன்கிழக் கீசரா லயங்கள். (உரு)

வேறு

ஆசையா லம்மலைக் கேசென் றண்ணலை
யே[illegible]கையா லருச்சனை புரிதி யுன்மனச்

சேனை[illegible] னதுதிர்ந் துறுதி செய்வன்வல்
வானைய[illegible]னென் றய்ந்துரைப்ப வாம்பரி. (௨௬)

வேதனை நோக்கியூன் விலங்கு வேலுடைப்
போதனை யருச்சனை புரிவ தோவென
நாதனுஞ் சபைமுந்நூற் றுவர்க்கு நான்மறை
நீதனுஞ் சுனந்தனை நினைக்க வந்தனன். (௨௭)

வந்தனை சுனந்தவிவ் வாம்ப ரிக்குநீ
யந்தநற் றேசிக ளுகி வேலுடைக்
கந்தனை யருச்சனை புரியுங் கன்மங்கள்
சிந்தனை தெளிவுறச் செப்பச் செப்பினன்.

வேறு- வாய்ந்த வேள்விம லையினிற் சென்றுவேற்
சேந்தன் றளிலர்ச் சித்துச் செழுமறை
யாய்ந்த கந்தன சுவசி னைந்தவா
றீய்ந்த பின்னரிங் கெய்தெனப் போயினன். (௨௮)

போய பின்னர்கல் லியாணப் பொருப்பினிற்
றாயமா[illegible] சுனந்தனுஞ் சென்றிறை
யாய வேளை[illegible]ர்சித்த சுவந்தினுக்
கேய நன்கருள் [illegible]ய்ய விருவரும். (௩௰)

உன்னு ஞானவ னத்திலன் [illegible]
மின்னு மோரிலை வேலவி ருப்பிட
மன்னும் வாசிபு ரம்பிர மாபுர
மென்னும் பேர்பெற்ற திவ்வுல கேத்தவே. (௩௧)

வேறு.

செகமகிழ் கிரேதா யுகத்தகத் தியன்பூ சித்தனன் குகனையவ்வுகத்திற், சுகமருள் கமலை பூசனை புரிந்தா டுவாபர யுகத்தினிற் சோமன், மகவினைக் கருதிக் கோதைய மெனுமோர் மடுவினைப் படிந்தருச் சனைசெய், தகமகிழ்ந் தனனிக் கலியுகத் தளைகைக் கதிபன்வந் தனைசெய்தங் கமர்ந்தான்.

வானவர் முனிவ ரந்தண ராசர் வணிகரங் க[illegible] மாத[illegible] (ணங்
கானவ ரபிடே கம்கிவே த்னம்பொன் னணி[illegible] பர
தானமே முதலீய்ந் தருச்சனை புரிந்து சந்தத[illegible] வந்தனை செயமெய்
ஞானவை பவமா தியவளமி யாவு நல்குவன் மு[illegible]கனென் றுளும்.

முறுவன்முல் லையதாம் வல்லியை மணந்த முருகனு மங்கள முருகன், கிறுபையோ டந்த முருகன்வீற் றிருக்குங் கிரியுமங் களகிரி யதன்பா, லூறுபவ ரெவரு மங்கள ரூப முன்னுகா ரியமுமங் களமாய்ப், பெறுபவ ரவர்மங் களபுர மெனும்பேர் பெற்றதென் றருந்தவர்க் குரைத்தான். (௩௪)

முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம் ௪௩௰.

௫௫-வது வேள்விமலைச் சருக்கம்.

அப்படியானாலும் வேள்விமலையின் வரலாறனைத்து முன்னரியாந்தொ[illegible]; இன்னமுமதை விரித்துரைப்பாமென்று அம்முனிவர்க்குச் சூதர் சொல்வார். அன்று கொன்றையடியில் வாசவன் குதிரை நின்றுநவம்புரிய, நம்பரன்றிருவுள்ளத் தடைத்து நின்கிரியை நன்றென்று அதற்கியைந்து இப்படி யென்று சொல்வான். ஏகமெனும் வேள்வியங்கிரியாகிய விதன்பாற் சூரன்மார்பை, வேல்கொண்டு குடை[illegible] வீரன் வாசவனை பொருந்திய கூந்தலாபாரத்தையுடைய வல்லியைக்க[illegible]து அகமகிழ்கின்றனன் அவன் சதாசிவனும். [illegible]சுரர் வியப்பவிந்தகிரியி[illegible] மான்வயிற்றவதரித்து வந்த வல்லியைத் திருமணஞ்[illegible]யக்கொணர்ந்து இந்த வேள்விமலைக்கெய்திய போதிற், றேவர்முனிவர் சித்த[illegible]ரணர் வித்தியாதரர் ஈசன்மால் அயன் இவர்தனித்தனி வீற்றிருப்ப, வாசவன் முதற்றேவரும் அங்கங்கேயிருப்ப, ஐந்தருசுரபிசிந்தாமணி நிறைக்திருப்பத், தும்புருநாரதர் கீதம்பாட, தேவரம்பையர் நடனமாட, அஷ்டவசுக்கள் மங்கலமுகூர்த்தமுரைப்ப, ஆகுதித்திரவிய மியாவையும் பரப்பி நான்முகன் மணச்சடங்கியற்ற, அளவற்ற தேவரிபக்கர் கின்னரர் கொண்டாட, முனிபன்னியர் குழாஞ்சிறப்ப, நாள்களுங் கோள்களுஞ் சுபங்களாய்ப்பொருந்த, உருவின்மிக்க வல்லியை மணக்கோலஞ்செய்து திருவும் வாணியும் அளவளாவிக்கொண்டு அயன் செய்யும் வேள்வி முன்மெய்த்தவர்காணக் கொடுபோய் விட்டனர். இருவரையும் பொற்பீடத்திருத்தி மங்கலச்சடங்கியற்றிக், குகன்கையில் வல்லிகையைச்சேர்த்து மறையினால் வாழ்த்தித் தாரைவார்த்தளித்தனன். ஓமாக்கினியை வலம்வந்த தந்தை தாய் பதந்தொழ, ஆசையாலிருகையால் தழீஇக்கொண்டு அப்பனேவா! அம்மையேவா! வென்றுச்சிமோந்து எடு

த்துச் சிந்தை கூர்ந்து உள்வளாவியும் மகிழ்ந்து அதிசயிப்ப; திகாந்தமெங்கு மங்கலவாழ்த்தொலி எழ; சுகந்தவாசனை யண்டாண்டமெல்லாந்துவள; முனிவர் துதிப்ப மணவறைக்குள் உவந்து மெல்லணைமீது வீற்றிருந்தார். பிரமமும் அதற்கயிரமாம்பரையும் வீற்றிருந்தது போலாம். இக்காட்சி கண்டியாவரும் மகிழ்ந்தார். பாடுவோர்பாடலின் ஒலியும் மாதவப்பன்னியர்மணவியற் பாட்டொலியும் குறத்தியர் குரவை யொலியுமாக வம்மலையைச்சூழ்ந்தன. சந்திராதித்தர் வாயுமற்றுள்ள செந்துகளிவை தம்பழம் பகை தீர்ந்துமுறைகொண்டாடின. அம்மலையிற் சண்முகன் மணஞ்செய்த காரணத்தாற் பெருமணமலையென்று உலகம் பேசின. அம்மலையின் பெருமையை யாவரறிகுவார்! அதிற்சென்று ஷண்முகனை நித்தியமுஞ்சேவிப்போர் சூழ்ந்ததுயர்நீத்துந் தாம் விரும்பியதடைவார். விந்தகிரிக்கிடையிலுள்ள மலைபோலாங்கடந்து வல்லியை மணந்தகாட்சியளித்த விந்தவேள்விமலைக் கெந்தமலை நிகர்! கந்தன் கணேசன் வல்லி இம்மூவருங்கூடின தலமுங்கூடலாம். அதில் வராநின்ற வருவியாம் தீர்த்தத்திலாடினோர்க்குத் துன்பந்தள்ளாடிப்போம். அதற்கு மேல் புரம் பாதலத்துக்கேகும்படியாயுள்ள ஒருகூபமுண்டு, குமரன் கையிற்றரித்திராநின்ற கொடியைச்சாணுங் காட்சியாற் சண்ணுடிச்சோலை யென்றொருசோலையுண்டு, சோலைகளனந்தம் வேடர் சாலைகளனந்தம் மேகமாலைகளனந்தம் சமுத்திரம்போலொலிக்கும் வேழங்களனந்தம் பக்கமெங்கணுஞ்சாத்தா பூதவேதாளம் இவரிடமும், அதன்மேற்குக் குருபரன்கோயிலு, மதன்கிழக்கிலீசராலயமுமுள. ஓர்நாள் ... மலைசென்று அவ்வலையருச்சனைபுரிதி, உன் மனவைராந் தீர்த்து உறுதியெய்துவன் வேலையும்வாகையையுந்தரித்தவன் என்று அயனுரைப்பக்; குதிரைப்பிமனை நோக்கி யான்மிருக வலனை யெவ்வாறருச்சனை புரிவனென; நாரதனு முந்நூற்றவர்த்த சானுன சனந்தனை நினைக்கவுந்தனன். அவனைநோக்கி இவ்வாசிரியன் குருகுநகி வேலனை யருச்சனைசெய்யும் விதியனைத்துந் தெளிவுறச்செப்பென்று செப்பினன். பரியை நீ வேள்விமலையிற்போய்ச்சேந்தன்றனை யருச்சித்து அவனருள்கூர்ந்த பின்னிங்கு செய்தென்று அருளிப்போயினன். பின்னர் கலியாண மலையிற் சனந்தன் சொன்னபடி யருச்சிக்கவப்பரிக்குக் கார்த்திகேயனருளினன். அந்த ஞானவனத்திற் புரவியும் பிரமனுங்கூடிய காரணத்தால் வாசிபுரமென்றும் பிரமாபுரமென்றும் பெயராம். திரேதாயுகத்தில் அகத்தியன் கமலை இவர் வேலனைப்பூசித்தனர்; துவாபரத்திற் சோமன் மகவினை விரும்பிக்கோதய தீர்த்தத்தின் மூழ்கி யருச்சித்தான்; கலியுகத்திற் குபேரன் பூசித்தங்கமர்ந்தான். தேவர் முனிவர் அந்தணர் அரையர் வணிகர் இவர்மாதர் இவர்கள் அபிடேக நிவேதனத்துடனும் பொன்மணி அணி ஆடைமுதலிய தானத்துடனும் அருச்சனைபுரிய முருகனருளால் ஞானவைபவமாதியவளம் யாவுநல்குவன். முருகனுக்கு மங்களம் அவன் வீற்றிருக்கும் வேள்விமலைக்கு

மங்களம் அதினிடை வசிப்பவரெவர்க்கு மங்களம் அவர் முயலுங்காரியமு மங்களம் இப்படி மங்களமே பெறுதலான் மங்கள புரமென்றும் பேர் பெற்றது. என்று சூதருந்தவர்க்கறைந்தார்.

முற்றிற்று.

௰௬-வது கங்கையுற்பத்திச் சருக்கம்.

இசைத்த சூதனை நோக்கிமா தவரினி தினிதென்
றசைத்த சென்னியா ரின்னமுங் கேண்மினென் றறைவான்
பசைத்த சிந்தைநான் முகன்முத லுகத்தவன் பதியின்
மிசைத்த மூங்கெரி வேள்வியொன் றியற்றினன் விருப்பான். (௧)

வரத்தின் மிக்கதன் னகர்த்தடந் தாமரை மலரா
விரத்தி லொவ்வொரு செவ்வித மெடுத்தெடுத் தெரியிற்
றிரத்தி லாகுதி செய்யவோ ராயிரஞ் சிறுவ
ருரத்தி லெய்தின ரெய்தலும் வாணியோ டுரைப்பான். (௨)

... தரை நின்முலைப் பாலளித் தெழிலே
தந்த மைந்தற வளர்க்குதி யெனவவ டானே
யந்த மைந்தரை யவ்வணம் வளர்ப்பவன் னவர்சீர்
வந்த மைந்தராய்க் கலைவளர் மதியென வளர்வார். (௩)

கலைய னுண்முலைப் பாலமு தருந்திலைக் கலையுந்
தொலைவி லாதுற லரிதரோ ... தினஞ் சுதரா
நிலையி னுர்செள எம்முத லயன்செ... ரம்பி
மலையி னுர்நிதி வணிகரா யணிபெற வளர்நாள். (௪)

கண்டு வேதனும் வாணியு மகிழ்ந்தவர் கலப்ப
மண்டு சீரள கைக்கிறை மகந்தர வந்தே
யண்டு மாயிர மாதரை மணஞ்செய வமைத்துட்
கொண்டு மைந்தர்மா தர்களை லம்பெற வருள்கூர்ந்தார். (௫)

நலம்பெ றும்பெரு மைந்தர்பூத் தந்தைபா னண்ணி
யிலம்பெ றுந்தமி யேங்களால் வகைப்பொரு ளொன்னும்
பலம்பெ றும்பரி சருளென வாயிரம் பகுதிக்
குலம்பெ றுந்தனி வணிகரா யத்தலங் குறுகி. (௬)

நீதி சேர்சுசீந் திரத்தலத் தெய்தியே நீவி
ராதி நாளிலர்ச் சனைசெய்திர் செய்திரே லருட்செஞ்
சோதி யெய்குவன் யாவையு மென்றயன் சொலப்பார்
மீதி லுற்றவ ரருச்சனை செய்தனர் விழைவால். (எ)

வேறு.

ஐந்து மூர்த்தமா யிலிங்கமூ லந்தொடுத் தந்தமுற் றமர்ந்
தோன்வந், தைந்து மாமுகத் தோடுகின் றறைவனும் மனத்துள
வறிந்தோய்யா, மூந்துவாணிகஞ்செய்தராசம்பொனுன் மூகனருள்
குவன்மாலு, மூந்து மாதுலா முதவுவன் கலைமகண் முழுமணி
தருவாளால். (அ)

நீறு கண்டிகை யஞ்செழுத் தருள்வன்யா னிவிர்கொள் ளுயிர்
கோட, லூறு பல்பொருள் விற்றலி லெட்டிலொன் றாதிய மாய்க்
கொண்டு, மீறும் வாழ்வுற வாழ்குதிர் மூவரை வேறெனநினையா
மற், றேறு மன்பொடும் போற்றுதி ரீற்றினிற் றேறும்வீ டடைவீ
ரால். (௯)

தொன்று தொட்டுறுங் குலங்களா யிரய்சனுந் தொக்கவகை
யினியாக, வின்று தொட்டுவேய்ங் குழுவென வோங்குமென் றியம்
பிநீ டியமாலம், பொன்று தொட்டுமுப் புரம்பொடித் தவன்மறை
ந் துறைந்தன னவ்ரவ்வா, மன்று தொட்டவன் வதிந்தனர் கமலையு
மவரிடத் தமர்ந்தாளால். (௰)

தனதன் மாமரு கர்க்குவாழ் வானதத் தலமது ஞலேயத்
தனதன் மாநக ரென்னுமா மறுமது மரித்தனு தவத்தீர்கா
ளனதன் மான்மிய மெளிதலத் திரேதமா மவ்வுகந் தனில்வேத
னனதன் மச்சுவா யம்புவா மநுவும்வந் தருச்சனை புரிந்தானால். ()

வேறு.

துவாபர யுகத்தோர் கற்பந் தோன்றவேழ் கடலுஞ் சூழ்ந்தே
யவாவருந் துருவ மண்ட லத்தள வளவ வார்த்தே
இவாவரும் போது பாரிற் செனங்கள்யா வரும்வே ரீஇமா
தவாவர வேத வென்ற தாணுமா நகரைச் சார்ந்தார். (௧௨)

அருட்கட லாய தாணு வருள்கொடங் கமர்ந்தா ரங்க
ணிருட்கட லாதி யான வேழ்கடல் வரல்பார்த் தையன்
மருட்கட லகற்றுந் தன்னை வன்னியை விடுப்ப தன்னிப்
பொருட்கட லாடி போயப் புனலறப் பொசிக்குப் போது. (௧௩)

அடரெரி யடுவ தென்னன் றலைகட லேழு மாதிச்
சுடரவன் றனைவி ளவச் சுசீந்திர நாதன் கையிற்
படரெரி யாருநீரப் பறிப்புருக் கிறைஞ்சி யேந்த
விடரெரி நீக்கு மென்ன வெழுந்தவ னிமைப்பி னெய்தா. (௧௪)

எய்தியேழ் மறையோ ராயவ் வேழ்கடல் கழுந்தம் போரான்
மைய்திகழ் வாவி தந்தவ் வாவியுள் மூழ்கி யூழிச்
செய்றிக ளகல வெய்தாய்ச் செய்தன தவமவ் வாவிக்
கைநசழ் தானம் யாதென நறைதிரே லறைகு வாமே. (௧௫)

உன்னுறு புனித வாவிக் கீழ்புறத் துவரி தானு
முன்னுறு வன்னி மூலை முறுகன்ன லாழி யீசன்
மன்னுறு சபைக்குத் தெற்கு மதுக்கட லதற்கு மேற்காந்
தன்னுறு நெய்யின் வேலைத் தகித்தட மதன்மேல் பா... (...)

ஆங்கதன் வடபாற் பாலா மத்திய தனக்கு வாயுப்
பாங்கரிற் புனற்சிக் தாயிப் படிபரந் தாரைச் சூழ்ந்து
தாங்கமழ் வாவி மூழ்கிற் சத்தகடறுநிக்குன் மூழ்குந்
தீங்கறு ...லன்வந் தெய்தும் தின்னமென் றெண்ணு வீரால். ()

விமலமாந் தாணு வுக்கு மேற்கோர்மா முனிதன் பாலரற்
கமலமாந் தீம்பா னல்கு மமுதமாங் கடலை யண்ணல்
க்ம்மமாய் கண்ணு ஞெக்கிக் கருணைகூர்ந் தொழுவ தாகி
மூமலமாய் கறவே னோற்பார் முன்புவந் துவந்து சொல்வான். ()

தவம்புரி கடல்க ளாமந் தனர்களே கேண்மி னம்பா
னவம்புரி விச்சுவ கன்ம னன்னுறுவ னண்ணிக் கீழ்பாற்
சிவம்புரி புவரி வேலை வேலையின் றிசையிற் றெண்ணீ
ரவம்புரி யாது சென்னிக் காட்டுவ னட்டும் போது. (௧௯)

அன்னதன் னிரை யுங்கட் கருள்வன்மா சகல னென்றான்
முன்னவ னப்போ தீசன் முன்னர்விச் சுவகன் மன்றான்
மன்னவ னவனை நோக்கி மதிவலாய் நீபோய்த் தென்பாற்
றன்னுவே லையிலோர் தீர்த்தஞ் சோற்றும்வா றுற்று வாயால். ()

நாங்கின மாடுந் தெண்ணீர் நன்னிலத் தூடே யோடிப்
போங்கின நீர வேலை புகவதிற் புனித ராடித்
தாங்கின கான்போற் சுத்தந் தான்பெறப் புரிதி யென்றே
காங்கின வெளியான் விச்சுவ கன்மனுக் கியம்பி னானே. (௨௧)

அவ்வண்ணஞ் செய்கின் றேனென் றடிதொழு தமல னான
செவ்வண்ண லிங்கத் தாட்டுந் தீம்புனல் முக்கூ றாகி
யுய்வண்ண முப்பார் செல்ல வுன்னினா னன்னுந் தன்மை
யெவ்வண்ண மிவ்வா றேழு விறைவர்போ னெழுந்த மாமே

ஒன்றுமே லுலகிற் செல்லு மொன்றுகீ ழுலகிற் புக்கு
மொன்றுதெற் குவரிக் கேகு மும்பரு முரசர் தாமு
மொன்றுநீ ரெய்து மார்க்கத் துற்றுமுப் பொருளுந் தாமா
மொன்றுகண் டுய்ந்தோ மிங்கென் றுறைவர்வ் விறைவ னெல்லாம்

தேங்குதெற் குவரிக் கேகுந் தீர்த்தமுந் தானுப் பேர்பெற்
றோங்குமங் கதனிற் றோய்ந்தோ ருன்னின துறுவார் முன்ன
ராங்குநின் றிறைஞ்சும் வேலை யத்தனார் தமைத்தார்க் கொன்றை
தாங்குசெஞ் சடையோன் பார்த்துஞ் சஞ்சலந் தவிப்போங் கேண்மின். (௨௪)

உங்களுக் காகத் தென்பா லுவரியின் கரைக்கோர் தீர்த்த
மங்கள வினிற்செய் வித்தோ மாதிரைக் கவிவா ரத்தின்
மங்கள முறையா மாடு மணிமுடிப் புனலாங் கெய்து
நுங்களன் புறவன் னீரி னொடியினிற் படிகு வீரே. (௨௫)

படிந்தநீ ரெழுந்த மார்க்கம் பார்த்ததின் வழியின் கெய்தி
முடிந்தபி னமுத லிங்க மூலத்தி லெனைக்கண் டின்ன
றடிந்துமெஞ் ஞானச் சோதிச் சபையையுந் தரிசிப் பீரேற்
கடிந்ததீ நீங்கு முன்போற் கடல்களுங் களிப்போ டோங்கும். ()

வேறு.

இந்த வண்ணநீ ரெய்துதி யெனத்தொழு திறைஞ்சி
யந்த வண்ணமாங் கெய்தியப் புனல்படிந் தந்நீர்
வந்த வண்ணமன் னகருறீஇத் தாணுவை மன்றச்
சந்த வண்ணலை வணங்கியே வலம்புரிச் சங்காய். (௨௭)

வந்து ஞானவா யிற்புகுந் தாதியை வழிபட்
டிந்து சேகரன் கருணைபெற் றுழியா மெழுவர்
சிந்து வாமவ ரிடத்தகன் றனர்களச் செயலா
லந்த மாநகர் சங்கதேத் திரமென லாகும். (௨௮)

ஆய லிங்கத்துக் கைந்துகூப் பிடுதூர முந்தான்
சேய தன்மசேத் திரமதி னுன்கவாந் திசைக்க
ணேய கைமுழ மாயிரஞ் சதாசிவ சொரூப
மேய மேலவ ரடியிடா ரத்தல மிசையே. (௨௯)

தீதில் மைக்கட்டீற் றுணுவின் றீர்த்தத்தின் றீரத்
தாதி சத்தியாங் கன்னிகை தவம்புரிந் தமர்ந்தா
ளோதி லற்புத மச்செயல் கேண்மினென் றொளிசேர்
சோதி யைத்தியா னித்துரை செய்குவன் சூதன். (௩௰)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௩௰.

௰௬-வது கங்கையுற்பத்திச் சருக்கம்.

எம்மை நோக்கி இனிதினி தென்றிசைத்த சென்னியை யுடையமாதவரே! கேண்மினென்று சூதர் சொல்கின்றார். முதலுகத்தில் நான்முகன்றன் பதியில் விருப்பால் ஒரு வேள்வியியற்றினன்; அதிற்றாமரை மலராயிரத்திலொவ்வோரிதழாக வாகுதிசெய்ய, ஆயிரஞ்சிறுவர் அவனுரத்திற்றோன்றவும் வாணியைப்பார்த்து இந்த மைந்தரை நின்முலைப்பால் கொடுத்து அழகாகவளர்க்குதியென; அவ்வாறவள் வளர்க்கக்கலைவளர் மதியெனவளர்ந்து, கலைமகண்முலைப்பாலருந்தினமையிற் சகலகலைகளுந் தரித்து, ஜாதக நாமகர்ணவேதன சிகா யஞ்ஞோபவீத முதலியகருமஞ்செய்து தீர்ந்து மலைபடுபொருள்வணிகராயணிபெற வளரும்போது, வேதனும் வாணியும் பார்த்து மகிழ்ந்து, இவர்கூடியிருத்தற்குச் சிறப்புப்பொருந்திய அழகைக்கிறையான குபேரனை யாயிரமாதரை மகட்கொடையாக மணஞ்செயவமைக்கச்சம்மதித்தனல்க, மைந்தர் மாதர் நலம் பெறவருள் கூர்ந்தான். அந்நலம் பெ

ந்தமைந்தர் பிரமனிடஞ்சென்று யாங்கள் நால்வகைப்பொருளின் பலன் பெறும் விதம் அருளென; நீவிர் ஆயிரம்ப குலிக்குலம் பெறும் வணிகராய்ச் சுசீந்திரமடைந்து சசிதரன் பாதத்திலருச்சிப்பீரேல் யாவையும் அருளுவானென்றுகூற; உலகத்தில் வந்து அவ்வாறுசைவி னருச்சனை புரிந்தனர். பஞ்சமூர்த்தமாய் விளங்குமிலிங்கத்தினடிதொடுத்தர்தம் வரையமர்ந்தோன் ஐமுகந்தோடுந்தோன்றி நும்மனத்துளதறிந்தேம்; வாணிகஞ்செய்யுந் திராசும் பொன்னும் நான்முகன் அருள்வான்; உயர்ச்சி பொருந்திய துலாம் மாதவன் அருள்வான்; கலைமகள் முழுமணியருள்வாள்: நீறுகண்டிகை ஐந்தெழுத்து இவற்றையாம் அருள்வேம்; நீவிர்கொள்ளும் பொருளிலெட்டிலொன்றி லாபங்கொண்டுவாழ்வீர், மூவரையும் வேறென்று நினையாமலன்பொடுபோற்றுவீர், வீடடைவீர்; பரம்பரையாகவுங்கள் குலங்களாயிரமுந்தொகைவகை விரியாக மூங்கிற்கூட்டம்போற் பெருகி வளருமென்றருளி முப்புரம்பொடித்தவன் மறைந்தனன். அன்று தொட்டவன்வதிந்தனர்; கமலையும் வரிடம் வதிந்தாள். தனதன்மருகர் அத்தலத்தில் வாழ்தலாற்றனதன் மாநகரமென்று பெயராயிற்று. திரேதாயுகத்திற் பிரமதேவன் மகன் சுவாயம்பு மநுவந்தருச்சனை புரிந்தான். துவாபரயுகத்தோர் கற்பந்தோன்ற வெழுகடலுஞ் சூழ்ந்து தருவமண்டலத்துளவளாவியார்க்க, உலகத்துள்ள சீவர்களியாவரும் பயந்து தாணுமாநகரைக்கிட்டி அக்கடவுளினருளைக் கொண்டங்குவதிந்திருந்தார்; அங்ஙனமிருக்கையில் அந்த திவரனேந்தித் தாணுதன்கை வன்னியைவிடுப்ப, அது கடலினைப்பு[illegible] பொசிக்கையில் அவ்வெப்பத்திற்காற்றாது இஃதென்னையென்று சூரியனைக் தே[illegible], அவர் சுசீந்திரத்தலனைக்கரத்தெரி; நீவிரப்பதி புகுந்தப்பதியையருச்சிக்கிற்றீருமென்றியம்ப; உடனே யெழுகடலும் எழுமறையவராய்ப் போய்த் தம்பேராலெழுதடாகந் தோன்றுவித்து அதின் மூழ்கிமுன்செய்வினையகலத்தவமியற்றினர். அவ்வாவியினிடமாவது ஞானதீர்த்தத்தின் கிழக்கினுவர்க்கடல் தென்கிழக்கிற் கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல் தெற்கின் மதுக்கடல் அதன் மேற்கினெய்க்கடல் அதன் மேற்கிற் றயிர்க்கடல் அதன் வடக்கிற் பாற்கடல் வாயுமூலையினல்லதண்ணீர்க்கடலாம். இப்படிச்சூழ்ந்துள்ள சத்ததீர்த்தத்தின் மூழ்கிற் சத்த சாகரத்தின் மூழ்கின பலன் வந்தெய்தும்: இது நிச்சயம். தாணுவுக்கு மேற்குள்ள பாற்கடலை யன்னல் கண்டுணுகிக் கருணைகூர்ந்து அவ்வவ்விடத்திற்றவஞ் செய்யுமெழுவர் முன்றோன்றி, யந்தணரே கேண்மின்! நம்மிடம் விச்சுவகன்மன்வந்து கேட்டானுள்ள தெளிந்த நீரை நமது கிரசிலபிடேகஞ்செய்யும்போது அத்தீர்த்தத்தை நுங்கட்கருளுவேம்,என்றார். அப்போது ஈசன் முன்விச்சுவகன்மன்வர, அவனைநோக்கி மதிவலாய்! நீ தென் சமுத்திரத்திலோர்தீர்த்தந் தோற்றுவிப்பாய், யாந்தினமுமாடியதீர்த்தஞ் சமுத்திரம்போய்ச்சேரவும், அதிற் புனிதராடித்தினகரன் போற் சுத்தமுறவும் இயற்று தியென்றருள; அவனும் அவ்வண்ணஞ்செய்கிறேனென்றடிதொழுது அபிடேகதீர்த்த மூன்று கூறுஞ்

செல்லவுன்னினன். ஒன்று சூலினைவரானதுபோல், ஒன்று மேருவைக்து மற்றொன்று கீழைவாசலும் வேறொன்று தென்சமுத்திரத்துமாகச்சென்றது. தேவர்களு நாயகரு மொன்றுசேர்ந்து தீர்த்தஞ் செல்வழிச்சென்று, முப்பொருளுந் தாமாமொருபொருளைத் தரிசித்துய்ந்தோமென்றங்குறைந்தார். தென்கடலுக்குச் செல்லுந்தீர்த்தமுந்தாணுபெயரைப் பெற்றுவிளங்கிற்று. அதின் மூழ்குவோர் கருதியதடைவார். முன்றவஞ்செய்யந்தணரைத்தாணுநோக்கி நுஞ்சஞ்சலந்தவிர்ப்பேம்; உங்கட்காகத் தென்சமுத்திரக்கரையில் ஒரு தீர்த்தமியற்றினேம்; ஆதிரையினுஞ் சுக்கிரவாரத்தினுமியாமாடுந்தீர்த்தந் தென்கடற்கெய்தும்; அதிலிக்கணத்தே மூழ்கி அதன் மூலைமும் அமிர்தலிங்கத்தின் மூலமுமெஞ்ஞானச்சடையுந் தரிசிப்பீராகிற் றகித்தவத்தினி நீக்கும். இப்பிரகாரநடமினென்றருள; இறையைத்தொழுது அப்பிரகாரமதின் மூழ்கித்தாணுவைவணங்கி வலம்புரிச்சங்காய் வந்து ஞானவாவியிற்புகுந்து ஆதியை வழிபட்டு அதன் கருணைபெற்று எழுசிந்துக்கத்த மதிடஞ்சென்றன. இக்காரணத்தால் அந்நகரத்துக்குச் சங்கஷேத்திரமென்றுபெயராம். அப்போர்ப்பட்ட இலிங்கத்துக்கைந்து கூப்பிடுதூரத்தான் தன் மகேந்திரம்; அதனுண்குதிசையினுங் கைமுழமொன்றுசகாயிரஞ் சதாசிவலிங்கமாம். சத்துக்களவ்விடத்திற் காலவையார்கள். குற்றமற்ற தென்சமுத்திரத்திற் சங்கமஞ்செய்கின்ற தாணு தீர்த்தத்தில் ஆசிசத்தியுநீ கன்னிகை[illegible]ழ்புரிந்தமர்ந்தாள். அவ்வற்புதத்தைக் கேண்மினெ[illegible]திவைத்தியாகித்துச் சூதர்சொல்கின்றார்.

முற்றிற்று.

௰௭-வது கன்னியா குமரிச் சருக்கம்.

ஓதும் வெள்ளியங் கிரியின்முன் னேன்முத லுகத்திற்
போது வானவர்க் குமையொடு முவந்துமெய்ப் போத
மீது கேண்மினென் றிசைத்தன னந்தனா ளிமைய
மாது கன்னிகை யாயருச் சித்தனள் வரனே. (க)

புட்ப காசையென் றொருதிரு நாமமும் புனையாத்
தட்ப மாகிய ஞனந்த வெள்ளமஞ் சனமாத்
திட்ப நாசிச்சு வாசமும் வாசமாச் சிறந்த
நட்ப ஞர்க்குநன் னகையொளி மலருமா நண்ணு. (உ)

மெய்யி னுற்றவுண் மகிழ்ச்சியுந் தூமத்தின் விதமா
மையி னுற்றவாள் விழியொளி தீபத்தின் மயமாத்
தூய்ய நற்சுவை நாவமு தத்தினிற் சுவையாச்
செய்ய நற்செவி மூலத்தி னேரைநவாத் தியமா. (ஙு)

பூசை யிந்தவா றீசனை தானனப் போதி
லாசை யோடென தன்னைமுன் றுகம்புரிந் தனளா
லோசை யின்னுரு வானவ னெதிர்ந்தன னுரைப்பான்
காசை நீசெயும் பூசையிங் கார்செயக் கடவார். (ச)

உனக்கு வேண்டுவ தென்னென வுனைவிடா துறலே
யெனக்கு வேண்டுவ தென்றன ளென்றலு மிறையுன்
றனக்கு வேண்டுவ தளிக்குவ னின்னநீ தனித்தென்
மனக்கு வேண்டிய பூசையிவ் வாறுசெய் வாயே. (ரு)

வேறு.

ஆயிரஞ் சதுர யுகமொரு பகலா மயற்கவர் பதினமரங் கிறக்
கின், மாயவற் கொருநா ழிகையதா மந்த மாயர்பன் னிருவர்போ
ங் காலே, யோய்தரு கிமிட மாமெமக் கப்போ துருத்திர னெனும்
பெயருறுவே, னேயமா தவஞ்செய் யவ்வள வுனையா னெய்துவன்
றவஞ்செயற் கிடமே. (சா)

கேடுறுந் தெற்கு ஞானகா னனத்திற் கீழ்திசை கட[illegible]ா
யதிற்சென், றீடுறு வாணன் றனைவதைத் தொருகை யிடையிடை
ச் சேர்த்திமற் றொருகை, வாடுறு மாலை தாங்கவவ் விடத்தில் வை
குதி மாதரோ ரெழுவர், நாடுறு நின்னைச் சூழ்தர நீயு நற்றவ
மியற்றுதி நானும். (எ)

பூரண சபையுட் பிரமசா ரியுமாய்ப் பொருந்துவன் றிருந்
திழா யெனகின், றூரண முதல்வன் சொலத்தொழு துடனங் ககன்
றுதென் கடற்கரைக் கணுகிக், காரண கன்னி யமர்ந்தன ளதனாற்
கன்னிகா க்ஷேத்திர மெனக்கேழ், தாரணி புகழு மித்தலத் தனிற்
றீர்த் தமும்பதி னொருவகை யுளவால். (அ)

திணிகொள்சக் கரஞ்சா வித்திரி காயத் திரிகலை வாணிகன்
னிகைமா, கணபதி தாணுப் பிதிர்பிதிர் பிரமங் கமழ்சிலை யெனப்
பதி னொன்றாய், மணமுறு தீர்த்தங் களிற்படிந் தவர்க்கு வல்வினை
யெய்துபா தகங்க, ளணைவுறா தெழுமூன் றுந்தலை முறையுள்
ளவர்களும் பரகதி யடைவார். (சு)

60

தன்னிகர் படைத்த வெழுமா தாக்கள் சகலமு முயிர்த்தமா
தாவாங், கன்னிகை றனக்கே வற்றெழில் புரியக் கதிர்மணிப் பீடமீ
தன்னை, துன்னிய வடிவ மொருபகற் கொண்டு தொழுதுபின்
றுதித்துட னினைந்து, மன்னிய மனிதர் மனிதரோ வன்று வா
னவ ரானவ ரவரே. (ய)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ருகூய.

௰எ-வது கன்னிமாகுமரிச் சருக்கம்

திரேதாயுகத்தில் வெள்ளியங்கிரிபருவதத்தில் எம்மண்ணலுமையொடு
தேவர்க்கட்குச் சிற்சனஞானத்தைக் கேண்மினென்றுபதேசித்தான்; அக்கா
லத்திலிமயமாது கன்னிகையுருக்கொண்டு புட்பகாசையென்னு நாமத்தோ
டு தன்னுயகனை, ஆனந்த பாஷ்பமேமஞ்சனமாகவும் சுவாசமே வாசமாக
வும் நகையேமலராகவும் உண்மகிழ்ச்சியே தூபமாகவும் மைவிழியொளி
யே தீபமாகவும் இரசனையேயறுசுவைப்பதார்த்தமாகவும் சுரோத்திரமே
வாத்தியமாகவும் கொண்டு இருமுகத்தாமரையில் ஆசையோடு மூன்றுகம்பூ
சைபுரிந்தாள். இசையுருவானவன்முன்றோன்றி நீ செய்யும் பூசை யிங்கார்
செயவல்லார்! உனக்கு வேண்டுவதென்னையென்றருள; இடைவிடாதுன்
னோடு பின்னமாயிருத்தலேவேண்டுவதென்றாள். அவளை யிறைவன் இன்
னே நீ யேகாந்தமாயென் மனதுக்குவேண்டிய பூசையிவ்வாறுசெய்யில் உன
க்கு வேண்டுவதளிப்பனென்றருள; ஆயிரஞ் சதுரயுகமயற்கொருபகலும்,
அயனிற்பதின்மர்தஞ்சி னரிக்கொருகடிகையாம், அவரிற்பன்னிருவரொழி
யிமைக்கொருநிமிடமாம், அப்போதுருத்திரனென்னும் பெயர்பெறுவே
ன் அதுவரைமாதவஞ்செய் யானுனையெய்துவன்; தவஞ்செய்தற்கிடந்தெற்
கேஞானகானனத்தின் கீழ்த்திசைக்கடற்கரையாம், அதிற்சென்றிருகை
கூப்பி வாடாத மணமாலை தாங்கச்சத்தமாதர் சூழ்ந்திருப்பத்தவமியற்றுதி;
யானும் பூரணசபைக்குட் பிரமசாரியாயிருப்பேன். என்று முதல்வன்
மொழியவணங்கியங்கமர்ந்தனள். அதனாற் கன்னிகாக்ஷேத்திர மென்று
பேர்பெற்றது. அதில் சக்கரம் சாவித்திரி காயத்திரி கலை வாணி கன்னிகை
கணபதி தாணு பிதிர்பிதிர் பிரமம் சிலை என்று பதினொருவகைத்தீர்த்தமு
ளது. அதிற்படிந்தார்க்கு வல்வினையும் பாதகங்களு நீங்கும்; மூவேழ்தலை
முறைவரையும் பரகதியடையும். சத்தமாதாக்கள் சகலமும் பெற்றமாதா
வாங்கன்னிகைக்கு ஏவற்றொழில்புரியப், பிரகாசம் பொருந்திய நவரத்தின
சிம்மாசன மீது அன்னையொளிருங் காக்ஷியை யொருபகல் கண்டு தரிசித்து
ப்பின்றுதித்து உடனே நினைத்து நிலைபெற்ற மனிதர் மனிதரோ! அல்ல;
வானவர்தான்.

முற்றிற்று.

௰அ-வது அகத்தியன் பூசைச்சருக்கம்.

சென்னி யைந்துடைச் செம்மலை யுன்னிய
கன்னி தன்மையைக் கட்டுரைத் தாமினித்
தன்னி யைந்த தமிழ்முனி தானுமுன்
றுன்னி யர்ச்சனை செய்தது சொல்லுவாம். (க)

தெக்க ணத்திசை செல்லென வன்றவன்
முக்க ணத்தன் மொழியப் பொதியினி
லக்க ணத்தில கத்தியன் போந்துல
செக்க ணத்தரும் வாழ்த்தவி ருந்தனன். (உ)

அங்கி ருந்தவ னுசிசு சீந்திர
மிங்கி ருந்தெ னநினைத் தேகியே
கொங்கி ருந்தபொற் கொன்றையி னுன்வலப்
பங்கி ருந்து பனிமலர் தூவினன். (ங)

ஆறு திங்கள ருச்சனை செய்துபின்
னேறு தங்குமி றைவன்வந் தெய்தினன்
கூறு கும்பமு னிகரங் கூப்பியே
பூறு சிந்தையோ டொன்றுவி னவினன். (ச)

இத்த லந்தனி லென்பெய ராலொரு
சித்த லிங்கபி ரதிட்டை செய்வனென்
கைத்த லங்கொ டமைத்திது காண்பிர
மத்த லஞ்சம்ம தத்தலங் கேளென. (ரு)

கிளக்கு மித்தலத் திற்குக் கிழக்கொளி
விளக்குங் கன்னிகை தானத்தின் மேற்குல
களக்கு மொன்றைய மைத்திடென் றுருயிர்
வளர்க்குந் தானும றைந்துறைந் தானரோ. (சா)

முன்ன வன்சொன்மு றையகத் தீசர
மென்ன வன்னவி டத்தொரு லிங்கத்தைத்
தன்ன தாகவுந் தாபித்துச் செய்துபின்
பன்னி ரண்டுப ரிதிக ளிம்மையும். (எ)

61

ஆதி ரந்தன ராகவங் காக்கியன்
பூறு தன்பெய ரோடையொன் றாங்கமைத்
திறில் பூசையி யற்றின னென்றனன்
கூறி னனக் குலமுனி வோர்க்கெலாம். முற்றிற்று. (அ)

ஆகத்திருவிருத்தம். ருகஅ.

௰அ-வது அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம்.

பஞ்சமுகமுள்ளகடவுளை நினைந்து தவஞ்செய்த கன்னி சரித்திரத்தையுரைத்தாம், இனியகத்திய முனியருச்சனை செய்ததைச்சொல்வாம். முக்கணன் றெக்கணஞ் செல்லென்ற மொழியைப்பட்டுக்கொண்டு, அக்கணத்திலகத்தியன் பொதியையின் வந்து சுசீந்திரமிருக்கின்றதெனக்கருதி, பொற்கொன்றையன் வலப்பாலிருந்து பொன்மலரானருச்சித்தான். ஆறுமாதமருச்சனை செய்தபின் னேறுதங்குமிறைவன்றோன்ற; கும்பமுனிகரங்கூப்பி இத்தலத்திலென் பெயராலொரிலிங்கப்பிரதிட்டை செய்யவேண்டுமென; அதற்கத்தன்கைத்தலமமைத்து இதன் கிழக்கும் கன்னிகுமரிக்கு மேற்கு மானமத்தியவிடத்திலமைத்தி யென்றருளித்தானுமறைந்தனன். அவ்வாறுரைப்பின்படி அகத்தீசரமென்றொரு தலமுண்டாக்கி, அதில் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து, பன்னிரண்டு சூரியரையும் ஈராறகத்னைராக்கித்; தன் பெயரால் ஒருதீர்த்தமுமமைத்துப், பூசைசெய்தனனென்று முனிகணங்களுக்குச் சூதர் விளம்பினர்.

முற்றிற்று.

௰கூ-வது மருத்துமலைச்சருக்கம்.

சாற்று கன்னிதன் றுனத்துக் குமிடற்
மாற்று ஞானவ னத்திற்கு ஈப்பனே
தோற்று சித்தவ ரைச்செயல் சொல்லெனத்
தேற்று மன்பர்க்குச் செப்புவன் சூதனே. (க)

வேறு- நாடியும் கைலையை நண்ணி யொன்பது
கோடிசித் தர்கண்மறைக் குழுகற் கண்டுகொண்
டாடியத் தவெம தல்ல தீசென
நீடிய கையைத்தனி கிழ்த்து வீரென்றான். (உ)

இட்டு னவர்களைத் திசையு மாயின
ராயதா லோரிடத் தகற லுக்கரி
தேயதா னவர்விழிக் கெய்தி டாவகை
மேயதோர் செயறா வேண்டு மென்றனர். (ங)

கானமார் தென்கடற் கரையிற் றாணுவின்
றானமா மதன்கிழக் காகத் தன்னியர்
மானமாம் பூரண வரையொன் றுண்டதி
லானமா மூலிக ளனைத்து முண்டரோ. (௪)

விண்டிடு மக்கிரி மேவி யம்மருந்
துண்டிடுஞ் சித்தியெய் துறமுற் றோருமைக்
கண்டிட வரிதுமக் கவரைக் காணலா
மண்டிடு மங்கனென் றண்ண லோதினன். (௫)

ஆங்கக னற்சிலம் படைந்து சித்தர்க
டாங்கண பேதியாந் தடமும் பூரண
வோங்குபுட் கரணியு முடன்கல னேங்கலாந்
தேங்கவுட் டடங்களுந் தெரிந்துண் டானரோ. (௬)

உண்டுசித் தியையடைந் துற்ற தன்மையால்
விண்டுசித் தக்கிரி யெனவு மேவுமாற்
பண்டுநற் றசரதன பாலன் சேனையை
மண்டுபோ ரரக்கர்கோன் மடித்த வாற்றினால். (௭)

அன்றுமா ருதியகன் றவுட தக்கிரி
யொன்றுகொண் டுறவவ னுற்ற சித்தர்க
ணின்றுநீர் வருணனை வேண்ட நீடிரு
டென்றுபோ தெழுமழை சொரிவித் தானரோ. (௮)

சொரிந்தகார் நனைப்பவே தோற்று மாருதி
தெரிந்தமெய் யுதரிடச் செய்கை வெற்பினின்
பிரிந்தங்கு வுடத மெய்ம்முய் வீழ்ந்தாற்
புரிந்தசீ ரவுடதப் பொருப்பு மானதால். (௯)

தொக்கிருங் கலியுகந் தனிலோர் சூத்திரன்
வக்கிர னென்பவனொருவுஞ் சித்திதா
னக்கிரி வந்தடைந் தானங் காதலான்
மிக்கினர் வக்கிர வெற்பென் றோதுவார். (௰)

சொரி டவுடதச் சிலம்பின் மேன்மையைப்
பகரவே யரிதுமுன் பரசி ராமன்றான்
றகரவார் குழலுமை தழுவுந் தாணுவைப்
புகாற வர்ச்சனை புரிந்த தோதுவாம். (௧௧)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௪௯௬.

௰௯-வது மருந்துமலைச் சருக்கம்.

கன்னிமாகுமரிக் கிடப்பாலாகியும் தாணவனத்துக்கு மத்தியாகியுமுள்ள சித்தபருவத மகிமையைச்செப்புவீரெனச்சூதர் சொல்வார். நவகோடிசித்தர் கைலையையடைந்து மறைமுதலைத்தொழுது அற்புதனே! தியதானவரெத்திசையும் பரவியிட றுறத்து கின்றனர்; அவர் நயனத்துக்கெட்டாத செயலளிப்பாயென்று விண்ணப்பிக்க; அத்தன் மேற்காட்டியசித்தவரையையுணர்த்தி அதின் மூலிகளனைத்தும் முண்டு அங்கடைந்து மருந்துண்டு உம்மை யொருவருநோக்கக்கூடாமலு நீவிரெவரையும் பார்க்கக்கூடவுமுள்ள சித்திபெற்று வசிப்பீரென்றருளினர். உடனே யக்கிரியடைந்து; பேதிக்கின்ற தடமும் புட்கரணியும் உலகனைத்துந் தேங்கு மௌடதங்களுந் தெரிந்துண்டுசித்திபெற்றனர். அதனாற் சித்தகிரியென்று பேர்பெற்றனத்தன்றொருகாலிராமன் சேனையை இராவணன் மடித்ததனால் மாருதிலவ் யௌடதகிரியைக்கொண்டுவர, அங்கிருந்த சித்தர் வருணனைவேண்டச், சத்தமேகங்களுஞ்சொரிந்தன; மடிந்த சேனையெழும்படியாக வெற்பினின்றுமழையானௌடதம் வீழ்தலான்மருந்து மலையென்றபெயராம். இக்கலியுகத்தில் வக்கிரன் என்னுமொரு சூத்திரன் சித்திக்காக வங்கடைந்தனன். அதனால் வக்கிரகிரியென்றுமாம். உயர்ந்த விம்மலையின் மகிமையை யியம்பவரிபதாம். இனிப்பரசிராமன் றாணுவையருச்சித்த கதையோதுவாம்.

முற்றிற்று.

௨௰-வது பரசிராமன் பூசைச் சருக்கம்.

பெருமை மாமுனி யியமதக் கனியொரு பிண்ட
முரிமை யாயுமைத் திரேணுகைக் களித்தவ ளுதரத்
தருமை யாயரி தோன்றியவ் வரியிமா சலஞ்சேர்த்
திருமை மாதவஞ் செய்துபின் கயிலையி லெய்தி. (௧)

அன்ன லைத்துதி செய்யவென் னய்யவுன் னகத்து
ளொன்ன லைப்பக ரெனப்பகர் வானெனக் கதிரா
நன்ன லர்க்கொலை செய்கவென் றனைவெல்லு நானென்
றுன்னா லத்தினை யுரைக்கவவ் வுரைக்கர னுரைப்பான். (௨)

யினது செய்கைமற் றெவையுமென் செய்கைகா ணீயுன்
றனதி யற்கையென் னியற்கையென் பேர்மழுத் தாங்கி
யுனது ளப்பரி செப்பரி சப்பரி சுருற்றென்
றன்த கற்றுவா ரெவரென வரமளித் தகன்றான். (௩)

கரத்தி லேப்படை தரித்தவெந் தரையெலாங் கடிந்து
வரத்தி லேயுயர்ந் தொருவரு மெதிரிலா மையினு
லுரத்தி லேமிகுந் தவன்கையின் மழுவையோர் கோலியம்
பரத்தி லேவிடுத் தகற்றியப் பாரெல்லாம் பாரா. (௪)

வளம யேந்திர கிரிக்குமேற் கனைத்துமா மறையோர்
கொளவு மீய்ந்துபின் னம்மயேந் திரவரைக் குறுகா
வுளம நோய்ந்தழ மிகுந்துவேந் தரையெலா முயிருண்
டளவி னீண்டபா தகஞ்செய்தே னென்றுள மயர்ந்தான். (௫)

இந்தக் காதரந் தீர்வதெப் பரிசென வெண்ணி
முந்தக் காசியன் மனையடைந் திந்நுயர் மொழிய
வந்தக் காதரந் தாணுவின் மலர்ப்பதத் தலரே
சிந்தக் காதனு ரஞ்செது மெனவனுன் செப்ப. (௬)

பரசி னுடை னடைந்தனன் சுசீந்திரப் பதிவாழ்
பரசி னுனடி மலரினிற் பனிமலர் பரப்பிப்
பரசி னுனகற் றினன்வினை யனைத்தும்பின் பணிந்த
பரசி னுன்மயேந் திரத்தடைந் தனனெனப் பகர்ந்தான். (௭)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௩௫௬.

௨௰-வது பரசிராமன் பூசித்த சருக்கம்.

பெருமைபொருந்திய சமதக்கினி முனிவர் உரிமையோடிரேணுகைக் கொருபிள்ளையளிக்க, அவனு தரத்திலருமையா யரிதோன்றி இமாசலஞ் சேர்ந்து மாதவஞ்செய்து பின்கைலையை யடைந்து சிவபெருமானைத்துதி செய்ய, அவன் என்னைய! உன் கருத்தைச் சொல்லென்றருள; எனக்கெதிர் வருஞ் சத்துருக்களைக் கொலைசெய்யவும், என்னையானேயன்றி மற்றையரா ற்கொலைபாதிருக்கவுமே யென் கருத்தென்றான். அரன் நினது செய்கை யெவையுமெனது செய்கை, ஆனை நீ உன்னியற்கை என்னியற்கை, என் பொன் மழுத்தாங்கி யுன்கருத்தெவ்வெல்லை மவ்வண்ணமியற்றுதி, என்று மழுவையசற்று வாரியாவர், என்று வரமளித்த கன்றான். பரசிராமன் கையிலாயுதந்தரித்த வேந்தரை யெல்லாங்கொன்று, தன்னைத்தவிர வுயர்ந் தோரெவரு மெதிரில்லாமையாற்றன் கைமழுவையம்பரத்தில் விடுத்தகற்றி, உலகமெல்லாம் பார்த்து வளம்பொருந்தி யமகேந்திரகிரிக்கு மேற்கே சென்று, அந்தணர்க்கனைத்து மளித்துப், பின் மயேந்திரகிரியில் வந்து சஞ்சல மற்று அன்புமிகுந்து வேந்தரையெல்லாமுயிருண்ட நீண்ட பாதகஞ்செய் தேனேயென்றுள்ள மயர்ந்து, இத்தீவினைத் தொடர்ச்சி தீர்வதெப்படி யென்றெண்ணிக், காசிபனையடைந்து இஃதொழிய வியற்றுவதென்னையென; தாணுவின் மலர்ப்பதத்தருச்சிக்கத்தீருமென; உடனே சுசீந்திரத்தடைந்து தாணுவையருச்சித்து வினைகழித்து மயேந்திர கிரிவிட்டகன்றனன். என்று சூதர் பகர்ந்தார்.

முற்றிற்று.

௨௰௧-வது மூவேந்தர் பூசித்த சருக்கம்.

நன்மை யொன்றிய பரசுரா மன்செய னவின்று
புன்மை யின்றிய சோழ னியர்செய்த பூசைத்
தன்மை யன்றுகு தனுமனா மகிழ்ந்துமா தவத்தின்
வன்மை யொன்றிய முனிவரர்க் கினிதென வகுப்பான். (௧)

மேவ ரும்பனை நிம்பமார் வெய்யதோன் வேந்தர்
மூவ ருஞ்சுசீந் திரத்தடைந் தாதியா மூவ
ராவ ரும்பர மனைச்செழி யனும்வலத் தரியைத்
தேவ ரும்புகழ் வளவனு மருச்சனை செய்தார். (௨)

இருந்து கன்னிகா கேத்திரக் கன்னியைச் சேரன்
பொருந்து பூசனை புரிந்தனன் புரிந்தவப் பொழுதே
முருந்து நன்னகைக் கன்னிகை யன்னவன் முன்வந்
தருந்து மாரமு தனையசொல் லாலுரைத் தருள்வாள். (௩)

என்ன வேண்டுவ தெனத்தரி சித்தன னினியான்
பன்ன வேண்டுவ திலையனு தினமுநின் பதத்தைத்
துன்ன வேண்டுவ தெனதுநா டெங்கும்வாழ் வோங்கி
மன்ன வேண்டுமோ தருமங்க ளொடும்வள மல்கி. (௪)

இங்கண் மும்மழை பொழிதர வருளனு தினமு
மங்க ளம்பொலிந் தெழில்பெற வருளரு மறையோர்
தங்கள் சொன்முறை தழைந்திட வருளொரு தமியேற்
கங்க ணந்திடாச் சிவன்முத் தியும்பெற வருளே. (௫)

வேறு.

என்ற வேந்தனுக் கருள்வள்வா ணனைத்தடிந் திங்கிருந் தன ளிப்பா, லன்ற தானகொல் லாபுரிக் கேகி முகாசுரன் றனைவெல் வேன், வென்ற நீணக ருறைவளின் னுட்டினின் மேவிய விடந் தோறு, மொன்ற வேபக வதியென மன்னுவ னுயர்வளஞ் சிறந் தோங்க. (௬)

ஆயி டைக்குரு வாயுகேத் திரமதற் கானதென் பாலாகப்
பாய கடற்கரை யன்னதி லெட்டெனும் பயிரவி யாய்ச்சேர்வ
நேய வப்பதி தெக்கணா காஞ்சியங் கிருக்குமெம் மிறையோனை
நீய கத்துற நினைத்துவந் திறைஞ்சுதி நினைத்தயா வையுமெய்தும்.

என்று கன்னிகை யகன்றனள் வில்லவ னியற்கசிந் திரத்துற்று (ன்
னொன்று தென்னவன் பூசுரா தனைப்பணிந் துவந்தருச் சித்தான்பி
றன்று தானுவி னகரடைந் தனனியற் சோழன்மா தவன்றளி
னன்ற தாமரை தூவினன் பின்னரு நாடிமு வருங்கூடி. (௮)

மூன்று ருபமா மூலலிங் கத்தினின் மூன்றுதா ணுமுமன்னு
மூன்று வேந்தராஞ் சேரனு தியர்பொறி மூன்றுமொன் றெனலாக
மூன்று காலமும் பூசனை செயவொரு மூன்றுலோ சனன்றேன்றி
மூன்று மொன்றுமாம் பெருவர மளித்தனன் மூன்றுலோ கமும் போற்ற. (௯)

சேரன் சோழன்பாண் டியனெனு மூவருந் திருவருள் பெற் றேயுள், கூரன் பாலவண் மன்னினர் பின்னிசை கூறுநா ரதனுஞ் சொற், சாரன் சீரிசை பாடின னுடினன் குறுனுவன் னவற்பேனு நீரன் கூறுவா னொருமொழி கேட்டரு ணீயெனப் பரிவோடும். ()

வேறு.

பொன்னக ரிகந்திவண் போந்த விந்திர
னன்னக ரடையும்வா றருளு வாயெனப்

பொன்னகர் மன்னநீ போதி யென்னவோ
ரன்னக ரின்னக ரடிய னேற்கெனு. (௧௧)

இந்திர வானகர்க் கேகி நாடோறும்
வந்திர விலனென வழுத்து வாயெனச்
சந்திர சூடனைத் தாழ்ந்து சம்மதித்
துந்திருந் தீர்த்தமொன் றுதவென் றோதினன். (௧௨)

ஓதுறல் கேட்டர னுரைப்ப மார்கழி
மீதுறு மிருகசீ ரிடத்தின் மேவுமை
மாதுற விமானமே வருது மாதிரைத்
தீதறு நாளிற் றீர்த்த மீய்குதும். (௧௩)

ஈய்ந்திடு தீர்த்தமிங் கிருந்தவ் வேலையிற்
றோய்ந்திட வருமிதி றோய்ந்து கன்னிகை
யாய்ந்திடு மலர்ப்பதம் வணங்கிப் போதியென்
றாய்ந்திடு மருமறைக் காதி யோதினன். (௧௪)

நன்றென ஞானகா னனத்தை வாவியைக்
குன்றன லிங்கமாஞ் சோலைக் கொன்றையை
மன்றெனுஞ் சபையையேர் வணங்கி வானவர்
நின்றனர் கலைகளங் கமைத்து நீங்குவார். (௧௫)

நீங்கின ரவ்வயி னீங்கித் தென்கடற்
பாங்கினிற் கன்னியைப் பரவித் தீர்த்தங்க
ளாங்கினி தாடிக மாதி தீர்த்தத்தி
னோங்கின கரையில்வந் துடன்கு ழீயினர். (௧௬)

அளவள வினர்சில ரதலத் தேகின
ருளமகிழ் வொடுசில ரும்பரெய் தினர்
தளதளப் புலவுவெண் டந்தி யிந்திரன்
வளவயப் பரியிசை வானம் புக்கினன். (௧௭)

புக்கபோ தருவசி யாதிப் பூவையர்
தொக்கனர் வணங்கினர் தொலைந்த வாருயி

ரிக்கண்வந் தடைந்ததென் றிந்தி ராணியு
மக்கண வனைப்பணிந் தளவ ளாவினள். (கஅ)

இன்புற வவணிருந் திரவி னொடொறு
மன்புறு சுசீந்திரத் தடைந்தெந்தா னுவைத்
துன்பற வருச்சனை புரிந்து சொற்கதி
முன்புற வேகுவன் முனிவர் கேண்மினோ. (ககூ

அன்னவா றுறைந்தன னமரர் கோனுமக்
கின்னமோர் கதையுரைத் திடுவன் யானென
முன்னமா தவரது மொழிகென் றன்பொடு
சொன்னபோ தருமறைச் சூதன் சொல்லுவான். (உ௦)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ருஎசு.

உக-வது மூவேந்தர் பூசித்த சருக்கம்.

நன்மை பொருந்திய பரசிராமன் சரிதமுரைத்துச் சேரனுதியர் பூசித்த தன்மையை மாதவம் பொருந்திய முனிவரர்க்குரைப்பார். பனை நிம்பம் ஆத்தி இம்மாலைகளைத் தோழிலணிந்த வேந்தர் மூவருஞ் சுசீந்திரமடைந்து ஆதியா மூவருட் பானைச்செழியனும் அரியைச் சோழனும் கன்னியைச் சேரனுமாகப் பூசித்தனர். கன்னிகை யவன்முன்றோன்றி வேண்டுவதென்னை யென; அறுதினமுன் பந்தைதயுன்னவும் நாடெங்கும் வாழ்வோங்கி மன்னவும் தன் மங்கள் வளங்கபென்னவும் திங்கண்மும் மாரிபெய்யவும் மங்கள நிறைக்தெழில் செய்யவும் மறையோர் சொன்முறைதழையவும், தமியேன் சிவன் முத்திபெறவுமேயன்றி மற்றொன்றிலையென்றான். அவ்வேந்தனைப் பார்த்து வானனைக்கொன்றிங்கிருந்தனன்; இப்பாற் கொல்லாபுரிக்கேகி மூகாசூரனைவென்று அந்நாட்டிலுறைவேன்; இடந்தோறும் பகவதியென்ற பெயரோடு மன்னுவன்: அவ்விடை குருக்கேத்திரம் வாயுகேத்திர மிவற்றின்றென்பாலுள்ள கடற்கரையில் அட்டபைரவி யாய்த்தான்னுவன்; அப்புறு தெக்கணஞ்காஞ்சியாம்; அங்கிருக்கு மெம்மிறையையுள்ளத்தி நினைத்திறைஞ்சில் நினைத்த யாவையுமடைவாய் என்றருளிக் கன்னிகையகன்றனள்; வில்லவன் சுசீந்திரத்துற்றான், சென்னிமாதவன்றளிலருச்சித்தான்; தென்னவன் பூதநாதனைப்பணிந்தருச்சித்தான், மன்னர் மூவருங்கூடி மூவடிவா மூலலிங்கத்தின் மூன்றிடத்தையு நினைத்து மூவேந்தராஞ்சேரனுதியர் முக்கரணமொன்றி முக்காலம் பூசைசெய்ய முக்கணன்றோன்றி மூவுலகம் போற்றச் சிவசாரூபத்தென்ற மூன்று மொன்றாய் விளங்கும் வரமளித்தான். சேர சோழ பாண்டியராகிய மூவருந் திருவருள்பெற்று மனமகிழ்ந்து அன்பானிலைபெற்றிருந்தனர். இப்பால் நாரதரிசை பாடினர் ஆடினர்;

தானு அவரை நோக்கி இந்திரன் பொன்னுலகம் விட்டிம் மண்ணுலகடைந்தனன்; அவனைத்தன் னுலகத்திற் சேரும்படி யுன் அவாவென்றருள நாரதர் "நீயுன்னகரத்திற்சேருதி" யென்றிந்திரனைக்கூற; அதற்கவன் அர்ச்சகரே யிங்கரென்று மறுத்துக்கூற; வாசவ! வானகர்க்கேகி நாடோறுமிரவில் வந்து என்னைவழுந்து வாவென்றருள; ச்சம்மதித்து இந்திரன் சந்திர சூடனைப்பணிந்து தீர்த்தமொன்றருள்வா யென்றுவேண்ட; அரன்மார்கழித்திங்களில் வருமிருக சீரிடத்தினுமைமயொடும் விமானத்திலிவண்வருதும்; ஆதிரைநாளிற்றீர்த்தமீகுதும்; அங்ஙனமீயப்பட்ட தீர்த்தந்தென்வேலையிற்றோயவரும் அநிலாடிக்கன்னிகை பதமலரை வணங்கிபோதியென்று ஆதியருளினோதினன். நன்றென்று ஞானகானனத்தை வாவியை மூலலிங்கத்தைக் கொன்றையைச் சடையை யெதிர்நின்று வணங்கி வானவர்நின்றனர். தங்கிலகளை யங்கமைத்து நீங்கித் தென்கடற்பக்கத்திற் கன்னியைத்தரிசித்து, தீர்த்தங்களாடி யதன்கரையில் வந்து கூடினர்; அளவளாவினர்; சிலர் அதலத்துக்கேகினர்; சில ரும்பரிற்சென்றனர்; இந்திரன் பரிமேலேறி வானம்புக்கினன், போங்கால் ஊர்வசிமுதலிய தேவஸ்திரிகள் உடன் சென்று வணங்கினர்; போனவுயிர் திரும்பி வந்ததுபோல இந்திராணி கணவனைப்பணிந் தளவளாவினள். இன்பமுறநாடோறு மிந்திரன் இரவில் வந்து எம்மையனைத் துலிபமறப்பூசித்துக் கதிவடையச்செல்வன். இப்பிரகாரமிந்திரனிருந்தனன். இன்னமுமங்கோர்கதை யுரைக்குவெனென்ன; முனிவர்களன்போடு மொழிகென்றனர். அப்போதருமறைச் சூதர் சொல்வார்.

முற்றற்று.

உஉ-வது பிரமோற்பத்திச் சருக்கம்.

ஞான கானனந் தனக்குமோர் தெற்குநன் னலஞ்சேர்
தான மாதிகேத் திரம்விராட் கேத்திரஞ் சகுண
மான தானபட் சிபுர மப்புர மதன்பால்
வான மாநதி சூழ்ப்ரம வாவியு மருவும். (க)

அந்தப் பன்மதீர்த் தம்மெனுங் கடற்கரைக் கருகே
முந்தப் பன்மறை முழக்குட னருட்கரு முற்றிச்
சந்தப் பூமிகள் முடிதொடுத் தடிவரை தழுவ
வந்திப் பாருயிர்ப் பயிர்தழைத் தெழப்பொழி மழைபோல். (உ)

அங்கண் வீற்றிரு தனனுல கினைப்படைத் தளிக்குஞ்
செங்கண் மான்மது சூதன னவன்செயுஞ் செயலை
யங்க ணுண்சொலப் பெரிதெளி துஞ்சிறி துரைக்கேன்
பைங்கண் மாதவத் தீர்களே கேண்மெனப் பகர்வான். (ங)

உகமு டிந்தகற் பாந்தத்திற் பிரபஞ்ச மொடுங்குஞ்
சகம தாதிபூ தங்கள்சத் தங்கலை விந்துப்
பகரு நாதமப் பிரணவம் பரமமா மொழியோ
டகலு மாயையுங் கிரமத்தி லொன்றிலொன் றடங்கும். (௪)

அடக்கு மாதிசே டனுமரி சேடனு மாகித்
திடக்கு நின்மல னிற்குண மாய்த்தனித் தோன்றி
நடக்கு மோர்செய லற்றிருந் தவனுமந் நாளிற்
கடக்கு மப்பிர வஞ்சமுண் டாக்கவே கருதி. (௫)

வேறு- பேதமின் மாயை தன்னைப் பிரணவ மாக்கி விந்து
நாதம்வந் துறச்செய் தேயின் னரலையைப் படைத்துத் தானப்
போதன்மா யையின்மே லிச்சைப் புருடனு மாகி வேலை
மீதுமா யமதாய் வந்து மேவுமா லிலையின் றன்பால். (௬)

மானவற் புதமென் றுன்கு காலஞ்சின் மயனு லஃ்த
ஞானமித் திரைசெய் தேயின் ஞாலமா திகைத்திட் டிக்க
ஊனமி றன்னைத் தானே யுன்னின னுன்ன வுள்ளத்
தானபங் கசத்தி லேவந் தவதரித் தனன்பிர மாவாய். (௭)

பிரமனு மனைகெற் புத்துப் பிள்ளைபோற் பிரமந் தன்னைப்
பரமெனத் தியானஞ் செய்தப் பரிசுற முகிழ மர்ந்துப்
புரமன மலர்வி ராட்டம் புருடகு ரியன்வந் தேயா
யிரமிதழ் விரிக்க வேதோற் றினன்சுயம் பென்னும் வேதன். (௮)

தோற்றின வேதன் முன்னே தோன்றுமோ ரொளியைக் கண்டுற்
காற்றலொன் றிலனாய்க் கண்ணை யடைத்துமா யனைச்சிந் தித்துப்
போற்றவம் மாயன் காந்தி தன்னைத்தன் புதல்வன் கண்ணி
லேற்றவவ் விழிபு ரூரத் தினோடு வெய்தச் செய்தான். (௯)

அன்னவன் முன்னங் கண்டுற் கரியபே ரொளியைக் காண்க
முன்னவ னருளாலோக முழுதுமே படைக்க வந்த
பின்னவன் றனே யாதிப் பிரமமென் றகந்தை யுள்ளத்
துன்னவ துணர்ந்து கோடி ருத்திர கணங்க டம்மில். (௰)

வேறு- நாதவடி வத்தனொரு ருத்திரனை நந்த
மாதவனி னைத்தவுடன் வந்தவனை நோக்கிப்
போதமய னுக்கருளெ னப்புருவ நாப்பண்
வேதன்மரு ளத்தலைவெ டித்தெளமு முக்கா. (௧௧)

நடுங்கினன யன்பதறி நாபிமலர் நாளத்
தொடுங்கினனொ டுங்கியுழ லுற்றனனு முன்றே
படிந்துயர றிந்தரிப ரிந்தருள ருத்திர
னடுங்கனறி ரண்டுவெளி யானதென லானான். (௧௨)

வேதனையு ரோதனம்வி ளைத்தபரி சாலன்
னாதனுமு ருத்திரனெனு நாமமது பெற்றே
காதலுறு ருத்திரக ணத்துடன டைந்தான்
சீதரன யற்குறுப தேசமது செய்வான். (௧௩)

மறைக்கிழவன் யோகநிலை மன்னிய தியானத்
துறைக்கணெடு மாலுமெதி ருற்றரிய தான
முறைப்பிரண வப்பொருளின் முற்றுரைசெ யத்தேர்ந்
திறைப்பொழுதி னங்கமறை யாவையும்வ குத்தான். (௧௪)

வகுத்தவுடன் வேதமுத லியானெனும தங்கொண்
டுகுத்தமதி வேதியனு ளத்துளசெ ருக்கை
மிகுத்தமணி வண்ணனுள மேற்கொள்வ தேகாத்
தகத்துருவ தாயசுர ராய்வெளிய தானார். (௧௫)

இருவர்மது கயிடவரெ னும்பெயர்த ரித்தே
மருவருமவி திக்கிடர்வ ருத்தியவ னாலே
தருமறையோ டங்கமவர் தங்கையி லெடுத்தே
பொருகடலி டத்தவர்பு குந்தனர்வி ரைந்தே. (௧௬)

அந்தவகை கண்டயனு மந்தனென லாகிச்
சிந்தனைதி ரிந்ததுதெ ளிந்துதிரு மாலே
வந்தருள்செய் யென்றலறு மைந்தன்முன் னெதிர்ந்தே
யெந்தமைய றிந்திலையி தென்னபரி சென்றே. (௧௭)

அடிககடியு னக்கிதென வாணவம டாவப்
படிப்படியி னிப்படைப டைப்பெனமு கிர்கா
ரிடிப்பெனவு ரைப்பவர வென்னவுளி ரங்கித்
துடிப்பொடிது திக்குமய னுக்கருள்சு ரந்தே. (கஅ)

அஞ்சன்மறை யாவுமறை யாதருள்வ னென்றே
செஞ்சொல்பக ரப்பிரம தேவனுன்ம கிழ்ந்தான்
மஞ்சசெலனு மேனிநெடு மால்கடலி னூடே
துஞ்சலறு மீன்வடிவெ டுத்தகதை சொல்வேன். (ககூ)

வேறு- சூரியன் புதல்வன் வைவைச் சுதமறு விளமை நீங்கிப்
பேரிய லடைந்த பின்பு பிள்ளைக்கு மகுடஞ் சூடிச்
சீரிய லயனை நெஞ்சிற் றியாநித்துப் பத்தி லட்சஞ்
சாரிய வருட கன்மா தவஞ்செயப் பிரம தேவன். (உ௦)

வந்தனக் கேது வேண்டும் வகைபக ரெனப்பா ராதி
யைந்தொட் டெக மெல்லா மழியுமப் பிரளை யத்தி
னந்தமம் முயிரை நானே நந்திடா தளிக்குந் தன்மை
தந்திரட் சியென வேபீர் தனம்மறைத் தனன்வே தாவே. (உக)

பேருற மறுவும் பின்னர்ப் பிதிர்தின மெய்த முன்னர்ச்
சாருறு தடத்திற் றோய்ந்து தற்பணஞ் செய்யக்கைக் கொண்ட
நீருற வொருமீ னன்றே னேருறக் குதிக்க நோக்கிப்
பாருறுந் தடத்தில் விட்டுப் பார்த்தனன் பார்த்த போதில். (உஉ)

வேறு- அதிசெ யித்திருள் கமண்டலத் துடனெடுத் தடக்கமிக்
கொருநாளின், மதிசெ யப்பெருத் தெண்ணிரன் டங்குலம் வளர
மற்றதுதேர்ந்தே, பதிசெ யப்பெருந் தாழியுள் விடவொரு பகலி
ன்மும் முழநீண்டு, துதிசெ யப்பெரும் கிணற்றகத் திடவிடஞ்
சுருங்கின தெனச்சொல்ல. (உங)

சொல்லு முற்றடா கத்திட யோசனை தூரநீ டாப்பின்பு
சொல்லுங் கங்கையில் விடவது வும்மிடஞ் சிறிதெனக் கடல்வாரத்
தொல்லும் வாறிட விரண்டிலக் கம்மெனும் யோசனை யளவாகப்
ம...வாறுநீண் டதுபெருந் திட்டதற் புதத்திலப் புதமாக. ()

ஈருங் கொம்பிடைத் திமிங்கில கலத்தின தினமதன் றிதுவேதோ
பாரும் வானமும் ப...ந்தநி செயித்திறும் பாதமோ வெனச்சொல்
வாரு மல்லன் மாயவ ...துவென மதுவறிந் தனனறிந்தன்பு [ல
சேரு முள்ளுரு கப்பன...ந் தெழுந்துதோத் திரஞ்செயப் பரஞ்
சோதி. (உரு)

ஆன மச்சரு பனுமநு ...வதவத் தாசனு தலினுன்மெய்
ஞான சட்சனக் குள்ள...ர லறிந்தனை நந்தமை யினிக்கேளுன்
ஞன மைச்சுன தான்...னே கஞ்செலச் சராசர முதலாய
கான மற்றுள பொருள்களு மிறந்தெழு கடலுமோர் கடலாகி. ()

எங்கு மேகமாய்ச் செலமய மாய்ப்பரந் தெழும்பிர ளையகாலத்
தங்கு பல்லுயி ரனைத்துநீ புரப்பதற் காகவோர் நாவாயைத்
தங்கு வார்கட லிடைதரு வோமதிற் சகத்துயிர் களையேற்று
பொங்கு சண்டமா ருதந்திசை தொறுங்கொடு புகுமது புகுதாமல்.

எனது கொம்பினிற் கட்டசை யாதுபி னேகிரே தத்தாதி (லா
யுனது வெண்குடைக் குள்ளடங் கும்மனைத் துயிர்களு முயிரெல்
லனது ஞன்னுயி ரெனப்புரந் திடுதிமன் வந்தரன் றுணைக்
கனது ரந்தரன் புரந்தரன் றுதிக்கவெக் காலமு நீவாழ்தி. (உஅ)

என்று ரைத்தகன் றடன்மது கயிடவ ரிருவரோ டமராடிக், கொன்று மற்றவ ரெடுத்தவே தத்தினைக் கொணர்ந்துவே தனுய்க்கீந்து, நன்று சொற்றமா யனைத்துநித் தயன்செக நாதநீ யெளியேற்குத், துன்று சிட்டிசெய் யும்முறை முறையுறச் சொல்லெனச் சொல்கின்றான். (உகூ)

வேறு.

அகாரமுத லதிற்பின்ன மாம்படைப்பு காரம்க மாய்வே தஞ்சொன், மகாரமத லிட்டதியா வையுமடங்கு மதுவேறு மாயை மூன்றுய்ப், பகர்குணமா யெனத்தெளியம் மாயையினுற் பூதமைந்தும் படைமா யைக்கு, முகமதெழுத் தைந்துபிர ணவமதங்க காதம் விந்து முழுமெய் யாமே. (௩௦)

ஆயவளைப் பாரெனச்சொற் றேழுவியா திருதியை... ...ளித்
தன் பின்ன, ரேயவளைக் கண்டளன்வே தனும்வேத...

மூத்தோ ரைந்து மாயனுளத் துன்னவன்றேன் றிருமேனி ரோமநுனி மகுடம் போல, மேயுபுறத் தண்ட மண்ட கோடிகளைக் கண்டயன்றான் வெருஉக்கொண் டானே. (கூக)

வேறு.

ஆதி யானவ வனுதியு மானவ வனந்த
நீதி யானவ நிற்குண னவ னிறைந்த
சோதி யானவ பருதியு மானவ கருதி
சாதி யானவ முகுந்தநின் சரணமே சரணம். (கூஉ)

அச்சுதா னந்த கர்தன முகுந்தவே தாந்த
வுச்சிதா னந்த கோரசக் கரந்திரித் துலக
மெச்சுதா னந்த மாதியில் லாதுமேல் விளங்குஞ்
சச்சிதா னந்த ரூபநின் சரணமே சரணம். (கூங)

அன்னை யாரிவர் தந்தையா ரெனப்படைத் தளிக்கு
முன்னை யாரெனப் புகல்வனுன் னுந்தியி லுதித்த
வென்னை யாரென வறிந்தவ னறிநிலே னெனினுன்
றன்னை யாரறி பவர்கணின் சரணமே சரணம். (கூச)

அண்ட ரண்டத்தி னுள்ளுமப் புறமுநீ யாக
விண்ட வண்டமுன் மெய்புரோ மந்தொறும் விளங்கக்
கண்ட காட்சியே யற்புத மற்புதங் கனகோ
தண்ட பாணியா மிறைவனின் சரணமே சரணம். (கூரு)

உன்னைப் பெற்றனே யுன்னையே யுன்னுளத் துன்னி
என்னைப் பெற்றனே யென்றனே யென்றனே யானே
பின்னைப் பெற்றவ னுன்பெற்ற பேறுமுன் பெருமை
தன்னைப் பெற்றனே யாருநின் சரணமே சரணம். (கூசா)

காட்சி யின்னொளி கண்டகன் னொளியுடன் கலக்கச்
சூட்சி யின்னொளி தோற்றியா னவவிரு ரெக்க
வா[illegible]யின்னொளி நீயென வறிந்தன னினிமேற்
[illegible]லகான் படைப்பனின் சரணமே சரணம். (கூஎ)

பொங்கு மாமலர் வாச[illegible]மாய் மணியொளி போலா
யெங்கு மாயுரு வருவம[illegible] யெள்ளுமெண் ணெயும்போ
லங்கு மாயுலறந் திக்குமா[illegible] நிறைந்தடங் கலுமாய்த்
தங்கு மாயவ னென்றனை [illegible]யின்றறிந் தனனியான். (கூஅ)

என்ன வேவெளிக் தேத்தி[illegible]றன் முகனுநின் றிறைஞ்ச
வன்ன வேதனை நோக்கிநீ யென்னையறிந் தனையான்
முன்ன மேபடைத் திரு[illegible]படி படையென மொழிந்து
தன்ன தாமுரு விகந்துமுன் னுருக்கொடு தனித்தான். (கூகூ)

வேறு.

தனித்தவன்றான் மலர்வேதந் தலைமேற்கொண் டெனவிதின் றலைமேற் கொள்ள, குனித்தவன்சொல் வானினியத் தொழின் மேற்கொள் ளோனுனைமேற் கொண்டே னுன்பாற், செனித்தவனு னன்றனைவந் தனைசெய்வ தொழிலெனச்சிந் தித்தேன் கும்ப, முனித்தவன்போற் றுழ்முகுந்த மற்றோர்தொழிற் செய்தியென்ன மொழிய லென்றான். (சய)

என்றுரைத்த வயனைச்சத் தியலோகத் தினுக்கிறையா யிருத்தி யென்ன, நன்றுரைத்துச் சம்புத்தி ப[illegible]கினிற்றென் கடற்கரைக்குன் னளினப் பூமேற், றன்றுதிருப் பேர்படைத்த வாவியின் கூலத்தில்வந்து தோற்று வோநீ, யன்றெமைப்பூ சனைபுரிந்தா னந்தமய மடைகுதியென் றருளி னானே. (சக)

முன்னரய னெற்றியிற்செந் தழலுருவாய் வந்தருத்திரன் முதலோர் தோன்ற, நன்னர்கெடு மான்மொழிவன் கற்பாக்கத் தழிவுசெய்யு நாதர் நீவி, ரன்னமயி டாசுரனைத் தொலைத்தவள்வாழ் வைத்தகோட்டத் தின்மேற் காய்த், துன்னுதிருப் பன்றிக்கோட் டின்குட்பாற் சங்குசக்கர சொருப னாகி. (சஉ)

சக்கிரா லயத்துறைவே னுதிகேசவ னெனுநன் னாமம் பூண்டு
சக்கிரா யுதநதிதீ ரத்திற்கண் வளர்வனெனச் சயப்ப தேசந் (னப்
தக்கிரா னனத்துருத்தி ரர்பதிநொ ருபேரும் மிருப் பதுசிதமென்
பக்கிராசனைப்பரித்தார்பவனகன்றான்ருத்திரருமப்பரிசுற்றால். ()

அப்பரிசத் தலந்தோறு முருத்திரர்பதி னொருவருமங் கமர்ந் தா ராகி, மெய்ப்பரிசா யுலகனைத்து நெடுங்காலஞ் சிட்டிசெய்தா ன் வேதன் பேத, வைப்பரிதா முலகமேலா மொருநொடியி லவ னுதவில் வந்தோன் காய்ந்தா, னிப்பரிசா யினதுபின்னும் படைத் தனனவ் வயனுலகம் யாவுந் தானே. (சச)

ஈதுமுன்னர் நிகழ்ந்ததுமா முனிவீர்காள்பின்னருண்மை யீது மென்றப், போதுநெடு மால்புகன்ற பேரதனைத் தயன்புவியிற் போந்தமாயன், மீதுயனம் வைத்ததும்பூ சித்ததும்பட் டிபுரவி லாசம் யாது, முதுணர்விற் கேண்மினெனச் சூதமுனி முனிவரர்க் கு மொழிய லானன். (சரு)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம். சுஉ௰க

உஉ-வது பிரமோற்பத்திச் சருக்கம்.

ஞானகானனத்துக்குத் தெற்காக மஹிகேத்திரம் விராட்கேத்திரம் பக்ஷிபுரம் என்னுந்தலங்களுண்டு; பக்ஷிபுரத்திற் பத்மதீர்த்தமுலது, அத்தீர்த்தமாங் கடற்கரைக் கருகே வேதகோஷத்துடன் அருட்கருமூர்த்தி, அழகு பொருந்திய பூமிதேவியின் முடிதொடுத்தடிவரை பொருந்திய அடியாராகிய பயிர் தழைத்தெழ மழை வருஷித்தல்போல, உலகைப்படைத்தளிக்குஞ் செங்கண்மால் வீற்றிருந்தனன். அவன் செயலைச் சொல்ல மிகப்பெரிதாயினுஞ் சிறிது செப்புகிறேன் நைமிசாரணிய வாசிகளே! கேண்மினென்று சூதர் சொல்வார். யுகமுடிந்த சம்பாரத்திற் பிரபஞ்சம் பஞ்சபூதம் சாதமகலை விந்து பிரணவம் மாயை இவையனைத்துங் கிரமமாயொன்றிலொன்றடங்கும். முடிவிலனைத்துந் தன்னிடத்தொடுங்கி மிஞ்சியபரன், சேடித்த அரியாகி நின்மல நிர்க்குணமாய்த் தனித்து யாதொரு செயலுமற்றிருந்தது. அக்காலத்திற் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கவுன்னி மாயையைப்பிரணவமாக்கி விந்து நாதத்தைத்தோன்றுவித்துப் பின் கடலைப்படைத்து மாயையின் மேலிச்சாபுருடனுகிச், சமுத்திரமீது மாயமாய் ஆலிலைமேன் முப்பத்திரண்டற்புத காலமானந்த நித்திரைசெய்து, பின்னுலகஞ் சிருட்டிக்கத் தன்னைத்தானே யுன்னினன்; அவ்வுள்ளத்தில் அன்னை கருப்பத்துப் பிள்ளைபோற், பிரமத்தைப் பரமெனத்தியானஞ்செய்து அப்பிரமமாகவேவிளங்க, அரும்புபோற் சங்கோசமாயிருந்த மலம் விகசிக்க, விராட்டாகிய புருஷ சூரியன்றோன்றி யாயிரமிதழை விரிக்க, சுயம்புவாகிய வேதன்றோன்றினன். அவ்வேதன்றனக் கெதிரேதோன்று மோரொளியைக் காணக்கூசினவனுய்க் கண்ணைமூடி மாயனைத்தியானிக்க, அம்மாயன் சாக்ஷியைத் தன்புதல்வன் கண்ணிலேற்றி அவ்விழியை காசி நுனிபுருவமத்தியி னெய்தச்செய்தான்.

அப்பிரமன் முன்னங்காண்டற் கரியபே ரொளியைப்பார்க்கு மாறு அரிபருள; உலகமெல்லாம் படைக்கவந்தபின் அவன் யானேபிரமமென்றகங் விருத்தியடைய; அஃதறிந்து கோடியுருத்திர கலைகளிலொரு உருத்திரனை மாதவ னிளைத்தவுடன்வா; வந்தருத்திரனைநோக்கிப் போதம் அயனுக்கருளென; புருவமத்தியில் வேதன்மருளத் தலைவெடித்த நெற்றிமுழக்க; வயனவெம்பப் பரதிகாபிமலர்த்தா மரையிலொடுங்கி யுறன்றபடிச்சுயமரை அரியறிந்து பரிந்தருள; உருத்திரன் அந்நிலைதிரண்டு வெளியானதுபோலானன். வேதனைரோதனம் விளைத்தபரிசால் அந்நாத னுருத்திரனென்றபெயர்பெற்று உருத்திரனைத்துட் டொடைந்தான். சிதரன் அயனுக்குபதேசஞ் செய்ய, மறைக்கிழவன் யோகநிலைகன்று இயாகத்துறைக்க, மால்பிரசன்னமாய் அரிதான பிரணவப்பொருளை முற்றுமுறை செய்யத்தேர்ந்து, சகப்பொழுதின் மறைமுதலியயாவையும் வகுத்தான். உடனே வேதமுதல்வன் யானேயென்று அயன்மதர்த்துச் சிறியமதியான்து உள்ளத்துட்செருக்கைப்பெருக்க; மணிவண்ணனும் அகங்கார மேற்கொள வவ்வகங்காரருபமாய் மதுவென்றுங் கைடவனென்று பெயரோடு இரண்டசுரர்வெளியாகிப் பிரமனை யிடறில்வருத்தி யவன்றந்த வேதமுதலியதைத் தங்கையிலெடுத்துக் கொண்டு விரைவிற் சமுத்திரத்துட் புகுந்தொளித்தார். அயனுமதனுய்ச் சிந்தைநைந்துபின் சிந்தித்துதிருமாலே! வந்தருள்செய்வா யென்றலற; அம்மைந்தன்முன்வந்து எம்மேமையறிந்திலே! இப்பரிசென்னே! அடிக்கடி யுனக்கிதென்னவாணவம்! இனிப்பூமியிலென்னபடைப்பு! என்று இடிமுழக்கம் போல் வதட்டிச்சொல்ல; உள்ளே யேங்கித்துடித்துத் துதிக்குமயனுக்கு அருள்சுரந்து பயப்படாதே மறையாவுமறையாத லருளுவன் என்றுபகர; பிரமனு மகிழ்ந்தான். இனிமேலவண்ணருளி நெடுமால்கடலின் மச்சாவதாரமெடுத்த கதைசொல்வேன். சூரியன் புதல்வனாகிய வைவச்சுதமநு விளைமைநீங்கி முதுமை யடைந்தபின் பிள்ளைக்குமகுடஞ்சூட்டி யயனைநெஞ்சிற்றியானித்துப் பத்திலக்ஷவருடந் தவஞ்செய்யப், பிரமன்வந்து வேண்டுவதென்னையென; மன்னுநி வையத்துதொட்டு உலகமெல்லாமழியும் பெரிய பிரளயத்திற் றாஞ்சுமுயிர்களைத்துஞ் சாவாமனுனேகாக்கும் தன்மைதந் திரட்சிப்பாயென; ஈந்துமறைந்தனன். மநுவும்பிற்பாடு ஒருபிதிர்தினம் வருமுன்றடாகத்தின் மூழ்கித் தர்ப்பணஞ்செய்யக் கைகொண்டநீரில் ஒரு மீனகப்பட்டுக்குதிக்க; அதைத் தடத்திலவிட்டுப்பார்த்தனன்; அதிசயித்துப் பெரிய கமண்டலத்துவிட்டு; ஒருநாள் வைத்திருக்க முப்பத்திரண்டங்குலம் வளர்ந்தது. அஃதுணர்ந்து பெருந்தாழியுள்விட, ஒருபகலின் மும்முள நீண்டது. பின் பெருங்கிணற்றுள்விட அக்கூபஞ்சிறிதெனும்படி வளர்ந்தது. அப்பாற்றடாகத்திலவிட, யோசனைதூர நீண்டது. பின் கங்கையில்விட, அதுவுஞ் சிறிதெனவாயிற்று. கடலில்விட, இரண்டிலக்ஷ யோசனைதூரம் வளர்ந்தது: அவ்வளர்ச்சி அற்புதத்தி லற்புதமாயிருந்தது. கொம்பினிடை நிமிங்கலங்களையன்றியுங் கப்பற்கூட்டங்களையும் பிழக்கும். பூலோகமுந் தேவலோக

மும்பார்த்து, ஈதேதோவென் றதிசயித்து இக்கொடுமை யென்னையென்று
சொல்ல; வலியுடைய விதுமாயவனென்று மதுவறிந்து அன்புபொருந்தியுள்
ளுருகப்; பணிந்தெழுந்து தோத்திரஞ்செய்யப், பரஞ்சோதியான மச்சரூப
மு மறுவேதவத் தாசனுதலினுன் மெஞ்ஞானக் கண்ணுணக்குள்ளநானம்
மையறிந்தனை, இனிக்கேள் நான்றனமைச்சு உனதான்ட லேகஞ்செல்லச்
சராசரமுதலிய காடுகளுமற்றுள்ள பொருள்களும் இறந்து, எழ்கடலுமொ
ருகடலாய் எங்கும் ஏகமாய்ச் சலமாய்ப் பரந்தெழும்பிரளயகாலத்தில் பல்
லுயிரனைத்தையு நீ காப்பதற்கொரு நாவாயைக்கடலிடை தருவம்; அதிற்
சகத்துயிர்களை யேற்றுதி, சண்டமாருதமூதனைத்திசை தொறுங்கொண்டு
புகுதாமல் என்கொம்பிற்கட்டுதி, அஃதசையாது. பின்பிரேதாயுக வாரம்
பத்திலனைத் துயிர்களுமுன் வெண்குடைக்கும்; அவ்வுயிரை யுன்றுயிரெனக்
காத்திடுதி, மன்வந்தரன்றுளுதிக்கனதுரந்தரன் புரந்தரன் றுதிக்கவெக்கா
லமும் வாழ்தி, என்றுரைத்தகன்று வலிபொருந்திய மதுகைடவிருவரோ
டமராடிக்கொன்று அவரெடுத்த வேதத்தைக்கொணர்ந்து பிரமனுக்கீந்து
ஆசீர்வதிக்க, அம்மாயனைத்துதித்து எளியேற்குச்சிருஷ்டி செய்முறையை
யருள்வாயென; அகரமேசிருஷ்டியாம் உகரமேதிதியாம் மகரமேசங்காரமா
ம் இவைமாயையின் முக்குணமாம் மாயையினூற் பூதமைந்தும்படை, மா
யைக்கு முகமைந்தெழுத்து பிரணவம் அவயவம் ஈதீவிந்து சரீரம் அப்படி
ப்பட்டவனைப் பாரென்றுசொல்லி எழுவின்ற நாதத்தையும் அளித்தான்.
பின்னரப்படிப்பட்டவனை யயன்கண்டான்; வேதரூபமான வைரத்தே
ரைந்தையுமாயனுளத்துன்ன, அவன்றிருமேனியின் ரோமதூளிக்கண்மிட
ம்போலப் பல்லாயிரகோடி யண்டங்கபொருந்துவதைக்கண்டு பயந்தான்.
பயந்து ஆதியானவ அநாதியானவ் அநந்த நீதியானவ நிறைந்தசோதியான
வ சாதியானவ பருதியானவ சுருதியானவ முகுந்த நின்சரணமே சரணம்;
அச்சுதானந்த நந்த வேதாந்த உச்சிதானந்த கோர சக்கரந்தரித்து உலகமெ
ய்ச்சவந்தமாதியில்லாது விளங்குஞ் சச்சிதானந்தரூப நின்சரணமே சரண
ம்; அன்னையரிவர் தந்தையரிவர் எனப்படைத்தளிக்கு முன்னையாரெனப்புக
ல்வன்! உன்னைத்தியிலுதித்தவென்னை யாரெனவறிந்தயனையறிகிலேன்! எ
ன்னிலுன்னையாரறிபவர்! இங்ஙனம் விளங்கு நின்சரணமே சரணம்; அண்
டபிண்டங்களினுள்ளும் புறம்பு நீயே! யோக விண்ட அண்டங்களுன்மெ
ய்ரோமந்தோறுந் தொங்கக்கண்ட காக்ஷியற்புதமற்புதம்! கோதண்டபாணி
யாமிறைவநின் சரணமே சரணம்; உன்னைப்பெற்றதை உன்றொத்துன்னி
யென்னைப்பெற்றனை என்னையனே என்னைப்பின்னைப்பெற்றவனோ! யான்
பெற்ற பேறு முன்பெருமையைப் பெற்றனள் அன்னையாகிய நின் சரண
மே சரணம்; காக்ஷியொளி கண்டகண்ணொளியுட் கலக்கச், ஞாக்ஷியொலி
ஆனவலிருளைத்துறக்க, ஆக்ஷியிலொளியால் யான் நீ யென்றறிந்தனன், இ
னித்தாழ்ச்சியில்லை யான் படைப்பன் நின் சரணமே சரணம்; பலநில வாச
மாய் மணியிலொளியாய் என்றுமென்னைப்போல வுருவுருவமாய் அங்கு

மாயிங்குமாயெங்குமா யண்டங்களுமாய் நிறைந்து விளங்குமாயவனென்று உ
ன்னை யின்றறிந்தனன் என்று தோத்திரித்தான். அந்நான்முகனை நோக்கி
நீ யென்னையறிந்தனை யான் முன்படைத்தபடி படையெனமொழிந்து தன்
னுருவிட்டு முன்னுருக்கொண்டுதெளித்தான். அவன்றுன்மலரை வேதந்
தலைமிசைகொண்டதுபோல் விதி தலைமேற்கொண்டு, இனி அத்தொழிலை
மேற்கொள்ளேன்; உன்னைமேற் கொண்டேன்; உன்னை வந்தனைசெய்வதே
தொழிலெனச்சிந்தித்தேன், கும்ப முனிபோற்று முகுந்த! மற்றொருதொழி
ற் செய்திடென்று மொழிபற்க; என்றுரைத்தான் அவ்வயனைச் சத்தியலோ
கத்திலுக் கிறையாயிருத்திடென்று இனியன மொழிந்து, "சம்புத்தீவின்றெ
ன்கரைக்குட் டாம்ரைத்தடாகத்திற் றாமரைப்பூவில் வந்து தோன்றுவேம்;
அக்காலமைப் பூசைசெய்தானந்தமடைதி,, யென்றருளினான். முன்ன
ர் அயனெற்றியிற் செந்தழலுருவாய் வந்தருத்திரரை நெடுமால் பார்த்து,
கற்பாந்தத்திலழிக்கு நீவிர் மகிடாசுரனைத் தொலைத்தவள் கோட்டத்தின்
மேற்காய்த் திருப்பன்றிக் கோட்டின் குடபாலாய்ச் சங்குசக்கரரூபனாய் ஆ
திகேசவனென்னு நாமம் பூண்டு நக்கிரானையத்துறைவேன்; சக்கராயுததீர்த்
தத்திற்கண் வளர்வேன்; என்சமீபதேசத்திலிருப்பது உசிதமென்றுரைத்து
மாலகன்றான். உருத்திரரும் அப்படியிருந்தார். உலகனைத்து நெடுங்காலம்
பிரமாசிருஷ்டித்தான்; உருத்திரன் அழித்தான்; மீண்டு மாக்கினான்: இஃ
து முன்னடந்தது. முனிவீர்காள்! பின்னருண்மை யீருதுமென்று அக்கா
லையி னெடுமால் புகன்ற ஞானத்தை, அவனியனைத்து மாயன் மீதன்புவைத்த
அடியர் பூசித்த பக்ஷிபுரவிசேசமும் இவையாவும் மூதுணர்விற்கேண்மி
னெனச்சூதமுனிவர் முனிவர்க்கு ஓதலாயினர்.

முற்றிற்று.

௨௩-வது புன்னாகவனச் சருக்கம்.

மாலினை தருளா லுலகெலாம் படைத்த மலரயன் மேருவின்
வடபால், மாலினை ரவிபூ சித்தகா னமதா [illegible] கானமாங்
கடைந்து, மாலினை நினைக்க வந்தன னவனை வணங்கின னுனை
யருச் சித்துன், மாலினை யகற்ற முன்னர்நீ சொன்ன வனம்பதி
யாதுகூ றென்றான். (௧)

என்றிசைத் தயனு நிற்பநா ரதவ ரிருக்குறா னுடவி யதற்
குத், தென்றிசைக் கன்னுங் காட்டுவன் கருடன் செல்கென மை
ப்புயல் செப்பா, முன்றிசைக் கணியாம் பொதியின வனத்து முற்
றினன் மற்றரி சொற்ப, தன்றிசைக் கலுழ னீதெனச் சொல்வே
தத்தனு மத்தலத் தடைந்தான். (௨)

வுடைவுறு மாரு தத்தினைப் பிறழா தமைவுற வமைத்தென்ளு யிரம்யாண், டிடைவுறு தயனு மரியையே சிந்தித் திருந்தனனிருப்பமா யவனுக், தடைவுறு தாதி யுகமதா தலினும் றன்னிறம் பொன்னிற முடித்த, வுடைவுறு வுடையும் பொன்னிற மார்பத் தோங்குபொன் னிறத்தொடாங் குதித்தான். (௩)

உதித்தமா லயனே யேதுவேண் டுமென் றுரைப்பவுன் றனைத்தினம் பூசை, விதித்தவா றியற்ற வருளென வியம்ப வியன்புவி மடந்தையோ டையதாய்க், குதித்தநீர் நாமாய்த் திருவுமம் புயமாய்க் குலவுவோ மித்தலத் தென்னீ, துதித்தவா றருச்சிப் பதனையிச் சித்தச் சுத்தநா னைத்துறை குவனால். (௪)

என்னவே யுரைத்தா யவனுமங் கிருப்ப வியைந்தவே தனும்புவி மாது, மன்னவா வியின்மா லானநீ ரிற்றேய்ந் தலர்மின்று மலர்கொடர்ச் சித்தான், பின்னமே இவர்க்கு யாவையுந் தாமாம் பெருமையே யாவரு மறிய, முன்னமே விரித்த தென்னலாஞ்சது மா முகன்முன்வந் துதித்தனன் முகுந்தன். (௫)

களித்தனன் கமலக் கண்ண னக்கமலக் கண்ணுனைக் கண்டனன் கண்ணீர், துளித்தனன் சிரத்து மேல்வணங்கினன் கரத்தாற் றொழுதன னவினுந் துதித்தான், குளித்தன னின்பக் கடலினின் பூசை கொண்டன னுன்னிடத் தென்னை, யளித்தன னெங்குஞ் சேயினன் விட்டுனு வாயின னின்னமு மயனே. (௬)

வேறு

தலையாம் [illegible]யாத னுக்குச்சே டன்வடிவங் காட்ட வேண்டித்
தலையாம்புன் னுகசரு வாவெனு தலினுலித் தலத்தி னும்
நிலையாம்புன் னுகவன மாமிதுவு மூவருக்கு நிலைய மாகி
யலையாருா ரணிய மதுவுநம்மைப் போல்வோறென்று நீயே

எனமாய னியம்பநின்ற னிணைப்படிந்த தீர்த்தமெனக் கீய்குவாய்பூவ், கனமாய னின்னுருக்கண் டவர்க்குமிட்ட காமியநீ கற்பிப் பாயென், றனமாய வூர்திசொல்ல வப்பரிசே புரிதுமென வன்னே னக்குத், தினமாய முனிவரும்பர் சூழ்வரத்தென் கடற்கரையிற் சென்று னன்றே. (௮)

71

செருக்கமல முனிவரும்பர் சூழ்வேத னுக்குமுபி னிறத்தொன் பாதத், திருக்கமலத் தீர்த்தமளித் தன்னதிலா டினர்முனிவர் சிலருண் டார்சீர், பெருக்கமல கீக்கிமுத்தி கொடுக்கும் விட்டுனு கங்கையெனப் பெயரிட் டாரம், மருக்கமலங் குண்டிகையு னிரப்பினர்வா னமிர்தலிது மதரிப் பென்றார். (௯)

அன்னதன்பின் வேதனுஞ்சத் தியலோகத் தடைந்தனன்பாலவனும் பூமே, லுன்னதமாம் வேதவனத் துறைந்தனனென் றனைறர்தவெலா முட்கொண் டார்முன், சொன்னதன்மை புன்னுகத் தியல்புரைத்தி யெனச்சூதன் சொல்வான் வேதந், தன்னதென வகுத்தவியா தனும்வேத வனத்தில்வந்து தவஞ்செய் தானே. (௰)

மாதவஞ்செய் பவன்முனர்த மாதவனும் வந்துனது மனதேதென்னும், போதவனுஞ் சேடவுருக் காட்டெனுமென் போதமெனப்புகல விந்த, வேதவனந் தனிற்காண்க வேதவனந் தன்வடிவாய் விளங்கும் வேனென், றீதவனந் தனன்முனுரைத் தகன்றனனின் [illegible] வெல்லை [illegible] நோக்கி. (௧௧)

புன்னுக [illegible] னுக வடிவாய்ப்பா தலத்தினின்றும் புறப்பட்டன்னோன், முன்னுக [illegible] னுகம் புளகெழவந் தெழலுமந்த முனிவன் பூமி, மின்னுக மின்னுக மற்புதபம் புதமெனவே வியம்பச்செம்பொன், மன்னுக மன்னுக மறைவாழ்ந்த மன்னினதவ் வனத்தின் மாதோ. (௧௨)

வேறு.

வேதவி யாதன னந்தனு ருக்கொடு மென்புன்னாத்
தாதவிழ் தாருவே முத்தொரு தன்புற லாக மேற்பொழ்
பாதவி னைகவெ னுகவி பேதப ரந்தாமா
[illegible] னமயின் வேதுத செய்தனன் மாறுமலே. (௧௩)

அங்குப னுடவி யாயிர மாடக மாமெய்யோ
டெங்கும்வி யாபக மாகிய சோதி யெனுஞ்சேட
நங்குமு ரூபம கன்றபு னுகத ருத்தாமாய்ப்
பொங்மெஞ் ஞானமு மானமு மீது புகழ்ந்தார்க்கே. (௧௪)

என்றுபு கன்றம னந்தவ னந்தனை றிற்புன்னை
துன்றும லர்தரு வாயின னன்னது சூழ்ந்தார்க்கே
நன்றிசெய் தெண்ணினி யாவையு மீகுவ னுனென்றே
யன்றுமு குந்தன்வி யாதனே டோதின னன்பாக. (கரு)

மன்னிய புன்னைமு குந்தனை யேவலம் வந்தோர்செம்
பொன்னிய னுடுபு ரந்தவ ரென்று புகன்றேபி
னின்னிய லன்னகா மாலைய ருச்சனை யேசெய்தோர்
மின்னிய நன்னிலை சூதனி யம்பினன் மேலோர்க்கே. (கசு)

வேறு.

நார தன்பரா சரன்வசிட் டன்சவு னகனோ
டேரு ருக்குமாங் கதனம்ப ரீடனு யிரங்கை
வீரன் வீட்டுமன் புண்டரீ கன்பிரக லாத
னா மாலையர்ச் சித்துநன் முத்தரா யினரால். (கஎ)

அகத்திய னக்க பதிகலா வதியெனு மவரிச்
செகத்தி யைந்தபுன் னையின்கண்மா லி[illegible]ய நச் சிந்தாச்
சுகத்தின் மிஞ்சுபே றடைந்தன ராதலிற் சுரரான்
மகத்து வம்பெறு புவரோமா மிம்மறை [illegible]ம். (கஅ)

இத்த லத்திலே காதசி [illegible]பவசித் தெம்மானைத்
துத்தி யத்தியல் பாந்[illegible]வா தசியிற் புன்னாக
மெ[illegible]த்த ருத்தனை [illegible]லம்வரிற் பாவவெவ் வினைபோ
மத்த ல[illegible]னுக் தவமைவை குண்டமே யாகும். (ககூ)

முற்[illegible]று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௩௪௰.

உ௩-வது புன்னாகவனச் சருக்கம்.

மாலினருளா[illegible]லகனைத்தும் படைத்த[illegible]தாதா[illegible] யை யிரவிபூசித்த[illegible]தலமாகிய மானைக்கானத்தடைந்து, மாயனைச்சிந்திக்கப் பிரசன்னமாயினா[illegible]. அவனை வணங்கி, "உன்னைப்பூசித்து மாலினையகற்ற முன்ன நீ கூறியவளம் பதியாது,, அருளென்று நிற்ப; யாமூவரிருக்கு ஞானகானவதனின் றென்றிசைக்கண் காட்டுதும்; கருட! செல்லெனச்சொல் லுமுன் அத்திசைக்குச் சமீபமாக அசுவத்த வனத்தைச்சென்றனன். அரி சொன்ன தலமீதென்று கருழன்சொல்ல, வேதனுமத்தலத்தடைந்து என்

னாயிரம் வருடம் வாசியையடக்கியிடைவிடாதரியைச் சிந்தித்திருந்தனன். அப்படியிருக்கையின் மாயன் ஆதியுகமாதலினாற்றன்னிறம் பொன்னிறமாயும்பொற்பீதாம்பரந்தரித்து மார்பத்திலக்குமியோடு பிரசன்னமாய் அயனே! வேண்டுவதியாதென்றுரைப்ப; உன்னைத்தினம்வீதிவழுவாது பூசனைசெய்ய வருளெனவியம்ப; புவிமடந்தை ஒடையாய்ச்சலநாமாய் இலக்குமிதாமரை மலராய் விளங்குவோம்; இத்தலத்தெனை நீ பூசித்த வாறருச்சிக்க விச்சித்த அசுவத்தகானனத்துறைவன் என்றருளியங்கிருப்ப; வேதனும்பூமிதேவியாம் வாவியின் மாலா நீரின் மூழ்கி அலர்மின்[illegible] மலர்கொண்டருச்சித்தான். இவர்க்கு பின்னமேது! இவர்க்கியாவையுந் தாமாம்பெருமையே! முன்னயே விதித்த விதி முன்முகுந்தன் வந்துதித்தனன். கமலக்கண்ணனைத்தரிசித்தனன் களித்தனன் கண்ணீர் துளித்தனன் இன்பக்கடலிற் குளித்தனன் சிரத்தான் வணங்கினன் கரத்தாற்றொழுதனன் நாவினாற்றுதித்தனன் பூசையைக்கொண்டவன் உள்ளிடத்தென்னையளித்தனன் எங்கும் வியாபித்தனன் விஷ்டுணு வாயினன் என்று துதித்தவயனை நோக்கி அயனே! என் சலையாம் வேதவியாதனுக்குச்சேடன் வடிவு காட்டவேண்டி புன்னாகதருவாவேன், ஆதலாலித்தலத்தினும்புன்னாக வனமாம். இதுவுமூவருமிருக்கு ஞானாரணியமாம், நம்மைவித்துவான்களென்றறிதி, என்று மாயனருள; நின் பாததீர்த்தமளிப்பாய்நின்சோரூபத்தைத் தரிசித்தவர்க்கிட்டகாமிய மீவாய் என்றன்னவூர்திவேண்ட அப்படியே புரிதுமென்றரி அருள்; அயன்றேவர், முனிவர்சூழந் தென்கடற்கரையிற் சென்றான். அவ்வேதனுக்குச் சீதரன் பாததீர்த்தம[illegible]க்தனன்; அதிலனைவருமாடினர் ஆடிமல நீக்கி முத்தியளிக்கும் விஷ்டுணு தீர்த்தம[illegible]ன்[illegible] பெயரிட்டனர்[illegible] குண்டிகையினிரப்பினர்; வானமுதத்தினு மதுரிப்பெனற[illegible]னர். அதன்பின் வேதனுஞ் சத்தியலோகத்தடைந்தனன். மாலும் தலத்திலுயர்ந்த வே[illegible]வனத்தடைந்தனன். இனிப்புன்னாக வனத்தியல்பைக் கேண்மினென்று [illegible]தரோதுவார். வியாதன் வேதவனத்தில் வந்து தவஞ்செய்ய; அவன் மு[illegible]ாதவன் வந்து நின்றருந்தென்னையென; அயன் சேடனுருவைக் காட்டென்[illegible]செப்ப; எ[illegible]வடிவமாகிய வில்வேதவனத்திற் காண்க வென்று அர்த்தன[illegible]கன்றனன். அப்போதவ்வெல்லையைப் பார்த்திவணின்றனன். பு[illegible]னைமரமானது சிறிய வடிவாய்ப் பாதலத்தினின்று புறப்பட்டு அவ்வியாதன[illegible] மெய்புளகெழ முன் றோன்றி வந்தெழலும், பூமிதேவியின் சரீரமின்ன[illegible]யப் பிரகாசிக்க, அம் [illegible]அதி [illegible] பெருமைபொரு[illegible]திய செம்பொன் னிலைபெற, மறைவாழ்த்த, அவ்வ[illegible]திலைபெற்ற[illegible] வேதவியாதன் மாயனுருக்கொண்டு தர்தலராநின்ற புன்னை [illegible]ருக்ஷமாக வெழுந்து நின்ற மாதவனைத்தொழுது, அன்புதழைந்து, பொற்ப[illegible]த! வ[illegible]னுத! எந்நாத! விபேத! பரந்தாமப கேசவனே! என்று துதித்த[illegible]ன். அவ்விடத்தில் ஆயிரம்பணமகுடத்தோடும் பொன்னாகிய மேனியோ[illegible]ம் எங்கும் வியாபகமாகிய சோதியென்றுஞ்சேஷ! நீயெடுத்திரா நின்ற[illegible]வ்வுரு நீங்கிப், புன்னைவிரு

கூடமே நீயாய் உன்னைத் துதித்தார்க்கு மெய்ஞ்ஞானமும் அன்பும் அளிப்பா யென்று புகன்றபின், அந்த நாராயணன் பூங்கணிறைந்த புன்னைமரமாயி னன். இதனை சேவித்தார்க்கு நன்மைசெய்து எண்ணியயாவும் அளிப்பே னென்று வியாதரேறோதினன். நிலைபெற்ற புன்னைவனமூருக்கினைப் பி ரதக்கணஞ்செய்தவரும் அருச்சனைசெய்தவருந் தேவலோகத்தினிலைபெற்றி ருப்பர். நாரதன் பராசரன் அம்பரிஷன் சாத்தவீரியன் வீட்டுமன் புண்ட ரீகன் பிரகலாதன் இவர்கள் மாலைப்பூசித்து முத்தராயினர். அகத்தியன் அசுபதி கலாவதி இவர்கள் புன்னைவனத்தின் மாலையருச்சித்துப் பேற வடைந்தனர். இவ்வேதவனத் தேவரான்மகத்துவம் பெற்றது. இதில் ஏகா தசிஉபவசித்து எம்மானைத்துதித்துத் துவாதசியிற் புன்னைவனத்தைப் பிரதக்கணஞ்செய்யிற் பாவவெவ்வினைபோம். அந்தலத்துக்கு வைகுண்ட மே சமானமென்று முனிவர்க்குச் சூதர்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

உ௩-வது மதுசூதனனை அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம்.

சூதனன் றிவ்வா றியம்பமா தவர்தொழு துமது
சூதனன் றியவை யன்பொடு வழிபடுந் தொன்மைப்
போதனன் றுரையெனச் சொல்வான் கட்முனி புகழ்ந்தப்
போத னன்றெழுந் தாணுவைப் பூசனை புரிந்தார். (க)

புரிந்து தங்குறும் போதுநம் புருப்புலர் போது
தெரிந்து மாமது சூதனன் முன்னுறித் தேறல்
சொரிந்த தாமெனத் தேவகாந் தாரியைத் தொடுத்தே
பரிந்து பாடவின் னீட்டாய் விசைவழிப் படர்ந்தார் (உ)

படர்ந்து விண்ணெவர் வழிபடு நறுமலர் பலங்கொண்
டடர்ந்து தேவராங் குற்றுறி யாங்கசுத் தியனுமங்
கடந்த புன்னையில் வனத்ததி சயமெலாங் கண்டு
அடர்ந்து சோமவா ரங்கிக மூவாவி சைகந்தான். (௩)

என்று பங்கய வசிவியின் மூழ்கிநீற் றிவை வேய்ந்
தன்று கண்டிகை புனைந்துவின் டுவையா னுக
மன்றன் மாதரை யெனுமிரு வரைவரை மங்களுந்
துன்று கங்கையு மாகவே நினைந்தவர் சொரிந்தான். (௪)

மிருது வாயுயிர்க் காரமு தூட்டுகோ வின்தா
பருதி யாதிதே வரைப்புரந் தருந்துகோ பாலா
கருது மன்பர்த மிதையபங் கயமலர்க் கண்ணா
கருதி தான்புக ழச்சுதா வருளெனத் துதித்தான். (௫)

ஒற்றை ராத்திரி முற்றும்மிவ் வாறருச் சித்த
மற்றை மாதவன் முன்னமா தவனுமே வந்தே
யிற்றை நாள்வரைக் கிவ்வண்ணம் பூசைகொண் டிலன்யான்
கற்றை வார்சடை யானையே யானெனக் கண்டாய். (௬)

அரியு மாகியங் காணுமா யிருப்பதொன் றதுதான்
பிரியு மாறிலைத் தெரியுமா றுனக்கலாற் பெரிதா
லரியு மானகான் றிரிகூடா சலத்துனக் கரனாய்ப்
பிரியு மாறுருக் காட்டினன் கண்டனை பிறிதே. (௭)

வேட மானது தான்பல வெடுக்கினு மீண்டவ்
வேட தாரிதா னொருவனு னவனென வேறே
வீட தாஞ்சிவ சாயுச்சியங் கயிலையி லெய்து
வீடதாகும் பதிசிவன் பதியுண ரென்றான். (அ)

என்று மான்மொழிக் கிலங்குமவ னிறைஞ்சின னிருந்தா
னென்று மாதவன் றனைமுனி வரர்தொழு தினிநீ
பன்னு மாயனைக் கருடனர்ச் சித்ததோர் பழமை
துன்னு நான்மறைச் சூதனே சொல்லெனச் சொல்வான். (௯)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் [illegible]

உ௩-வது மதுசூதனனை அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம்.

சூதரிந்தப் [illegible] சொல்ல மாதவர் தொழுது மதுசூதனனை யன் போடு வழிபடுமியல்பை யுரையென்று கேட்கச்சொல்லுவார். கட்முனிதா ணுவை முன்னர் பூசனை புரிந்து இருக்குங்கால் விடியற்காலையில், தும்புரு மதுசூதனன் முன்போய்த் தேன்மழை பொழிந்ததுபோலத் தேவகாந்தா ராகமெடுத்துப்பாட; தேவர்கள் அவ்விசைக்கு நெருங்கி வந்துநறு மலர் பல கொண்டு விண்டுவை வழிபட்டு அங்கிருக்கையில், அகத்தியன் வந்து புன்னை வனத்ததிசயமெல்லாம் பார்த்துச் சோமவாரங்கூடியஅமாவாசியில் பங்கய

வாவியின் மூழ்கி நீறுகண்டிகை புனைந்து, விண்டுவையானுகவும் இலக்குமி பூமிதேவி இவரைப் பார்வதி கங்கையாகவும் நியமித்து அருச்சித்து, உயிர்களுக்கார முளாட்டுய் கோவிந்தா பருதிமுதலிய தேவரைக் காத்தழிக்குங் கோபாலா கருணை மன்பாதிநய பங்கயமலர்க் கண்ணு சுருதிதொழு மச்சுதா அருளொன்றுதுதித்து, அன்றிரவுமுழுது மர்ச்சித்தான். மாதவன் மாதவன் முன்வந்து இற்றைநாள்வரை இவ்வண்ணமியாள் பூசைகொண்டிலன்; கற்றைவார் சடையானென்றே என்னைக்கண்டனை; அரியாயும்மரனுயு மிருப்பது ஒன்றேதான் இரண்டில்லை. இது தெரிதல் உனக்கல்லான் மற்றையர்க்குப் பெரிதாம். அரியான நான் உனக்குந் திரிகூடாசலத்தில் அரனுக்கா கூதிகொடுத்தனன்; அது தரிசித்தனை. வேடம்பல்வெடுக்கினும் வேடதாரி ஏகனு அநேகனு? மோக்ஷவீடாகிய சிவசாயுச்சியம் கையிலேயிலிருக்கும். இத்தலம் அக்கையிலேக்குச் சமானமென்றுணருவா யென்றருள் கடமுனி அறிந்திருந்தனன். என்றுசொல்ல, முனிவரை முனிவர்தொழுதமாயனை க்கருடனபூசித்த தன்மையை யோதென; சூதர்சொல்வார்.

முற்றிற்று.

௨௫-வது மதுசூதனனைக் கருடன் பூசித்த சருக்கம்.

கத்துரு வினதை யென்னுங் கன்னிய ரிருவர் மூத்தாள்
பித்துரு வாமை யெல்லாம் பெற்றனள் கருட ஞேடு
மித்துரு வருணன் றன்னை வினதையும் பயந்தாள் தம்மிற்
சத்துரு வாகித் தாயத் தார்களாய்க் கறுவு வாரால்.

கடுவர வினத்துக் கற்சிக் கறுழறு மருணன் றுறு
கடுவரு வினதைத் தாய்பா னண்ணி னண்ணலுக் கெங்கா
தடுவர வோருபாய மாற்றறியென் றறைய வன்னூர்
கெடுவர்யா மென்பழம் சென்றும் இருபைசெய் திடுவ னென்(

தாய்மொழி தலைமேற் கொண்டு தங்குகா மென்பா லன்பாற்
போய்மொழி பகர்வ ருன்பாற் புகலடைந் தனம்யாம் வெய்ய
தீய்மொழி மருவார் செய்யுந் திறமொழித் தனை வாழியுன்
றேய்மொழி முன்சொன் னூர்பி னெற்சொன்னு ரிதுசொன் னூரால்.

ஞாதியா மவர்க்குப் பின்னர் நமக்குமே பகையில் லாத
வீதியா யருள்தி யென்று மின்றன னருண நீதி
யேதியான் பகையை வேறற் கெய்புதந் தருளு வாயென்
றோதியாய் கலுழன் சொன்னு னவற்றிலுக் கவனுஞ் சொல்வான். ()

ஆலமே யரவுக் கீய்வோ னுதவ னவன்பாற் போயுன்
சீலமே யுரைத்தி யேலுன் சிந்தனை முற்று மீரேழ்
ஞாலமே புகழு மென்று நன்கரு ணனுக்கன் றேறிக்
காலமே வெல்லுங் கோரக் கருடனுக் கியம்ப லானுன். (௫)

ஞானமயேந் திரவெற் பிற்குக் கருதுதெற் காக ஞான
வனமதன் றென்பால் வேத வனமதில் வனசஞ் சேர்காஞ்
சனமது சூத னன்பொற் சரணமே சரண மென்று
தினமருச் சனைசெய் தாலுன் சிந்தனை முடியு மென்றுன். (௬)

வேறு. மீறு சந்தன வனமடைந் தரிபத மீதி
லாறு திங்களர்ச் சித்தபின் வெளியில்வந் தண்ணல்
கூறு கின்கருத் தென்னென வென்பகைக் குலத்தை
நீறு செய்யநின் னூர்திய தாகவே நினைத்தேன். (௭)

என்ற பக்கிரா சன்றனைப் பார்த்தவ னெட்டாய்
நின்ற நாகமு மவ்விறின தினமுமின் னிழல்போ
யொன்ற வேவலி குறைகவென் னூர்தியாயுறைக
மன்ற நீயுனை நினைப்பவர்க் குறும்விட மாய்க. (௮)

உன்னு டைப்பெய ரின்னகர்க் குறுகவென் றுவந்தே
பொன்னு டைப்பிரா னருளின னிந்தமா புரியின்
றன்னு டைப்பெயர் சந்தன வனமெனுந் தன்மை
யென்னு டைத்திரு முனிவிர்காள் கேண்மினென் றிசைத்தான். ()

அயன்வி தித்தவப் பொருளெலாஞ் சுமப்பதற் கரிதென்
றியனி லத்திரு வர்ச்சனை செயவரி யெதிர்ந்தே
பயன்வி னைத்தகூர் மழும்புயங் கமுமெனப் பரிப்பன்
வியனி னைத்துநீ யஞ்சலென் றுரைத்தக விருப்பால். (௰)

பூவி னேடரி பொருந்தின னக்கணம் பொலிந்தே
மேவி யப்பதி சந்தன வனப்பெயர் விளைந்த
தாவி யன்னமா முனிவிர்கா ளின்னமொன் றறைவ
னீவிர் கேண்மினென் றுறைத்தனன் கலாபதி நீர்மை. (௧௧)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவருத்தம் ௬௯.

௨௫-வது மதுருநாதனைக் கருடன் பூசித்த சருக்கம்.

கத்துரு வினதை என்றிரண்டு பெண்களின் மூத்தாள் ஆமையரவெல்லாம் பெற்றனள். வினதை அருணன் கருடனைப்பெற்றனள். இவ்விருதாரத்துமக்களுஞ் சத்துருவாய்ப் பகைஞரானார்கள். கொடிய சர்ப்பங்களுக்குக் கழுழும் அருணனுமஞ்சி வினதைந் தாயிடஞ்சென்று சத்துருக்களின் பகைமைகெடவோர் உபாயஞ்சொல்வாயென்றறைய; காசிபன்பாற் சென்றால் அவன்கிருபையால் அன்னார் கெடுவரென்றாள். தாய்வார்த்தை தலைமேற் கொளீஇ காசிபன்பாலன்பிற்போய்க் கொடுமை மொழிகின்ற சத்துருக்கள் செய்யுந் தீமையொழித்தருள உன்பாலியாம் புகலடைந்தனம், ஞாதியாமவர்க்கும் எமக்கும் பகையில்லாத நீதியாய்! அருள்செய்வாயென்று மொழிந்து அருணனின்றனன். கருடன் யான் பகையைவெல்லுதற்கு ஏதேனும் ஒருபாயந்தந்தருள்வாயென்று மொழிந்தனன். விடத்தையரவுக்கீவோன் ஆதவன் ஆதலால் அவன் பாற்போய் நின்குறைகளை முறையிடுவாயாயின் உன் கருத்து முற்றப்பெறும் ஈரேழுலகமும் புகழும் என்று அருணனுக்குரைந்தான். மயேந்திரகிரிக்குத் தெற்காயுள்ள ஞானவனத்தின் றென்பால் வேதவனத்திலுறையு மதுருநாதன் சரணமே சரணமென்று இனமருச்சனைசெய்யில் உன் கருத்து முற்றப்பெறுமென்று கருடனுக்குங் கழறினான். சந்தனவனமடைந்து முருந்தனடியிலாறுமாதம் அருச்சித்தபின் பிரசன்னமாய் நின்கருத்தென்னையென; என் பகைக்குலத்தை தீற்ற நின்னருளர்தியாக வினைந்தனனென; பட்சிராசனைப்பார்த்து அட்டநாகமும் அவற்றினமும் நின்னிழல் படவலிதுறைக, என்னார்தியாயுறைக நின்னைத்தியானிப்பவர்க்கு விடமாறுக என்றுயின்டு அருளினன். அதுமுதலிக்கசரத்துக்குச் சந்தனவனமெனுந் தன்மை முனிவிர்காள்கேண்மின். அயன் படைத்த பொருளெலாஞ் சுமத்தற்காற்றிலளாய்ப் பூமிதேவியருச்சிக்க, அரிகாட்சிகொடுத்து ஆமை அட்டநாகமா யான்வடிவெடுத்துச்சுமப்பன் நீயஞ்சேலென்றகவிருப்பாலருளிப் பூவினோடுபொருந்தினன். அக்குணநிறைந்துபொருந்தியதனாலப்பதி சந்தனவன மெனப்பெயர்விளைந்தது. ஆவிபோன்ற முனிவீர்காள் கலாவதிச் சரிதங்கேண்மினென்று சூதருரைத்தனர்.

முற்றிற்று.

௨௬-வது கலாவதிசரிதைச் சருக்கம்.

எதிரி லாவசிட் டன்குலத் தெய்திறோ னிரவி
கதிரி லாகுதி யியற்றுமா தவன்றரு காளை
முதிரி லாமதித் தானுவே பொருளென முயன்றோ
னதிரி லாமறை யங்கமா கமமுணர்ந் தறிந்தோன்.

பெரிய தன்மைய னெச்சனெ னும்பெயர்ப் பிரம
சரியன் குருவைப் பணிந்துபின் குருநதி ரத்தி
னுரிய ஞகவே படிந்துவக் கிரகிரிக் கோர்சா
ரரிய நண்பக லாதவன் கதிருறைத் தழல. (௨)

ஆக முற்றும்வேர் துள்ளவோர் கள்ளிநீ முலைச்சார்ந்
தாக விச்சுவ ரூபமாங் கீதையை யுரைத்திட்
டேக வத்துவைத் துதிசெய்து தாகமு மிளைப்பும்
போக மற்றவன் றனதிடத் தின்புடன் போனான். (௩)

போன பின்னொரு மண்டலத் தண்டரும் புன்மை
யான கள்ளியுள் ளுலர்ந்திடுந் தம்முனி யறைந்த
ஞான கீதையைக் கேட்டலால் வைகுண்ட நண்ணிப்
பான நன்னிற மாலையுங் கண்டடி பணிந்தே. (௪)

தன்பி றப்பையு முணர்ந்துபின் சுசீந்திர தானத்
தின்பி றப்பரும் பீரனுசே கரனெனு மிமையோற்
கன்பி றப்பிலாத் தேவியா லுதித்துமங் கையராம்
புன்பி றப்பிலா ரழுதொடும் பிறந்தபின் போன்றாள். (௫)

கீத மாகிய கலையெலா முணர்ந்தவிங் கிதத்தாற்
போத மானக லாவதி யெனப்பெயர் புனைந்தாள்
மாத மாமதி வளர்ந்தெனக் கலையொடும் வளர்ந்த
நீத மான்குண மனைத் தையுந்தெரிந் தனனிருபன். (௬)

வேறு.

சுயம்வரஞ் செயவே வேண்டுந் தொழிற்பொருள் யாவுந் துன்ன
நயம்வர வமைத்துப் பின்னர் நானிலத் திறைவர் தம்மிற்
செயம்வர வனப்பு வாய்ந்த தீரரை வருவித் தேயோ
வியம்வரும் வதுவை மண்ட பத்தினின் மேவச் செய்தான். (௭)

அண்ணிய சுசீந்தி ரத்திற் கயற்கயேந் திரபு ரத்திற்
பண்ணிய வதுவை மண்ட பத்திலங் தலரம் பேந்துந்
திண்ணிய னெனவன் னோர்கள் சிறந்திருந் தனரப் போதிற்
புண்ணிய வடிவ னெச்சன் போந்தனன் வதுவை காண்பான். ()

அந்தணர் சூழ வத்திரி யாச்சிர மத்தி லெச்சன்
வந்தன னாழா லங்கண் வதிந்தனன் கவுரி பாதச்
செந்தணங் கமலத் தேசாத் தியமலர் மாலை யேந்திக்
கொந்தள வியதார் மன்னர் குழீஇயமண் டபத்தைச் சார்ந்தாள். ()

எண்ணிலா மடந்தை மாரோ டெய்திய தையன் மூரல்
வெண்ணிலா வெறிப்ப நோக்கும் வேந்தரை வெறுத்தே யெச்சற்
குண்ணிலா வுவகை மீக்கொண் டென்றொடை யணிந்தாள் விண்
மண்ணிலார் விதியை வெல்ல வல்லவர் சொல்லுங் காலே. [ணிமேல்

இருந்திடு மன்னர் வெட்கி யெச்சனோ டமரா டற்குத்
திருந்திடுங் காலை மாலை சிந்தனை செய்யச் செய்யாள்
பொருந்திடு மிக்காம் பகழி புரத்துமாய வனருள்
வருந்திட விவற்கு வெற்றி வந்திடக் கருணை கூர்ந்தான். (கக)

கன்னனை தருளி னாலே சருநல ரிரியக் கண்ட
வன்னன்மா தவனுஞ் சந்த னுடவி யடைந்து மேக
வண்ணனு மத்தை வாழ்த்தி வதிந்தவன் வனிதை யோடு
முன்னலம் பருகி யங்க ணுறையுநா ளன்னி லோர்நாள். (கஉ)

எச்சன்றன் கீதை காதி லியற்கலா வதியு மேற்றுப்
பைச்சென்ற விறத்துமாயன் பதத்தல ரால்ர்ச் சித்தாள்
மெச்சென்றங் கிருந்த வேத வியாதன் தெவ லாலே
யச்சென்ற மாதி னக்கி ராலய மதனைச் சேர்ந்தான். (கங)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் கூளங.

உசா-வது கலாவதிசரிதைச் சருக்கம்.

சமானமில்லாத வசிஷ்டகுலத்தில் வந்தவனும், சூரியகிரகணத்திலாகுதி யியற்றுமுனிவன் பெற்றகுமாரனும், இளம்பிறைதரித்த நாதனைவே பொருளென முயன்றவனும், வேதம் அங்கம் ஆகமம் அறிந்துணர்ந்தவனும், எச்சனென்னும் பெயர்பெற்றவனும், பெருமையுடையவனுமான வொருவனிருந்தான். அவன்றானுதீர்த்தத்தின் மூழ்கித் தானுவைப்பணிந்து வக்கிர பருவதத்தோர் சார்பில் அரிதாகிய வுச்சியம்போதில் ஆதவனக்கினியாயெரிக்கச், சரீரமுற்றும் வேர்வைதுளிக்க ஒருகள்ளியினிழலைச்சார்ந்து, விசுவ

ரூபமாங்கீதையைப் பாராயணம் பண்ணி ஏகவஸ்துவைத் துதிசெய்து தாகமும் சோகமும் இளைப்பும் அற்றுத், தனதிடத்திற்குப்போனான். போனபின் னொருமண்டலத்தில் கள்ளியுள்ளுறைந்திருந்து, அம்முனி யறைந்த கானமீதையைக் கேட்டதாற் சார்தற்கரிய வைகுண்டத்தையடைந்து, மாலைத்தரிசித்தடிபணிந்து, தன் பிறப்பையுணர்ந்து, சுசீந்திரத்திற் பாநுசேகரனென்னும்அரையன்பால் அன்பிற் றப்பிலாத்தேவியிடத்துதித்து, மங்கையராம்புன் பிறப்பிலாரமுதோடும் பிறந்தமின்னை யொத்தாள். யாதெல்லாமுணர்ந்த சந்தோஷத்தாற் போதமான கலாவதியென்று பெயர்புனைந்தான். பிறைகலையோடும் வளர்ந்ததுபோல வளர்ந்தனள். அரையன் அவள் குணமனமுணர்ந்து சுயம்வரஞ்செய்யவேண்டுந் தொழில்களுக்கான பொருள்களியாவுஞ்சேகரித்துப், பின்னர்ஞாலத்துள்ள விறைவரிற் சுயம்வரப்பருவம் வாய்ந்தவிரரை வருவித்து, சித்திரமமைந்த கலியாண மண்டபத்திருப்பச்செய்தான். சுசீந்திரத்துக்கடுத்த கயேந்திரபுரத்திலியற்றிய வதுவை மண்டபத்தில் ஐம்மலர்க்கணையேந்தி மன்மதனென்ன வன்னோர் சிறந்திருந்தனர். அப்போது புனைவியவடிவனான எச்சன் அந்தணர் சூழும் அத்திரியாச்சிரமத்திற் கலியாணம் பார்க்கலுழ்வலியாற் சென்றிருந்தனன். கவுரிபாதத்திற் சாத்திய மலர்மாலையேந்திப், பூக்கொத்தளாவிய மாலைதரித்த மன்னர்கூடிய மண்டபத்தில் எண்ணிலா மடந்தையரோடெய்திய விம்மாதின் மூரல் வெண்ணிலா வெறிப்ப, நோக்கும் வேந்தரை வெறுத்து, எச்சற்கு உண்ணிலா வுவகைமீக்கொள மணமாலைதரித்தாள். விண்மண்ணுள்ளாரில் விதியைவெல்ல வல்லவரியாவர்! அங்கிருந்த மன்னர் வெட்கி யெச்சனோடமர்செய்ய; விவன் மாலைச்சிந்திக்க; அசுபுரத்து மாயவன் இவற்குவெற்றிவந்திடக் கருணைகூர்ந்தான். கன்னனை தருளினாலே சத்துருக்களிரிய ராமரை மலரிரியக்கண்ட வன்னலாகிய வெச்சனும் சந்தனுடவியடைந்து மேகவன்ன மூத்தைவாழ்த்தி வனிதையோடு முன்னலம்பருகி யங்குறையுநாளிலோர்நாள், எச்சன் கீதைசொல்லக்கலாவதி கேட்டு மாயனைப்பாதத்திலருச்சித்தாள். அங்கிருந்த வேதவியாதனது ஏவலான் மாயன் நக்கிராலயத்தைச் சேர்ந்தான் என்று சூதர் மாதவர்க்குச் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

உஎ-வது நக்கிராலயச் சருக்கம்.

என்ற சூதனை நோக்கியவ் வேந்திறை
நன்று தானக்கி ராலய நாடியே
சென்ற செய்கை முனிவர செப்பென
வன்றன் னேருக் கறைகுவ னன்பினால். (க)

பானு சேசரன் பைந்தொடி யாட்டொரு
ரூனு வின்றெனத் துன்புற வேயெச்சன்
றூனுந் தன்னுயிர்த் தையலும் வேதனை
மானும் வேதவி யாதன்முன் வந்தனர். (௨)

வந்து மூவரு மாதவ னைத்தொழு
திந்து வானுத லிங்கிவ னுக்கரு
டந்து நீயொரு சந்ததி யெய்திட
முந்து பாய மொழிகெனக் கூறுவான். (௩)

விடங்க மாமிந்த லத்துக்கு மேற்கதா
மிடங்க ராலைய மாமதி லேனமாய்
மடங்க லாயின மாயன் சுயம்புவா
யடங்க லாயின னன்னவன் முன்னமே. (௪)

பன்னும் வேதப் பருவத நாரத
சென்னு மாதவ ரேத்தவ வர்க்குமுன்
மன்னு மாயனம் மாயன் றனைமனத்
துன்னு சிந்தித்த தொக்கவந் தெய்துமே. (௫)

மாலின் றன்மையாம் மாநகர் மேன்மைமுந்
நூலின் றுபதர் சோன்மைகள் யாவுநின்
பாலின் றேதுவன் கேளொனும் பண்ணவன்
காலின் றுணம் பணிந்து கலாவதி. (௬)

வேறு.

நிற்பதா லுரைப்ப தானு னீடுமுன் றுளிற் சாடும்
வெற்பதாம் படியோர் வேழம் விருப்பதாய் விண்டு விண்ட
பொற்பதாம் புயத்தி லேயம் புயத்தினு லருச்சித் தல்லா
லற்பதாங் கவளங் கொள்ளா தன்பதா ரிடத்தென் றுண்டோ. (௭)

தினமுமிவ் வாறு பூசை செய்யவோர் பன்னி ராண்டு
கனமுமில் லாறு பொய்த்த காலமுங் கமலந் தேடி
மனமுவந் தருச்சித் தேத்தி மருவுநா ளொருநா ளந்தப்
புனமுமா வனமுந் தேர்ந்தம் புயமிலா தயர்ந்த தன்றே. (௮)

ஒருதடந் தனிலோர் பூக்கண் டோடியங் குடனே சாடித்
தருதடங் கமலங் கொண்டு சார்பொழு தோர்வன் மீனுட்
கருதடங் காத சீற்றக் கனலொடு கவ்வ வவ்விப்
பொருதடாந் திடுவ னென்னப் புனலிடைப் பொருத போரே. ()

நீரிற்கொண் டிறுங்க ராவை நெடுந்தடங் கோட்டாற் குத்திப்
பாரிற்கொண் டிறுங்கை மாவிப் படிபல பகல்வி டாமற்
போரிற்கொண் டுடலந் தேம்பிப் புந்திநொந் தலைக்கண் டுஞ்சு
மூரிக்கொண் டலையே யாதி மூலமென் றழைத்த காலம். (௰)

இவ்விடத் தாதி மூல மென்றழைத் திட்ட வோதை
யவ்விடத் துறங்கு மால்கேட் டாழிசங் கங்கை தாங்கி
வெவ்விடத் தரவி சோதி மேற்கொடு வேழ நின்ற
வவ்விடத் தெய்தி மேவி யுய்த்தன னிடங்கர் மாய. (௧௧)

கண்டுற நண்ட மிமைக்கும் கலந்தவா சாரணம் பத்தி [தென்
கொண்டதொண் டரைவந் தாளுங் கொண்டலே சரண மென்
றண்டர்பூ மாரி பெய்தா ரங்கலங்க ளானைத்துங் காப்போன்
விண்டதோர் யானை காத்த விகற்பமும் வியப்ப தாமே. (௧௨)

அரியையந் தத்திற் காணகை யாற்றிகி ரியினுன் மாய்ந்த
வரிமையா லுடன்னனி குண்டத் துற்றதங் குறவே யுண்மை
தெரியவந் தமையான் மாயன் றிருவடி தொழுது னன்பார்க்
கெரியவெவ் துயர்செய் தேனென் றிரங்கினொந் திடங்கர் கூறும். ()

உனையருச் சிப்ப தேபே றுனதடிப் போதிற் போது
தனையருச் சிப்ப வேயோர் தலம்புக லெனமென் ஞானத்
தினையருச் சிப்போர்க் கியுஞ் சிவன்சுசீந் திரத்தின் மேற்கா
யெனையருச் சித்தே தீத யாழ்முனி யிருப்ப தாமால். (௧௪)

காரத கேத்ர மென்னு நாமமந் நகர்க்கு நண்ணும்
பேரதன் றுன மாநீ பெயர்தியத் தலத்தி லென்னச்
சீரது பெற்றே னென்று சென்றுமுன் னுருக்கொண் டன்று
சாரதர் போற்று மாயன் றனையருச் சித்த தன்றே. (௧௫)

அன்றுதொட் டதற்கு நக்கி ராலய மென்று நாமந்
தொன்றுதொட் டுற்ற தென்னச் சொற்றனன் சொற்றுன் பின்னுங்
கன்றுதொட் டலர்ந்த கைக்க லாவதி கேட்ப நல்யா
ழொன்றுதொட் டிசைக்கு நார தன்கதை யுரைக்க லுற்றான். ()

வேறு.

பறுவத நாரத னென்னும் பண்ணவ
ரறுபத மருவுதா ரம்ப ரீடனுங்
குறுவதா நன்னக ருற்றன் றேன்மகப்
பெறுவதற் கியன்மகம் பேணி னுனரோ. (கஎ)

இந்நல் வேள்விய தியற்ற வோர்மகள்
வந்தன ளவனிடம் மன்ன னன்னவர்
தந்தனி மலரடி தாழ வாழ்கவென்
றந்தண ரெழுந்தன ரவண்விட் டேகவே. (கஅ)

அவ்வகை யறிந்தன னரச னந்தணீ
ரிவ்வகை நினைக்கில்யா னொருவேன் வனத்
தவ்வகை யிவணமர் தலைகு வீரென
மெய்வகை முனிவர்தம் வேட்கை கூறுவார். (ககூ)

கருத்தினின் புதல்வியைக் காதல் கூர்ந்துளேம்
வருத்தினந் தருதியம் மாதை யென்றனர்
பொருத்திறு மிவண்மனம் பொருந்து மோவிவர்க்
கொருத்தியை யிருவர்வேட் டிடுத லொக்குமோ. (உய)

ஏதினி யியம்புவ திவர்க்கிச் செய்தியைப்
போதினி லவட்கென புகல்வ தென்றுமித்
தீதினை நினைந்திறை தேம்பும் வேலையம்
மாதினி துணர்ந்தொரு வாய்மை கூறுவாள். (உக)

அம்முறை முனிவரர்க் கைய வன்னவ
ரெம்முறை ருட்வடி ளிருவர்க் கோர்தொடை
மெய்முறை யேவரைச் சேர்வள் வேதத்திற்
செய்முறை யெனிற்செய்தி ரென்று செப்பென்றாள். (உஉ)

...ப்புறு மிம்மொழி செம்மல் கூறவுள்
வெப்புற மிருவரு மிருப்ப வேந்தனு
மொப்புறு சுயவர முனுற்ற வன்னரி
லப்பறு ...னுமவை குண்டடத் தாயினன். (உங)

ஆயவின் ...வைத்தொழு தம்ப ரீடன்பான்
மேயதந் ...சயலெலாம் விளம்பி நாரதற்
கேயமற் ...முக மெய்தச் செய்யென
...ற்றுகென வணங்கிப் போந்தனன். (உச)

போந்தவ னிருப்பநா ரதனும் பூமகள்
காந்தனை யடைந்திவை கழறிக் கோகினங்
காந்தனி முகம்பறு வதனுக் காக்கென
வேந்தனு மன்னதா கெனவிங் செய்தினன் (உரு)

மற்றவள் விழிக்கிவர் வதன மந்திகோ
...முகமதியத் தோன்ற வாங்கிவர்
பெற்றபே றெனச்சொலப் பெரிய ரேனுஞ்செய்
குற்றமே விடாதது கொண்டு கூட்டுமே. (உசு)

வேறு.

இருவருங் கவலை கூர்ந்தவ ணிருப்ப விருநிலத் தாசிளங் குமர, ரரும்வருங் ...யார்த் துறையும்வா னவர்போ லங்குற வதுவைமண் டபத்திற், றிருவர முனிவ ரிருவரி லொருவாச் சிந்தைசெய் யென்றனன் றந்தை, மருவருங் குழன்மா தழலிலங் குதித்தான் மாயனம் மாயனை மணந்தாள். (உஎ)

காதன்மா முனிவ ரிருவரு மெமக்காங் கன்னியை வன்னியி லுதித்துத், தாதுலாந் தளவோ யெமையிகழ்ந் தனைவஞ் சனைமணஞ் செய்தனை யினிநீ, ருதுலாங் கொங்கைத் திருவினை யொருவித் துன்பமே பெறுகெனச் சொன்னு; ராதலான் மாலு முனிவிர்நீ விருமில் லறம்புகா தொழிதிரென் றுறைந்தான். (உஅ)

வேறு.

தவிர்க்கரு முமது சாபந் தனைத்தச ரதன்சே யாயுற்
பவிக்குநாட் பதினு லாண்டிற் பாற்றுவ னென்றான் பார்மேற்

கவிக்கும்வெண் கவிகை யம்ப ரிடன்மிக் காளுவ் யார்க்குங்
குவிக்குமங் கரத்த ராய்க்கோக் குமரரும் பணிந்து நின்றார்.

அந்தவே லையிலம் மாலை யருந்தவர் பணிந்து நீமுன்
றந்தவா னனமுன் போலாந் தன்மையோ தென்னத் தேண்பா
லிந்தவே லையில்வ டாதோங் கியல்வன்மீ னலை யத்தில்
வந்தசோ கின்பாற் சென்று மாதவம் புரிதிர் மாதோ. (௯௰)

வருவன்யா னும்பால் வந்தென் வால்வளைப் புனலான் ஞான்போற்
றருவனும் முகத்தை யென்னச் சம்மதித் தவரங் கேகிப்
பெருவன்மீ னலை யத்திற் றவஞ்செயப் பெருமான் போயாங்
கிருவர்தம் முகமு நன்கா யியற்றினன் சங்க நீரால். (௯௰௧)

ஆதலாற் சங்க தீர்த்த மாமெனுந் தடமொன் றுண்டாற்
றீதெலா மகற்று மங்கண் செங்கண்மா லாழிச் சங்கென்
றோதலாம் வடிவி னோடாய்க் குறைவனவ் விறைவன் றன்னைக்
காதலா லருச்சிப் பாயேற் காதலர் பெறுவை நீயே. (௯௰௨)

நல்கிசேர் சொல்வி யாதன் கலாவதிக் கிவ்வா றோதிச்
செல்விபூ மாதத் தானத் தினிற்றவஞ் செய்து கஞ்ச
நல்கிலோ சனன்றன் மார்ப நண்ணினள் நன்று மந்தச்
சொல்விசே டத்தாற் செய்யா ணகரென்ப ரெனவுஞ் சொன்னான்.

அருந்தவன் சொலக்கேட் டந்த வாலையுந் தனிற்போய் மாலைப்
பொருந்தவன் பினிலர்ச் சித்துப் புத்திர னவள்பெற் றாளென்
றிருந்தவன் சூதன் வேதர்க் கியம்பின னியம்பி யுள்ளந்
திருந்தவன் றவர்க்குப் பின்னு மோர்கதை செப்பு வானால். (௯௰௪)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௭0௭.

௨௭-வது நக்கிராலயச் சருக்கம்.

என்றுசொன்னசூதரை முனிவரர் பார்த்து அவ்வேந்திமை நக்கிராலை ட நாடிச்சென்ற சரித்தத்தைச்சொல்லீரென; அன்பிற் சொல்லலாயினார். பா ஞசேகரன், மனைவிக்கு ஒரு மகவில்லையே யென்று துன்புற, எச்சன் றானு ம் தன்மனையுமாகப் பிரமனையொத்த வேதவியாதர் முன் வந்து தொழுது,

அர்த்தசந்திர நெற்றியுடைய சிவட்கும் இவனுக்குங்கிருபைகூர்ந்து, ஒரு சந்ததியுண்டாக வருள்வீரென; இருடி அவரைநோக்கி இத்தலத்துக்கு மே ற்காய் முதலையைக்கொன்றவ ராலயமுளது, அதிற்பன்றியாய் நரசிங்கமா யாயினமாயன் சுயம்புவாய் வீற்றிருக்கின்றனன்; அவனெதிரில் வேதபருவ தமுளது, அதில் நாரதரென்னு மாதவரேத்தமாயன் காக்ஷியளித்தனன்; அ வனைச்சிந்தியுங்கள் சிந்தித்தவனைத் துங்கைக்கூடும்; திருமால் திருநகர் மு னிவரர் இவர்ற்கிமை யாவுமுனக்குச்சொல்வேன்கேளென; கலாவதி முனி வரடியிற் பணிந்து நிற்ப, உரைக்கலாயினர். முன்னொருகாலத்தில் இயங் கும் பருவதமென்னும்படி ஓரியானை விருப்பமாய் விண்டுவினிரண்டு பதாம் புயத்தில் அம்புயத்தாலர்ச்சித்தலன்றி, யற்பமுங்கவளங்கொள்ளாது; இவ்வ ன்பியாவரிடமுளது! நீர்நிறைதலில்லாது பொய்த்தகாலத்துந் தாமரைமலர் தேடிப், பன்னீராண்டினமுமனமு வந்தருச்சித்தேத்தி வருநாளிலொருநா ள், எந்தப்புனமும் வனமுந்தேடி மலர்காணாமலயர்ந்து, ஒருதடாகத்திலொ ரு பூவைக்கண்டு ஓடிச்சாடித்தடத்திறங்கிப் பூவைக்கொண்டுகரைசேர்பொ ழுது, ஒருமுதலை யடங்காத கோபாக்கினியோடு கவ்வி வவ்விப்பொருது அ டர்த்திடுவெனென்று சலத்திடையிழுத்துச் சண்டைசெய்தது. நீரிலிழுத்து ச்செல்லுங்கராவை நெடியகோட்டாற்குத்திக்கரைக்கிழுக்கு மியானையான து, இப்படிப்பலபகல்போர் தொன்று உடலத்தேம்பிப் புந்திநொந்து; கடலி ற்றுயுஞ் செம்பெருமையிருந்த மேகவண்ணனையே, ஆதிமூலமென்றழைத்த து. இவ்விடத்தழைத்த அவ்வோசையை, அவ்விடத்துறங்குமால் கேட்டுச் சங்கு சக்கரங்கையிற்றாங்கிக் கருடன்மேல் வேகமாய்ச் செல்லலுற்றுகொ ண்டிரியேற்றுங்கிற [illegible] வவ்விடத்தடைந்து முதலைமாயச்சக்கிரம் விட்டனன். பூ மியந்தரமெங்கும் வியாபித்தவனே சரணம்; பத்திகொண்ட தொண்டரை வந்தாளுங் கொண்டலேசரணம்; என்று அண்டர் பூமாரிபெய்தார். உலக னைத்துங்காப்போன் யானையைக்காத்தது வியப்பாம். முடிவின் முதலை அரி யைத் தரிசித்ததாலும், சக்கரத்தான் மாய்ந்ததாலும் வைகுண்டத்தையடை ந்தது. அங்கடையவே யதனுண்மை தெரியவத் தமையான் மாயன்றிரு வடிதொழுது நின்னன்பர்க்கு வெந்துயர்செய்ததே னென்றிரங்கி நொந்து, உனை யருச்சிப்பதே பேறு! உனதடிப் போதிற்போதா னருச்சிக்க வோர்தல த்தை யருள்வாயென; பூசிப்போர்க்கு மெஞ்ஞானத்தை யருளுஞ் சுசீந்திரத் தின் மேற்காய் எனையருச்சித்து நாரதமுனி யிருப்பதால்! நாரதக்ஷேத்திர மென்று அத்தலம் பேர்பெறும் அங்கடைதி யென்றருள; சீர்பெற்றேனென் று முன்னுருக்கொண்டு புலவர் போற்றுமாயனை யருச்சித்தது. அன்றுதொ ட்டு அதற்கு நக்கிராலயமென்று பேர்பெற்றதென்று சொற்றனர். வை வளைப்பணிந்த கையையுடையகலாவதிகேட்ப நாரதனது கதையை யுணா துற்றார். பருவதன் நாரதனென்னு மிருமுனிவரர் வண்டுகெண்டுமொய்க்கு மாலையணிந்த அம்பரிடன் பட்டணத்துக்குப்போய்! அவன் மகட்பேறு வே ண்டி மகம் யற்றவோர் புத்திர னுதித்தனன். அவனோடவ்வரையன் இம

முனிவ ரிருவரையுந் தனித்தனி பதத்திற்றொழ; வாழ்கவென் றுரிகூறியந் தனையெழுந்து அவ்விடம் விட்டுச்செல்ல; அன்னதை மன்னனறிந்து, அந்தணீர்! இவ்வகை நினைக்கில் யான் வளர்த்துக்கேகுவன் நீவிரிங்கிருத்திரென; முனிவரர் இறையை நோக்கி நம்புதல்விமேற் காதலாயுள்ள மெலிந்தனம், அம்மாதைத்தருதியென்று தம்விருப்பமுரைப்ப; அதற்கரையன், "யான் மகளைப்பொருந்தினும்,, அவண்மனம் பொருந்துமோ? இருவர் ஒருத்தியை வேட்டல் ஒவ்வுமோ? இவர்க்கு மறுசெய்தி என்னியம்புவல்? என்றிக்கொடுமையை நினைந்து வேந்தன் றேம்புங்கால்; அம்மாதுணர்ந்து பிதாவை நோக்கி ஐய! முனிவரிருவருக்கு ஒருதொண்டை யெம்முறை சூட்டுவேன்? எவரைச்சேர்வன்? இத்தன்மைத்தான மணம்வேதத்திற் செய்ம் முறையென்னை? என்றும், அவரைக்கேண்மினென்றாள். அன்னள் கூறும் வாய்மையை முனிவர் முன் மன்னன் கூற, காமாக்கினியுற்ற விருவரும் ஒன்று முரையாதிருப்ப; மன்னனது கன்னிநீஇச் சுயம் வரமுருற்ற; அன்னரிற் பருவதன் வைகுண்டத்தெய்தி விண்டுவைத் தொழுது அம்பரிடனிடநடந்ததை விண்ணப்பித்து நாரதற்கு மற்கடமுகம் புக்கச்செய்யென; மாயன் அற்றெனெ; வணங்கிப்போயங்கிருப்ப; இலக்குமி தன் மணாளனையடைந்து இவற்றையுரைத்துப் பருவதனுக்குக் கர்த்தடமுகமாக்கென; அவ்வேந்து மன்னதாகென; விக்கனையடைந்தனன். அவள் விழிக்கு இவ்விருவர்வதனமும் குரங்கு கழுதை முகமாயத்தோன்றின. அவ்விடத்திவர் பெற்றபேறை என்னென்றறைகுவன்! பெரியோரேனும் சூழ்நாச்சூழ்ச்சியிற் பற்றித்தொடரும்! இங்ஙனமிருவருந் துயிலகூர்ந்தவனிருப்ப, பெரியதேவ்கி ராசகுமாரனும் அமுதங்கிடைத்தல் பார்த்துழையுந் தேவர்கள்போல, அவ்விடத்தம்பவதுவை மண்டபத்தின் மேலான முனிவரிருவரில் விடாச்சிர்தை செய்யென்று தந்தையுரைத்தனன். அப்போது அவ்வோமாக்கினியினின்றும் விண்டு உதித்தனன். அவனை அரிய வாசனைபொருந்திய கூந்தலாபாரத்தையுடையாள் விவாகஞ்செய்தாள். ஆசை பொருந்திய விருமுனிவருங்கண்டு "எமக்காங்கன்னியை,, வன்னியினின்றுதித்த அருக்குளவோய! எம்மையிகழ்ந்து வஞ்சனை மணஞ்செய்தனை; ஆதலால் இனிக்குதுலாங் கொங்கையையுடைய இலக்குமியை நீங்கித்துன்பமேயடைகவென்று சபித்தார். மாலுமுனிவிர்காள் நீ விரும் இல்லறம் புகாதொழிதிர் என்று எதிர்சபித்தான். அரியும் தீர்த்தற்கரிய வுமது சாபத்தைத் தசரதன் சேயாய்ப்பிறக்குங் காலத்திற் பதினாலு வருட முலகத்திலநுபவிப்பேனென்றான். புலவர்க்கு மிக்கானவெண்கொற்ற குடையையுடைய அம்பரிடனும் அவன் மைந்தரும் யார்க்குமேலோக்கிய வையராய்க் கும்பிட்டுப்பணிந்து நின்றார். அக்காலத்தின்

றுந்தனை யருந்தவர்பணிந்து நீ தந்தமுக முன்போலாந்தன்மையாது? அருள்வாயென; தெற்கேயுள்ள விந்தச்சமுத்திரத்தின் வடக்கே செளிப்புவிருத்தியாகின்ற வன்மீனாலயத்தில் வந்து அசோக மரத்தின் கண்டவஞ்செய்வீர்; யானும் பால் வந்து வெள்ளிய சங்கதீர்த்தத்தானும்முகத்தைத முன்போற்

றருவன் எனச்; சபம்நிறீஇ அங்கேபோய் வன்மீனாலயத்திற் றவஞ்செய்ய; விண்டு அவ்விருவர் முகத்தையு மன்காகச்சங்க தீர்த்தத்திலியற்றினன். ஆதலாற் சங்கதீர்த்தமென்றொரு தடாகமுண்டு: அதின் மூழ்கிற்றீதெலாமகற்றும். அவ்விடத்தில் விஷ்ணுவின் சங்கென்றோதலாம். அவன்றற் சொருபத்தோடக்குறைவன். அவ்விறையை யாசையோடர்ச்சிப்பா யேற்புத்திரரைப்பெறுவையென்று கல்வியமைந்த சொல்லையுடைய வியாதர்கலாவதிக்கோதி, இலக்குமி யத்தலத்திற் றவஞ்செய்து மால்மார்பகண்ணினள். அத விசேடத்தாற் செய்யா ஈகரமென றுஞ்சொல்வர். முனிவர் சொல்லக் கேட்டு அந்த வாலயத்திற் சென்று மாலையருச்சித்து புத்திரசந்தானம் பெற்றாள். என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

உஅ-வது சனகாதியருக் குபதேசித்த சருக்கம்.

சனக னாதித் தபோ தனர்க் கங்ஙனப்
பனகன் யோகத்தின் பண்பளித் தாளந்தக்
கனக மான கதைசொலக் கேண்மினென்
றனகன் சூத னறைகுவ னன்பினால். (க)

வேறு.

ஆதி காலத்தி லிமகிரிச் சிகரமீ தருமறை முடிவாய்ச்செஞ்
சோதி காலுநன் டளிர்க் கல்லா லீழலாஞ் சூழலிற் சனகாதி
நீதி மாதவர் முன்குரு வடிவமாய் நின்மல னின்றானென்
றோதில் வேதியர் வணங்கியே கத்தின னியல்புணர்த் துதியென்றார்.

என்று கூறலு மயேந்திர கிரிக்கய லெமக்கிருப் பிடமாகத்,
துன்று ஞானகா னனமதிற் செல்லுதிர் சொல்லுமோ ராசங்கை, ஒ
ன்று மங்கிழ றன்னிலோ கத்தினை யுமக்குணர்த் துவன்யானெ
ன்று, றன்று முக்கண னுரைக்கவக் கணத்தவ ரக்கணே கின்ரேகி.

ஆதி நானுவை யர்ச்சனை புரிந்தன ரப்பொழு தொருகோடிச்
சோதி யாதவ ருதித்தன சோபையுஞ் சோமமண் டலம்போலுங்
காதில் வெள்வளைக் குண்டல மும்முக காந்தியுந் திருமேனி
மீதுபூதியுந் தூளன தவளமும் விளங்குமாத் திரைக்கோலும். ()

மார்பில் யோகவேட் டியுமதி மாலையு மலர்க்கையுங் கைமூல
த், தோர்வின் மிக்கசோ ளிகையுநற் கோவண வுடையும்வெம் புலி
த்தோலின், நீர்வில் வட்டுடை யும்பனிக் கச்சுநீள் செஞ்சடி லமு
மாக; வரச்சி லிங்கமூ லத்தெழுந் தனன்பர மானந்த சிவயோகி.

கருணை யங்கட னூடெழு ஞானபாற் கரனவ ஞனி
டருண பங்கய மாயினர் முனிவரவ் வானர சடிக்கேபோய்
வருணை நன்கம லாசனத் திருந்துகால் வாங்குருண் டலியோகத்
திருணை விட்டெழச் செய்துயோ கத்தசை வின்றியீற் றிருந்தானால்.

இரேச காதிசெய் திருந்தயோ கத்தின தியல்புகண் டிவர்யோகத்
தாசை யெய்தின ரதுவறிந் தாசன மறுபத்து நான்கா று
மாச மாதிகள் கன்மசோ தனையறு வகைபிரா ணயாமத்
தேசி னன்மையாங் கன்மயோ கம்மருள் செய்தனன் சிவயோகி. ()

ஞான நாட்டத்தி லுணர்ந்தன ரிவரது நாயக னறிந்தேயின்
ருன நிற்குண மாகிய ரூடிலைய தாம்பிர மத்தண்ட (த்
மூள பிண்டமப் பிண்டமண் டத்திடை யொடுங்கியல் பொடுஞான
தான போகமு மீதறிந் திடுதிரென் றருளியீ.. வறிந்தாரால். (அ)

பின்க ளிந்ததம் முருவின்மலன் டலம்பல பெறுதல்கண் ட...க
நன்க நிந்திரு வினையறுத் தனர்சிவ ஞானமும் பெற்றார்ந [கத்
தென்க ளிந்ததென் கடற்கரைக் கன்னியைச் சேர்வுறச் சிவன்யோ
தின்க ளிந்தசிந் தையோடிருந் தனனிவை யேதுவா தலினாலே. ()

யோக காரணம் ஞானகா ரணமென வுரைப்பரத் தலத்தெய்தி
மாக நீடா சின்னிழ லுற்றுயர் வாயுகும் பகஞ்செய்தே
யேக நிட்டையி லிருப்பவன் டங்களி யாவையு மறிவாற்கண்
டாக கண்டபூ ரணத்துறு நிட்கள னவனென வறிவீரால். (௰)

அகத்தி னிற்சுசி யருள்சுசீந் திரதல மதிசெயத் தலந்திதே
தா, யுகத்தி னிற்சுசி யடைந்தசி விகைமுனிக் குவப்புறு முவப்
பாலே, சகத்தி னிற்கவு தமனாச் சிரமந் தலமுமா மென
க்குதன், முகத்தி னற்றவர் கேட்டசி விகைபெறுமுறை மைகூ
றெனக்கூறும். (கக)

() முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் எகஅ.

உஅ-வது சனகாதியருக் குபதேசித்த சருக்கம்.

...காதிமுனிவர்க்குப் பனகாபரனன் யோகத்தின் பயன்பலித்து ஆன
ந்த வெளியான கதையைச்சொல்லக் கேண்மினென்று சூதர்சொல்வார்.
ஆதிகாலத்திலிமாசலத்துச் சிகிது சோதியைக் கக்காநின்ற கல்லால நீழலி
ற் சனகாதிமுனிவரர் முன், அரும்மறை முடிவாகிய நின்மலன் குருவடிவ
ையாய் நின்றான். வேதியர்வணங்கி யோகத்தியல்பையருளுவீரென்றார். ம
யேந்திரகிரியின் பக்கத்திலெமக்கிருப்பிடமாக விளங்கும் ஞானகானனத்தி
ற்செல்வீர்; அங்கரியினிழலிலுமக் கியோகத்தை யுணர்த்துவமென்று முக்க
ணனுரைக்க, அக்கணத்தெய்கலமேகித் தாணுவை யருச்சித்தனர். ஒரு
கோடி சோதியாதயவுதித்ததுபோன்ற சோலையும், சோமமண்டலம் போ
ன்ற வெள்ளைக்குன்றடலமும், முகசாந்தியும், திருமேனி மீதுவிபூதி யுத்
தூளனதவளமும். விளங்குமாத்திரைக்கோலும்; மார்பில் யோகவேட்டி
யம்; சிவமாலைதரித்த மலர்க்கையும், மற்றொருகையிற் சோளிகையும், கோ
வணவுடையும், புலித்தோலுடையும், பனிக்கச்சம் நீண்டசெஞ்சடிலமு
மாக விலிங்கமூலத்திருந்து பரமானந்த சிவயோகி கருணையங்கடலூடே
ஞானபாற்கரனாக வெழுந்தனன். முனிவாருணபங்கயமாயினர். அரசடி
யிற்போய்ச் சிந்திராசனத்திருந்து வாயுவைரேசிதாதின்ற குண்டலியோக
த்தின் மயக்கங்கெடுத்து யோகத்தசைவின்றி யிருந்தனன். இரேசக
பூரககும்பகயோகத்தியல் கண்டிவராசையாயினர். அஃதுணர்ந்து அ
றுபத்துநான்காசனமும் சமதமாதியறுவகைச் சமாதியும் கன்மசோதனையு
ம் அறுவகைப்பிராணாயாமமும் கன்மயோகமும் சிவயோகியருளிச்செய்த
னன். ஞானநாட்டத்திலுணர்ந்தனர். இவரது பக்குவத்தையுணர்ந்து;
நிற்குணமான பிரணவமாகிய பிரமத்தின் அண்டத்தியல்பு பிண்டத்தியல்பு
பிண்டமண்டத்தொடுங்கு மியல்பு ஞானத்தான் வருபோகத்தியல்பு இவற்
றை யுணர்வீரென: அறிந்தனர், தம்முடம்புள் மும்மண்டலமும் அதன
லத்தையுங்கண்டனர்; இருவினையறுத்துச் சிவஞானமும் பெற்றனர். தெ
ன்கடற்கரையிலுள்ள கன்னியைச்சேரச் சிவன்யோகத்திருந்தனன்; இக்கா
ரணத்தால் ஞானகானனத்துக்கு யோககானனமென்றும் உரைப்பார். அ
த்தலத்திலொருமாதம் அரசினீழலிலிருந்து வாசியைக் கும்பித்து யோகநி
ட்டையிலிருப்ப அண்டங்களியாவையுமறிவாற் கண்டு பூரணத்துறு நிட்
களன் அவனென்றறிவீரென்றருளி மறைந்தனன். உள்ளத்திற் சுசியரு
ளாநின்ற சுசீந்திரத்தலம் திரேதாயுகத்திற் சுசியடைந்த சிவிகை முனிக்
கு வப்புறுந்து முவப்பாலே; கௌதமராச்சிரமமென்றுமாம்; என்று சூ
தர் சிவிகைபெறுமுறைமையை நற்றவர்க்குக் கூறுகுற்றார்.

உசு-வது அகலிகைமகிமைச் சருக்கம்.

தீய வின்பமு மனுவலா வதுசெயுந் திறத்தா
லாய துன்பமு மலையள வாமென வறியா
தேய விந்திரன் செயுஞ்செய லாலகலி கைதான்
மேய பாறைய தாயினள் கோதமன் வெறுப்பால். (க)

பம்பல் காலமே செலத்தச ரதன்சுதன் பதத்தா
லற்ப மேபடு முன்னுரு வாயவ ளருளாற்
றற்ப மாதவன் முன்புபோய் நிற்பவென் றனைநீ
சொற்ப மாய்நினைத் தனைகொல்லோ போவெனச் சொன்னான். ()

சொல்ல மாழ்கிரா மன்முனம் போய்முனி சொற்ற
வல்லல் கூறினின் றிரங்கவா னவர்கள்கண் டழுங்கி
மல்லன் மாதவன் முன்சென்று நின்றிரு மனைவி
கல்லை தாமுரு நீங்கின டாங்கினள் கற்பு. (ங)

உனது சிந்தையி லையுறே லுனையல்லா லிவடன்
மனது செல்லுமோ மற்றோர்பா லூழ்வினை வசத்தா
லினது சாபமெ யெய்தின ளகன்றன ளினியுன்
றனது நல்லருள் புரிந்துகாத் தருளெனச் சாற்ற. (ச)

எய்த வந்தவிர்த் தைம்புல னடக்கினோன் பெயர்த்தச்
செய்த வந்தமித் தென்னையுங் கெடுத்தீதிங் கிராமனுங்
கைத வன்றனை யழித்தன னவனுளங் கவற்று
மைத வற்றகன் னவள்பொருட் டாமப வாதம், (ரு)

பாலுந் தேனுமா ரமுதமுங் கலந்ததீம் பாவென்
றாலுந் தன்சுவை திரிந்திடிற் சுவாவுக்கு மாகா
மேலுங் கீழுநன் கறிந்தநீ ரென்சொலீர் விடமே
போலு மோர்பொரு ளென்னொன்று லேத்துமப் பொருளோ. ()

கல்லென் றாலென்ன பெண்ணென்று லெனவவர் காத்த
லல்லென் றாலென்ன பகலென்று லென்னநீ ரறிந்து
பில்லென் றுக்கும்வா றியம்பிடின் வசையெனு மிசைத்தீர்
சொல்லென் றுற்றொடி தெனநினைத் திரிலைச் சுரர்கள். (எ)

பலத்தை யேகெடுத் தறிவையே தரித்துளப் படிமா
நலத்தை யேகெடுத் திடுபவ வாதத்தைக் குறியா
தலத்தை யேதரும் பொன்னைமண் டன்னைமின் னனையார்
நலத்தை யேபெற வாருநீர் வார்கொடு நரகம். (அ)

பேயு மாதவ னிப்படி கரைத்தலு நெடுமா
லாய ராகவன் காற்றுக ளால்வினை யகற்றுந்
தாய னோடீப் பதுமுறை யன்றெனத் தவத்தோன்
மேய சிந்தைதேர்ந் தும்பரோ டோருரை விளம்பும். (கூ)

மாட்சி தேர்ந்தியாஞ் சொலமறுத் தனனென வேண்டா
மாட்சி தீர்ந்துகல் கம்புகல் வசையையார் மறுப்பார்
தாட்சி சேர்ந்தறி விடைகுளித் தெழிலவ டன்னோ
டாட்சி யில்லறம் புரிகுமென் றறைந்தன னறிஞன். (ய)

தவனை யும்பர்நாம் டிகழ்ந்திது மறைநெறி தானென்
றவனை யுஞ்சுசி யாக்கிப நாலுவன் னவன்போ
லிவளை யுஞ்சுசி யாக்குவ னென்மதித் திமையோர்
சிவனை நேர்பவ சுசீந்திரத் தெழுகெனச் சென்றார். (கக)

தேவ ரந்தவ னகலிகை யிவர்சுசீந் திரத்தின்
மூவ ருமொரு வன்னெனுந் தாணுவின் முன்போய்த்
தாவ ருந்தழல் வளர்த்திமை யோரொடுஞ் சமையோர்
யாவ ரும்புகழ்ச் தெழுக்கொழுந் தழற்படிந் தெழுந்தாள். (கஉ)

எழுறும் மாதினைக் கண்டிறற் றவன்கரத் தீய
விழும மாகிய தானுவுந் தோற்றிலன் வெளியாய்க்
குழும வானவர் பாலினர் முனிவரீர் குணமே
கெழும மாதொடு வாழ்கவென் றுசிகள் ளிளைத்த. (கங)

அகமலர்ந்தனன் முனிவரன் வணங்கின னவனு
முகமலர்ந்தவன் விடைகொடாச் சிரமத்தின் முறைபோய்ச்
சுகமலர்ந்துவாழ்ந் தனரத னாற்சுசீந் திரத்தை
யுகமுழுந்தோ தமனாச் சிரமமென் றுரைப்பார். (கச)

நல்லவாக்குருஞ் சுசீந்திர மிந்திரன் வாழும்
செல்வமாக்கின் மைம்மியக் நகரில்வாழ் மெய்ந்தம்
வில்ல வேணியன் றனையருச் சித்துப் பேர்மை
சொல்லவந்தனீர் கேண்மினென் றுரைத்தனன் சூதன். (௮௫)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௭௩௧.

௨௬-வது அகலிகை மகிமைச் சருக்கம்.

அனுவனை வின்பந் தக்காகச் செய்யுந்திரான் மகிமையைநுனம்மை மெனப்பதியடாய், இந்திரன் செய்யுஞ் சொலாய் அகலிகை கோதமன்சாபத்தாற் பாஷாணமாயினள். பற்பலகாலஞ் சென்றபின் இராமன் பாதத்தூள் அப்பம் பட்டமுன்னுருவாய் மாதவன் முன்போய் நிற்ப; நீ என்னைச்சொற்பமாய் நினைத்தனையல்லவோ! போபோவென்றனன். கேட்டமையமிது இராமன் முன்போய் முனிசொன்ன அன்பத்தைக் கூறி நின்றிராமன்; தேவர்கள் கண்டு வருந்தமுற்று மாதவன் முன் சென்று நின்மனைவி கல்லுரு நீங்கி நல்லுருவாயினள்; கடுமையைக்குறித்து நடிநேல், உன்னையன்றால் இவ்வமனைவியென்றய பாற்செல்லுமோ? அற்பத்தால் உன் சாபத்திருந்த கவிறனன்; கல்லுருவாய்ப்பிருந்து காத்தருளென்றுவேண்ட; முனிவன் பொறுத்தாகின்ற அவக்குயிர்க்கு, ஐம்புலமடக்கி விரதமியற்றிச் சிவபூசைசெய்திருக்கு மென்னைக் கெடுத்தவளும், இந்திரனுங்கைதவனுமன்னத்தைக் கவர்ந்தவனுமான மைதவற் கவ்வனிமொருட்டு அபவாதமாயினள். பாலர் தேனு மருமம் கலத்த நீர்பாவெனினும் தன்கைவைசறிவ காயநின்றே! உயர்வு தாழ்வுகளை என் கதித்த நீவிர் என்சொன்னீர்! விடம்போன்றபொருள் எதுவும் பொருளோ? கல்லென்றுமிலன்! பெண்ணென்றுமிலன்! காத்தலல்லென்றுமிலன்! பகலென்றுமிலன்! இவ்வயோதார் சதித்தும் இதையில்லென்றாக்குமிதம் இயம்பின் வசையென்னும் இரைநிறுத் வசைச்சொல்கொடிதென நினைந்திலிலே. அபவாதம் பாத்தைக்கெடுத்து அறிவைமாற்றித் துன்பப்படுமாருவத்தைக் கொடுக்கும். அதை நீங்காது சஞ்சலத்தைத் தரும் பொன்மன பெண் இவற்றினைத்தைப் பேறுப்பவே கொடுசருஷவர். என்று மாதவனிப்பிரகாரஞ்சொல்ல; தெரிதாவ விராகவன் காற்றுகளால் வினையகற்றுந்தாயினையாளை நீட்டமுறைபால் சேர; முனிவன் ஆலோசித்து அமரரோடேன்றுசெல்வான். தேவர்களே! இருடி மனக்கிரும்புறப் பெறுநனைவனேனித்து, "யாற்சொல்லிவும், கேட்டிலன் எனவேண்டாம், மாட்சிமையுள் ள புலகம்புகழும் வசைமைமற்றவரியாவர்! செந்துமலைட ஞளித்தவருவாலைவின்; அவனைாடிக்கலம் புரிந்து மென்புகூறத்; தவனையந்தேவர் புகழ்ந்து இனியோரெதிராமொழர். இந்திரனைச் சுசீந்திய நாளு அவ ன்பீடால விளையுஞ் சுபியாக்ரூவனை மதித்துச் சுசீந்திரத்தடைய

னென்ச்சொன்னார். பின்னை தேவர்கள் முனிவன் அகலிகை இவர்கள் கசி முன்போய்த்தமலவளர்த்து உம்பர் இம்பர் யாவரும் புகழ க்கிருந்திருந்து அக்கினி முனிகரத்தியர், தானு த்தமல் படிக்கெழுந்தனர். எழுந்தவனை வானவர் பாவினார் இவர்கள், முனிவ! குணமே நிறை பிரசன்னமாயினன். சுமங்கள்ருசிகள் கூற, முனியகமகிழ்ந்து வணங்கின ந்த விம்மாதொடு வாழ்கவென்றுசிகள் கூற, விடைபெற்றுக்கொண்டு ஆச்சிரமத்திற்போ ன். அவருமுகமலர்ந்தாள் அதனும் சுசீந்திரத்தைக் கோதமனுச்சிரம ய்ச்சுகமாக வாழ்ந்திருந்தனர். நல்வளர்ந்தாகின்ற சுசீந்திரம் இந்திரபுரியாம். ஐசு மென்றுங்கூறுவார். நல்வளர்ந்தாகின்ற சுசீந்திரம் அத்தலத்தில் வந்து தாணுவையருச்சித்த கதை வரியமுடைய ஆக்கினவற்கி அத்தலத்தில் வந்து தாணுவையருச்சித்த கதை சொல்வேன் அந்தணீர்கேண்மினென்று சூதமுனிவர் சொல்கின்றார்.

முற்றிற்று.

௩௰-வது ஆக்கினவற்கி சருக்கம்.

யின்பாலாய்ப்போந்துபூமக
பொதியவரையெனுஞ்சுரபிகுடியின்பாலாய்ப்போந்துபூமக ளனையாள்கலக்கச்சேர்ந்து
ளுறைபுட்புருந்துசிதய், நதியெனமாவனையார்கள்கலக்கச்சேர்ந்து
றுறைவழிகருமமாய்ச்சார்ந்துமேன்மைப், பதியினுள்ளோருவந்
துகொள்ளக்குறைபடாது பாவமெனும்வெப்பகற்றிப்படிந்துளோ
ர்க்குங், கதிபுதவுசெய்யாவென்றுமேபோசிப்ப்தென் கடலெனும்கொ (௧)
ள்கலந்துமமோர்கடவுள்யாறு.

இவ்வாறுஞானவனத்திற்குமேற்கா யியலாற்றிற்பாதியோச
னைக்குளேகு, மவ்வாறுதிருமருங்குந்தவஞ்செய்வோரா, மறிமுனிவ
ரவர்தம்மேலாரந்தனுள்ள, செவ்வாறுகரித்தகுஞ்சிரத்தெம்மானை
ந் தேனுறுமலர்தூவிச்சித்தவெற்பில், வெஞ்சாறுபசையிரியக்கரி (௨)
யதோரா மலகநறுங்கனிபெற்றான்மகிழ்வுற்றுனே.

அத்தமதிலாமலகக்கனியுண்டமண்டத்தாருயிர்களுங்கண
. அத்தமிலாமலகக்கனியுண்டமண்டத்தாருயிர்களுங்கணெ றுங்கி
டன்புகூர்ந்தா, னுத்தமனாத்தாமலகனென்னும்பேர்பெற் றோங்கி
ணன்னவன்வயின்வந்துதித்தான்மெய்வப், புத்தமுதின்சுவையெ
னவாக்கினவற்கிப்பேர் புனைந்தனன்மேலாம்பொருளேபொருளெ
ன்றேதன், சித்தமதிலெண்ணுவனுன்னடைந்துசெல்லத் தேர்ந்துப (௩)
வீர்ந்தாதைசெயப்பெற்றுனே.

மேலுறுமெய்ப்பிரணவத்துட்பொருளைத்தேர்ந்து வெளியி
லொளியாயொன்றாய்வேறுமெங்கும், பாலுறுநெய்போல்வியாபக

மாய்கின்ற பரப்பிரமந்தானவனைப்பார்ந்தார் பார்க்கி, லாலும் வித்தனையனைருண்முனிபால்வேத மருங்கலை ஞானவையுமுணர்ந்தானு யுளோரெட், டேனுமும்போதவனாதவேட் மேகொண் டெதிர்ந்த னன்றுனுவுமவன்முன்னின்றதாட் போல். (ச)

கண்டனனுக்கினவற்கியுட[illegible]ளைய் கசிந்தனன்றுயினைக் கலந்தகன்றின்றன்மை, கொண்டனன்றுனுவின்பதத்தாமரைமேல் வளாடாய்க் குழைந்தனனனந்தமெனும்கோகிறேற, லுண்டனன் பன்முறையதிபாக்கியனேயென்றென் றுவந்தனன்மேனியதுவறைப் பவொன்றுய்வேமற், றண்டகங்கோனிவாமுனிபாலொன்றைநல்க வெவனாதன்சுசீந்திரத்தையண்மினுனே. (ரு)

வேறு.

தவப்பாலன் பூரணனு னந்தகிரி யெனுமவனு தன்பின் னே ன, கவப்பானை வினைத்தொடர்கன் றெனத்தொடரத் [illegible] நற்றுய் சேய்மேல், லுவப்பாலங் கெழுந்தோடித் தடுக்கவுமில் லா தோட லுற்று னுற்றேர்க், கவப்பாலா யின்னலோமேற் கடந்தமுந் நீ ரச்சென்னிர்மீன் டணையுங் கொல்லோ. (சு)

தந்தையுந்தா யுந்தமரும் பின்றொடரச் சிவயோக சாலி யா னேன், சிந்தையுந்தா யுவினருளு மொன்றுய்நா னுடவியிற் சென்று நீயே, யெந்தையுந்தா யும்மெனவாய் செய்திலனெம்மதலை யையீங் கிவன்[illegible] றெற்றுன், முந்தையன்போ டிருக்குமந்த வீரவனுக் கிதுமுறையோ முறையோ வென்றூர். (எ)

முறையோவென் றலறியவர் பின்னோக முன்னோகு முதல்வ னேடம், மறையோனு மயிர்தலிக்க மூலத்தி லடைந்தனனவ் வா றென் சொல்வே, னிறையோனு மிரவிநடு விண்ணுறிலன் னல னிழலோ ரிடத்திற் போமோ, குறையோவில் லாதவனே டுறையு மவ்வா றன்னியமாய்க் கூடி னுனே. (அ)

பின்னுற்று ரங்கரிற் பெரியரோடு சிவகரத்துட் பெயர்ந்து நாடி, முன்னுற்றூர் தமைக்கானூர் திகைத்தன்பின் றுனுவரன் முன்னே நின்றூர், கொன்னுற்றூர் மழுமானுங் கறைமிடறும் பி

றைமுடியுங் குலவித் தோன்றத், துன்னுற்றூர் பரவவத்தா மல கன்முன்சோ மனுவிடைமேற் றேன்றி னுனே. (கூ)

தோற்றுபரன் காட்சிகண்ட[illegible] தாமலகன் சுதன்மனமர்ந்த துன் பந் தன்னை, மாற்றுபர[illegible] மயமாய்த்தன் மனைவியோடின் மகிழ்வின் றுன்வெள், [illegible]தில்வந்த தானுவர னப்பொழுதி லங் குகின்று ரெவரும் கண்டு, [illegible]ற்றல்செய்ய வயிர்தலிக்கத் தாட் புகுந்த வதிசயத்தை புகலொண் ணுதே. (ய)

வேறு.

ஆதலிற் றென்கயி லாய மென்னமுன்
னேதலத் தலத்தினுக் குவமை யாகுமிப்
பூதலந் திற்சிவ புரம தேயெனச்
சூதரத் தவத்தினர் துதிப்பச் சொல்கின்றூர். (கக)

சானுமாப் பிரளயி காலந் தன்னினு
மேனழி யாதுவாழ்ந் திருக்கு[illegible]த்தலம்
பூனுமுப் பொருளுமோர் பொருள தாகிய.
தானுவாஞ் சுசீந்திரத் தலம தாகுமே (கஉ)

கடவுளா டியபுனல் கதம்ப தங்கரி
னுடனதேழ் கடலிடைத் தோன்று மொன்றதோ
திடமுலா மதிசயம் பலவுஞ் சேர்வதத்
தடமுலாஞ் சுசீந்திரத் தலம தாகுமே. (கங)

தேவரும் வணங்குமிந் திரற்குச் சாபந்தீர்த்
தியாவரு மதிசயித் தேத்து மத்தல
மூவரு மொருவனு மூர்த்தி யாகிய
தாவருஞ் சுசீந்திரத் தலம தாகுமே. (கச)

அரன்முதன் மூவரோ ரயிர்த லிங்கத்திற்
திரமுறச் சேர்ந்தருள் செய்யு மத்தலம்
வரமுறு மாதவர் வணங்க வாழ்ந்துசுந்
தரமுறு சுசீந்திரத் தலம தாகுமே, (கரு)

வேறு

ஞானகா னனத்திலை வகி ஞானிகிர்த் தத்தி மூழ்கி
ஞானமா மரசை வாழ்த்தி ஞானவிய் கத்தை போற்றித்
தானமாந் தெற்கு மன்றாந் தனேந்தி ரெனின் முத்தித்
தானமே யருண்மெய்ஞ் ஞானத் தலத்தினிற் பிரம தாமே. (௧௬)

தருத்தரு ஞான கானத் தலத்தினிற் சிவத் திச னென்ப
பொருத்தருக மன்னா மேயீரா னொருபொழு தளித்தால் வேத
விருத்தர்க ளொருபேர்க்கு வேறொரு தலத்தி லேவைத்
தருத்துமப் பலத்தை கல்கு மதிசயத் தலமே தாமே. (௧௭)

வேறு

எந்தை தாணுவா மரசினி முனிவேனி திருந்தே
சிந்தை யாசவறு செழுத்தினைப் பத்துருச் செபிக்கின்
முந்தை யாயிர முருச்செபித் திடுபல முற்றந்
தந்தை யானனன் பதத்தருஞ் சுசீந்திரத் தலமே. (௧௮)

வேறு.

சித்தரே புகழ்ச்சுசீந் திரத்து மான்மியம்
பத்தரே படிப்பவர் கேட்கும் பண்பினோர்
முத்தரே யாவரும் மூவ ரும்மவர்க்
கத்தரே யாவரென் றறிந்து கொண்மினோ, (௧௯)

வேறு

என்ன வோதினர் சூதரக் கவர்தமக் கியல்பாற்
றன்னு மாதவர் வழிசெய் தாரியாற் றுதித்தா
ரன்ன சூதர்சொல் லாற்சுசீந் திரத்திய லதனைக்
கன்னல் போலினி துரைத்தனன் முத்தமிழ்க் கவிஞன். (௨௦)

சுசீந்திரபுராண முற்றிற்று.

ஆகச்சருக்கம் ௩௰-க்கு திருவிருத்தம் ௭௫௨.

ஸ்ரீதாணுமாலயன்றுணை.

பொதியாசலமென்னும் பசுவினதுமடியின் பாலாய்ப்போய்ப் பூமகளிடத் தட்புகுந்து, குளிர்ந்தநதியொன்று மாமுனியார் கலக்கக்கூடி புலவில்வென் னையாய்த், தேவர்குழுங்களித்துவந்தக் குறைபடாது பாபமென்னு மலை களைநீக்கி, மூழ்குவோர்க்குக் கதியளிக்கு மென்பயாறென்னும் பெயராய்த் தெ ய்வத்தன்மைபொருந்திய நதியாறாது தென்கடலென்னும் பாண்டத்தினுட் பொருந்தும். இந்நதி முதலாவனதிற்குமேற்காய் அரையோசனை தூரத் திற்செல்லும். இதனிருகரையினும் தவஞ்செய்யுமுனிவர்களில் ஒருமுனி கங்கைதரித்த சுசீந்திரத்தண்ணலை மலர்தூவிச் சித்தமலையிலாறுபகைகெட சாகூரியாம் ஆமலகக்கனிபெற்று மகிழ்ந்தான். அந்நதியிலுள்ள அக்கனியில்பல வண்டங்களையும் கோடிகளையுங் கண்டு அன்புகூர்ந்தான். அக்காரணத் தால் ஆமலகனென்று பெயர்பெற்றனன். அவனிடத்தில் தேவாமிர் தின் சுவைபோல ஆக்கினைவர்க்கப்பெயரானான் வந்துதித்து, உலகத்துள்ள பொருளெல்லாவற்றினுக்கு மேலானபொருளே பொருளென்றுநிச்சயமனத் தனாய், ஐந்தாம்பிராயஞ் செல்கையில், தாதைமால் யஞ்ஞோபவீதமுதலிய சட ங்கு செய்யப்பெற்றுப் பிரணவத்துட்பொருளைந் தேர்ந்து, வெளியிலொளி யாய் ஒன்றாய்ப்பலவாய்ப் பாலினெய்போல எங்கும் வியாபகமாய் நின்றபரப் பிரமத்தைத் தானுணரும் நோக்கினான். அந்நோக்கத்தில் ஆலம்வித்தை போ ன்று அம்முனிவனிடத்தில் வேதமுதலிய கலைஞானமியாவையு முண ர்ந்து பதினாறுவயதில் அவதூதவடிவமாயினன். தாணுஅவன்முன் பிர சன்னமாக, தாயைப்போற்றறிந்து உள்ளங்கசிந்து கன்றின்றன்மைகொ ண்டனன். தாணுவின்திருவடித் தாமரைமலர்மேல் வண்டாய்க்குழைந்து ஆனந்தமென்னுங் குற்றமற்றதேனையுண்டனன். பாக்கியனே! என்று பன்முறை யனன்மேனியன் உவந்துரைத்து, ஏகமாய் அத்துவிதமாய் விள ங்குசங்கோன் அவ்விதமுனிபால் ஒன்றையளிக்க அவதூதன் சுசீந்திரத்த ங்குசங்கோன் அவ்விதமுனிபால் ஒன்றையளிக்க அவதூதன் சுசீந்திரத் தலத்தை யடைந்தான். தவப்பாலனும்பூரணனந்தகிரி யென்று அவதூதனுமானவிவ ன் அவன்பின் ஆவினைத்தொடர்கன்றென அந்தலத்தையடைந்தான். தாய்தந்தை தமர் சேய்மேலுவப்பாலெழுந்தோடித் தகைக்கவல்லா தோடிஉற்றார்க்கு அவட்டாலாயினன். அலைகடந்த முன்னீர்மீண்டச் சென்னீரணையுமா! தந் தைதாய்தமர்பின்றொடரச் சிவயோக சாலியானவிவன்சிந்தையும் தாணுவி னருளும் ஏகமாய் ஞானவடிவிற் சென்றுநீயே எந்தையுந்தாயு மெனவாங் கெய்தினன். எங்கேமுந்தையன்போலிருக்குமோ? நீர் என்மதலையை யிவ ன்கொண்டேற்றான் இதுமுறையோ! முறையோ! வென்றார். என்றதைஅவர் பின்னேக, மறையோனுமுதல்வன் புரிந்தோனே அவர்நலிக்கமூலத்தி லடை ந்தனன். அவ்வாறென்சொல்வேன்! இரவிகடுவிலுதித்த தன்னிழல் தன் னிடத் தடங்குவதல்லது வேறோரிடத்திற்போமோ! அதுபோலக்குன்றயில் லாத விவன் இறையோடு அனன்னியமாய் ஐக்கியமாயினான். பின்னுற்றார் அந்நகரிற் பெரியரோடு கோவிலினுட்போய் முன்னுற்றாக்கர் அன்றுமற்றிகை கறைக்கண்ட த்து அன்பிறும் குறுமுன்னின்றார். மான்மழுபிறைமுடி

மிவைவிளங்க அவ்வடிகேனுராதிக்கு அந்தாமலையன் முன் இடபாரூடராய்க் காட்சிகொடுத்தார். தரிசித்துச்சுத மறைந்த அன்னைமாற்றும் பரமா னந்தமயமாய்த் தன்மயனாவிபோ யெனிரியிழ்மென்றுசே. வெள்ளேற்றில்வாச தானு அங்குவேன்று வெருத்தரிசித்த்ப்போற்ற அமிர்தலிங்கத்துள்மறைந் தார்: இவ்வதிசயம் புகலவொண்ணாது; பூதலாற் றென்கைலாயமென்று முன்னேனது அந்தலத்தக்ருவண்மையேயாம்; இப்பூதலத்திற் சிவபுரம் அஃதேயென்றுருதர் அத்தலத்தினர் அடிப்பச்சொல்லின்றார். பிரளயகா லத்திலும் தன்னிலையுடைமையழியாது வாழ்ந்திருக்குமத்தலம் முப்பொரு ளும் ஒருபொருளாகிய தாணுவின் சுசீந்திரத்தலமாம். கடவுளாடியதீர்த் தம் காண்பரிதாயும், எழுகடலும் அதிலிடை தோன்றுவதாயுமுள்ள அதி சயம்ஒன்றே! பலஅதிசயங்களும் தீர்த்தங்களுள்ளதும் அச்சுசீந்திரத் தலமாம். தேவர்வணங்கும் இந்திரற்குச்சாபந்தீர்த்து யாவரும் அதிசயித் தேத்துந்தலம் சுசீந்திரத்தலமாம். அரன்முதல்மூவரும் அமிர்தலிங்கத்தி ரிமுறைச்சேர்ந்து அருள்செய்வது, மேன்மையான மாதவர்வணங்கவாழ்ந்து சுந்தரமுறுவதும் அச்சுசீந்திரத்தலமாம். ஞானயானைத்திற்சேர்ந்து ஞான தீர்த்தத்திலாடி ஞானமாமரசைவாழ்த்தி ஞானலிங்கத்தைப்போற்றி சபை யைத்தரிசிக்கின் முத்தியையளிக்கு மெஞ்ஞானத்தலம் சுசீந்திரத்தலமாம். ஞானகானத்தில்வைத்து ஈசனன்ப ரொருத்தருக்கு ஒருகாலொருபிடி தன்னமளிக்கில் மற்றொருதலத்தில் வேதவிருத்தர்க ளாறுபேருக்களித்த பலன்றரும். எந்தையாகியதாணுவா மரக்கீழிலிருந்து பஞ்சாக்ஷரத்தை ப்பத்துருச்செபித்தால் ஆயிரம் உருச்செபிக்கும் பலந்தந்து ஐயானன்பதத் தையுந்தரும். சித்தர்பிறபுகழாநின்ற சுசீந்திரத்தலமான் மியம்படிக்கும் பத்தர்கேட்கும்விரதியர் இவர் முத்தரேயாவர்; மூவரும் அவர்க்கத்தரேயா வர் என்றறிந்துள்ளக்கடவீர்கள்: என்று சூதர் நைமிசாரணியமுனி வர்களுக்குச் சொன்னார்: அம்முனிவர்களும் வரிசைசெய்து அவ்வாற் றுதித்தார். அப்போர்ப்பதன் சநற்குமாரவாக்கியத்தாற் சுசீந்திரத்தலபுராணத் தைக் கரும்பினிரதம்போன் முத்தமிழ்க்கவிருவினி துரைத்தான்.

இச்சருக்கத்தில் வடநூலார் யாற்குவதற்சருக்கமென்று பெயரிட் டிருக்கலாமென்று நம்புகிறேன்; எட்டுப்பிரிவுகளோடும் ஆக்கினைவற்கி சரு மென்றிருத்தலால் அவ்வாறெச்சியற்றினேன்.

முற்றிற்று.

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
உ	உமு	கொள்வேன்	[illegible]ள்வோன்
ச	உஉ	இனிதுயான்	இனிதியான்
எ	அ	சங்கரன்மாதவன்	சங்கரமாதவன்
அ	உச	இயல்னக்கிராலயம்	இயனக்கிராலயம்
கூ	உகூ	அரிந்த	அறிந்த
ய	[illegible]	ஊரமுதம்	ஊறமுதம்
கஎ	[illegible]	அகன்றனநன்	அகன்றனனன்
கஅ	கஎ	அருந்தவர்க்கண்டதி	அருந்தவற்கண்டதி
,,	உஅ	பெய்தப்பொழுது	பெய்தபொழுது
கக	உய	துறந்து	துறந்து
உய	கரு	முதலிபேத	முதலியபேத
[illegible]	உக	கற்பலால்மிக்க	கற்பலான்மிக்க
உகூ	கக	வயறு	வயிறு
உஎ	ச	உறைப்பான்	உரைப்பான்
உ[illegible]	கூ	மூவர்	மூவா
நங	[illegible]	[illegible]	உத்தரம்
நந	உய	அன்றுன்	[illegible]ன்றுள்
நஅ	எ	அன்னன்ன்	அன்னவன்
,,	உச	கூறுவாள்	கூறுவான்
நக	கரு	பொத்தகம்	புத்தகம்
,,	உக	தனன	தன்னனை
,,	உகூ	ஆக்கபெற்று	ஆக்கப்பெற்று
சய	உரு	மூன்று	மூன்று
சச	உ	கடிதுவா	கடிதுவா
சஎ	கஉ	முனிவனிடத்தில்	முனிசன்[illegible]யம் கையில்
சஅ	உஎ	அனசூயையின்	அம்முனிவனின்
சகூ	உக	வாரறைதி	வாறறைதி
ருந	கஎ	வாசனுமாய	வாசனுமாய்
ருஅ	க	புசித்த	பூசித்த
ருகூ	உஅ	அவனமேன்மை	அவன்மேன்மை
சாய	உஉ	தெனகைலை	தெ[illegible]னகைலை
சாகூ	உகூ	அகலிகை	அகிலிகை
[illegible]ய	கரு	அகலிகை	அகிலிகை
[illegible]எ	நச	அருச்சிக்கும்சம	அருச்சிக்குஞ்சம
எஅ	கூ	ஞானவன்	ஞானவன
,,	உஅ	தமிட்குரு	தமிழ்க்குரு

௭௯	௩	கருணைகூ	தருணைகூர்
௮௦	௨௩	தோன்று	குன்று
௮௧	௨௩	போற்	போய்க்
௮௨	௧௫	சேர்ப[illegible]நம	சோபவாநம
௮௩	௨௧	மறைத்தனிர்	மறைத்தனன்
௮௫	௩௦	தேறு	தேறுவே
௮௮	௩	இருவேர்க்கு	இருவோர்க்கு
,,	௧௪	வனமீன்	வன்மீன்
,,	௨௬	ஒருட்டினன்	ஒட்டினன்
௯௦	௧௧	நெழுவாருதி	தேவாருதி
௯௧	௨	யென்னய	யென்னைய
௯௪	௨௭	குளித்தார்	குளித்தான்
௯௫	௨௦	தொணர்வேமென்	தொணர்வெமென
,,	௩௩	அவள்கட்டு	அவளகட்டு
௧௦௭	௧௪	நீஇள்	நீஇன்
௧௧௨	௧௬	லிங்கபிர	லிங்கப்பிர
௧௧௪	௧௮	அவனுற்ற	அவனுற்ற
௧௧௮	௧௨	பாய	[illegible]
௧௧௯	௧௩	யாய்ந்திடு	வாய்ந்திடு
௧௨௨	௧௬	விராட்டம்	விராட்டாம்
௧௨௪	௨௭	சொல்லும்	செல்லும்
௧௨௫	௨௬	அஜித்தன்	அளித்தான்
௧௨௬	௨	மேயபுற	மேயபுற
௧௨௮	௩௧	வேதன்றேன்றிறன்	வேதன்றேன்றிறன்
௧௨௯	[illegible]	நன்று	நின்று
,,	௧௮	திருமாலே	திருமாலே
,,	௨௮	[illegible]யிர்களைத்தும்	உயிர்களைத்தும்
௧௩௦	௩	உள்ளுருக	உள்ளுருகி
,,	௧௧	குடைக்கும்	குடைக்குள்ளடங்கும்
௧௩௨	௮	மடக்தயோ	மடந்தையோ
,,	௨௫	போல்வோறென்	புலவோரென்
௧௩௩	௫	வான மிர்தலிதா	வானமிர்திலிதா
,,	௧௪	விளங்கும் வேன்	விளங்குவேன்
,,	௧௮	வியம்ப	வியப்ப
,,	௨௩	வேழத்தொழு	வெழத்தொழு
,,	௨௬	பருடவி	பருடவி
௧௩௪	௭	அன்னகா	அக்கர்
௧௩௬	௯	பேறவடைந்தனர்	பேறடைந்தனர்

௧௩௬	௧௬	ருதனர்றியனை	ருதனன்றனை
,,	௧௯	தும்புருப்புலர்	தும்புருபுலர்
,,	௨௦	முன்றுறி	முன்றுறீஇ
,,	௨௨	வின்றுடர்	விண்ணுடர்
,,	௨௩	பலங்கொன்	பலகொண்
,,	௨௮	யாறுக	யாறுக
௧௩௭	௩௦	னிதியாயருள்தி	நீதியாயருடி
௧௪௦	௰	மாலைசிந்தனை	மாலைச்சிந்தனை
௧௪௭	௧௨	வேந்தனும்	வேந்தலும்
,,	௧௮	நாசிளம்	நாசிளய்
௧௪௮	௧௮	சொன்றுள்	சொன்றுன்

இப்புத்தகம் தேவையுள்ளவர்கள் நாகர்கோவில் போஸ்டைச் சேர்ந்த சுசீந்திரத்துக்குக்கடுத்த காக்குமூர் ம-௱-௱-ஸ்ரீ வைரவநாதபிள்ளையிடத்திலும், புற்றேரி ம-௱-௱-ஸ்ரீ சே. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை யிடத்திலும் விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

அதின் விலை	...	... ரூ	1 8
நாபால் சார்ஜ்	...	... அ	1

௰ புத்தகம் ஒரே மொத்தமாய் வாங்குகிறவர்களுக்கு ஒரு புத்தகம் இனாம் கொடுக்கப்படும்.

115126